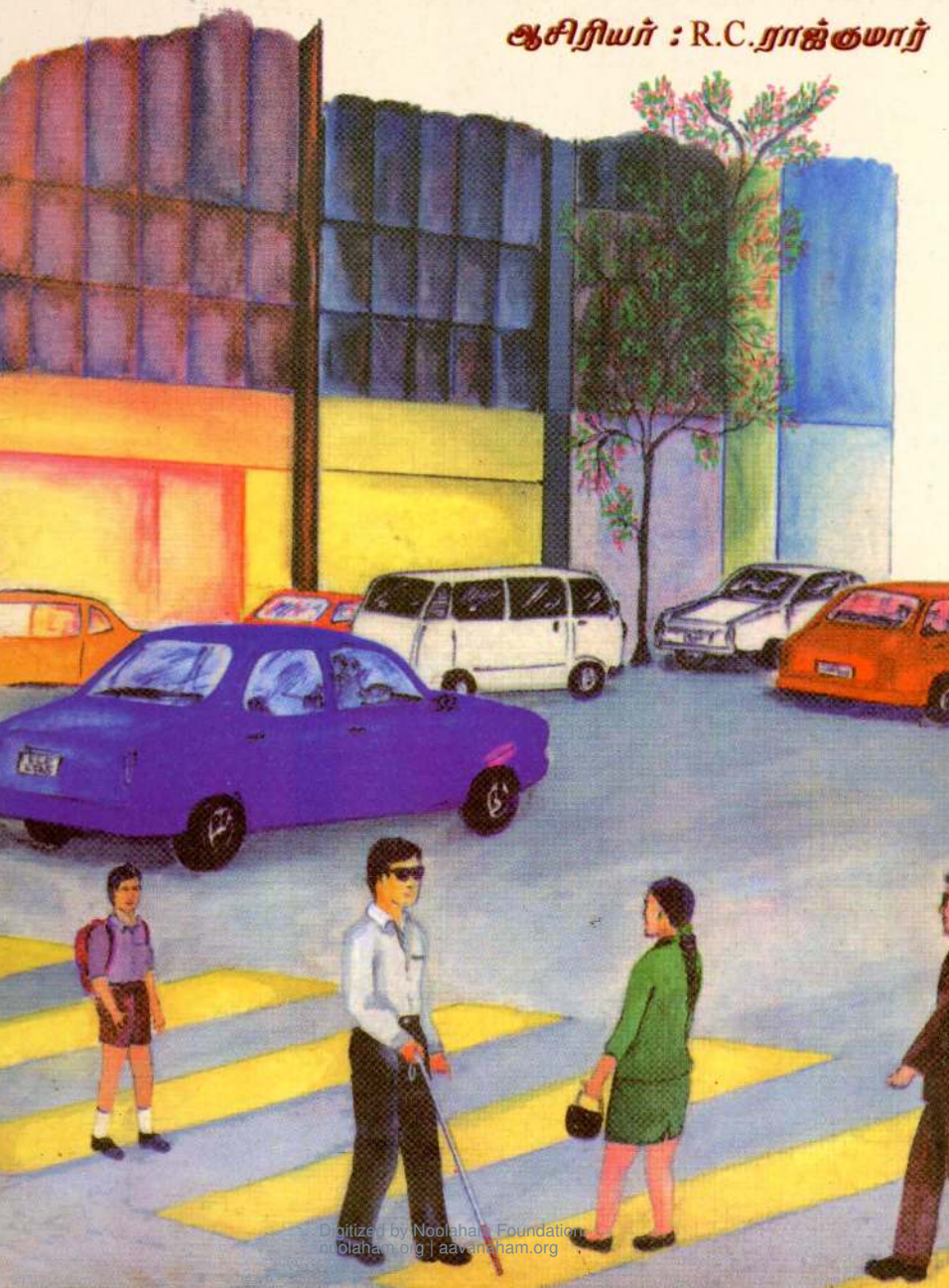

உங்களை நோக்கி

ஆசிரியர் : R.C. ராஜ்குமார்

சுவாமிநாதர்

S. V. MURUGESU

IMPORTERS GENERAL MERCHANTS & CONSIGNMENT AGENT
154, HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

Tel: 021-4925831, 021-4925832 Fax: 021-222-2202 E-mail : svmurugesugunaratnam@yahoo.com

With the Best Compliments From:-

M/S. S.V.MURUGESU

NO. 154, HOSPITAL ROAD – JAFFNA

T.P. NO. 021-222 2911 , FAX – 021-222 2202

Email address : svmurugesugunaratnam@yahoo.com

**Dealing with International Trading Houses ,
Dealers in Commodities and exclusive sole
Distributor for**

M/s. Fonterra Brands Lanka (Pvt) Ltd., (Anchor)

M/s. Unilever Sri Lanka Ltd.

M/s. Litro Gas Lanka Ltd.,

M/s. Chevron Lubricant Lanka PLC (Caltex)

M/s. Praba Trading (Kavadi Camphor)

Distributors for:

- Unilever Sri Lanka Ltd. ● Fonterra Brands Lanka (Pvt) Ltd. ● Energizer Lanka Ltd.
- Chevron Lubricant Lanka PLC (CALTEX) ● Litro Gas Lanka Ltd.
- SERANDIB FLOUR (PVT) LTD. ● CAVADI CAMPHOR

Colombo Office: 122, Dam Street, Colombo - 12.

Tel: 011-4378678, 011-2424392 Fax: 011-2424391 E-mail: svm-sugar@hotmail.com

உங்களை நோக்கீ

UNKALAI NOAKI

ஆர்.சி. ராஜ்குமார்
(தெருத்தாசியோன்)

First Page

உங்களை நோக்கி

ஆசிரியர்	: ஆர்.சி. ராஜ்குமார் (தெருத்தூசியோன்)
முதற்பதிப்பு	: 2001
இரண்டாம் பதிப்பு	: 2014
மூன்றாம் பதிப்பு	: 2015
விலை	: ரூ. 250.00
வெளியீடு	: கலா பதிப்பகம்
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியருக்கு மட்டுமே
அச்சிட்டோர்	: எஸ்.பி.கிராபிக்ஸ்

UNKALAI NOAKI

Author by	: R.C. Rajhkumar (Theruththusiyon)
First Edition	: 2003
Second Edition	: 2014
Third Edition	: 2015
Price	: 250.00
Published by	: Kala Publication
Printing	: S.P.Graphics
ISBN	: 978-955-7900-03-2

Kala publication

Operation Address : 54, Frazer Avenue, Dehiwala.

Tel: 0776090772 / 0718277906 / 0757713546 .

E-mail: kalarajpublication@gmail.com

ஆசியுரை

இந்நூலாசிரியரான சாள்ஸ் ராஜ்குமார் எமது பல்கலைக்கழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்பே தமது கவிதை தொகுதியான 'குமுறும் குரல்கள்' ஊடாகத் தெருத்துாசியோனாக என்னை ஆகர்ஷித்திருந்தார். பல்கலைக்கழகம் வந்த பின்னர் மேடைப்பேச்சின் மூலம் கவர்ந்து கொண்டார். இன்று பத்தாவதான இந்நூலின் ஆசிரியராக அவரைக் காண்பதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

விழிப்புலன் ஆற்றல் இழந்திருந்தாலும் புலமை ஆற்றலும் ஆளுமையும் மிகுந்தவரென்பதை நிரூபித்து எம்போன்றோருக்கு உந்துசக்தியாகவும் முன்னோடியாகவும் திகழ்ந்து வருபவர் சாள்ஸ் ராஜ்குமார்.

எதிர்காலத்தில் கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம்பெறுமளவிற்கு அவரது சாதனைகள் ஒளி பெறவேண்டுமென்பது எனது ஆதங்கமாகும். அது அவரால் இயலுமென்பதனை அவரைவிட நான் நன்கறிவேன்.

ஆகவே அவரது இத்தகைய செயற்பாடுகள் இடையறாது சுடர்விட வேண்டுமென்று நல்லாசி வழங்குவதில் களிபேருவகையும் மனத்திருப்தியும் எய்துகின்றேன்.

இங்கனம்,

கலாநிதி. செ. யோகராசா,

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

பொதுமக்கள் தேசம்.

“உங்களிடத்திலே நீங்கள் அன்பு கூருவது டோல உங்கள் அயலவனிடத்திலும் அன்பு கூருங்கள்”.

பிரியமான சகோதர சகோதரிகளுக்கு,

வாசகர்களாக இருந்து வாஞ்சையோடு எனது படைப்புக்களைப் படிக்கும் உங்களுக்கு என் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து நன்றியறிதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

“உங்களை நோக்கி” எனும் தலைப்பிலான என்னுடைய பத்தாவது நூல் பற்றி உங்களுக்கு மனம் விட்டு ஒரு மடல் வரைகின்றேன். சிறு வயதில் விடுதி வாழ்க்கையை வெறுத்து என் பெற்றோருக்குக் கடிதங்கள் எழுதியிருக்கின்றேன். பாலியல் வயதில் பாவையர்களுக்கு காதல் கடிதங்களை எழுதிக் குவித்திருக்கின்றேன். பின் இலக்கிய உறவுகளுக்குப் பதில் கடிதங்கள் அனுப்பியிருக்கின்றேன். பின்னர் கணக்கற்றோருக்கு வேலைக்கு விண்ணப்பித்தும், எனது பிரசுரங்களைப் பிரசுரிக்குமாறு கோரிக்கைகள் இட்டும், ஏராளமான கடிதங்களை எழுதியிருக்கின்றேன். இதற்கெல்லாம் பதில்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இதுவரைக்கும் பலனேதும் கிடைக்கவில்லை. இப்போது கடிதம் எழுதுவதில் சற்றுக் களைத்திருக்கின்றேன். பொதுவாக நான் எழுதிய எண்ணுக்கணக்கற்ற கடிதங்களுக்குப் பதில் கடிதங்களில் காரணங்கள் நிறையக் காட்டப்பட்டிருக்கும். அக் காரணங்கள் எனக்குக் கை கொடுத்தனவாக இல்லை. இருந்தும் சிலர் எனக்கு உதவி செய்ததனால்தான் இன்று இந்த நிலையை எய்ய முடிந்திருக்கிறது. கடிதங்கள் மிகப் பெறுமதியானவை என்பதை வரலாற்றில் கலைமலிந்த கடிதங்கள் ஞாபகப்படுத்துகின்றன. இப்போது நான் உங்களுக்கு எழுதும் கடிதம் ஒரு முக்கிய விடயத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. “ஒருவரை ஒருவர் பகைக்காது பழிவாங்கும் உணர்வைவிட்டு, அன்பு செய்தால், இங்கு ஒரு புதிய வசந்தம் வராது? ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பு வைத்தால் வசந்தம் வரும். தென்றலும் வீசும். இத்தகைய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தத் தவறினால் தேசத்தில் தொடரும் அழிவுகளை நிறுத்தி இயலாது தொடரும் மரணங்களும் அங்கவீனடைவோரின் தொகையும் அதிகரிக்கும். இன்று அங்கவீனமுற்றோருக்கும், அநாதரவான நிலையிலுள்ளோருக்கும், அன்பின் அணைப்பும், ஆறுதலின் வார்த்தைகளும் அவசியம் தேவைப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னாலியன்ற வரை தேவைப்படும் பிறனுக்கு உதவ முன் வரவேண்டும். எமது சூழலில் எதிர் காலம் கேள்விக் குறியாக உள்ளது. எந்த நேரத்தில் எது நடக்குமென்று தெரியாது வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதனால் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியோடு மற்றவரையும் அணைத்து ஆனந்தம் கொள்வோம்.

இக்கடிதத்தில் “உங்களை நோக்கி” எனும் நூல் குறித்து சில வரிகள் எழுதுகின்றேன். அங்கவீனமுற்றோரின் நிலையினை எழுதியிருக்கின்றேன். கூடவே கண்பார்வையற்றவர்களைக் குறித்தும் எழுதியுள்ளேன். பிரச்சினைகள் - தீர்வுகள், சாதனைகள் என்பன தொடர்பாகச் சிந்திக்கிறேன். இந்நூலை வாசித்து நீங்களும் என்னோடு சேர்ந்து சிந்தித்து செயலாற்ற வாருங்கள். இத்தேசத்தில் முதல்முறையாக இப்பேற்பட்ட பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து அறிந்து, “உங்களை நோக்கி” நூலின் ஊடாக உங்களுக்குத் தெரிவிக்கப் படுகின்றது. இந்த நூலைப்படித்து பாராட்டுவதோடு நிற்காமல் உங்கள் பணியையும், சேவையையும், உடல் ஊனமடைந்தோரின் மத்தியில் தொடரும் படி தாழ்மையாக வேண்டுகின்றேன். அவர்களின் துயரங்களைத் துடைக்கவும் முன் வாருங்கள். இவற்றையெல்லாம் அன்பின் அடிப்படை கொண்டே ஆரம்பித்தால் மகிழ்வாய் மாதங்கள் கழியும்.

“உங்களை நோக்கி” எனும் நூல் உங்கள் சேவைகளைத் தொடர ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கும் என எண்ணுகின்றேன். எனவே முதலில் இந்த நூலை வாசியுங்கள். பின் தனிமையாய் அமர்ந்திருந்து சிந்தனை செய்யுங்கள். அதில் கிடைக்கும் தெளிவுகள் கொண்டு தென்றலாய்ப் புறப்படுங்கள். தேகத்தின் வியர்வைத் துளிகளை மட்டுமன்றி உள்ளத்தின் வியர்வைத்துளிகளையும் உங்களினால் போக்க முடியும். இப்பணியில் இணைந்து கொள்ள நானும் ஆர்வமாக உள்ளேன். ஊனமடைந்தவர்கள் மத்தியில் பணி செய்வதைக் குறித்து முன்னமே பல கடிதங்களை உயரிடங்களுக்கு எழுதியுள்ளேன். இதுவரை சாதகமான பதில் எனக்குக் கிட்டவில்லை. இச்சமயத்தில் பொதுமக்களே உங்களுக்கு எழுதுகின்றேன். நிச்சயம் நீங்கள் ஒரு பதிலாக மாறுவீர்கள். பலன் கொடுக்கும் பழ மரங்களாக நின்று கனிகளையும் நிழலையும் தருவீர்கள். இந்த எதிர்பார்ப்போடு எனது மடலை முடிக்கின்றேன்.

“உங்களை நோக்கி” நூல் உங்கள் உள்ளங்கையில் தவழட்டும். உங்கள் உள்ளங்களையும் இல்லங்களையும் இந்த நூலின் கருத்துக்கள் அலங்கரிக்கட்டும். உங்கள் பணிகளைப் போற்றுகிறேன்.

என்றும் உங்கள் அன்புக்கு அடிமை இவன்.

நன்றி

ஆசிரியர் - R. C. ராஜ்குமார்
(தெருத்தூசியோன்)

சீராய்ப்புக்கள்.

“துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள், அவர்கள் ஆறுதல் அடைவார்கள்”.

இந்த ஆறுதலான வார்த்தை எனக்குத் தேறுதலையும், என் வாழ்வில் மாறுதலையும் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது. ஒரு நகரத்தின் வாகன இரைச்சல், சன நெரிசல், இது மட்டுமா?... வெய்யிலின் வெட்கை, இதனால் உடலின் உஷ்ணத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலாத இந்தப் பொழுதில் என்மனம் அங்கலாய்க்கின்றது. குளத்தின் அருகே நிற்கும் மருதமரத்தின் கீழ், குந்தியிருக்கும் போது கிடைக்கும் குளிர்ச்சி, மனமகிழ்ச்சி, இனி எங்கே கிடைக்கும்? இந்த ஏக்கமும் எதிர்பார்ப்பும் என் இருதயத்தில் குடிக்கொள்ள, தென்றல் வீசாத என் குடியிருப்பில் இருந்து கொண்டு தேகத்தில் வழியும் வியர்வைத் துளிகளை விரல்களினால்த் துடைத்த வண்ணம், உள்ளம் திறந்து உள்ளவற்றை உள்ளவாறு எழுதுகிறேன்.

“கால்கள் நடக்கத் தொடங்கிய போது கண்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொண்டேன்”.

விவரம் தெரிந்த வயதில், எனக்கு விளக்கம் தேவைப்பட்ட நிலையில், என் பெற்றோர் கொடுத்த விளக்கம் அப்போது போதுமாக இருந்தது. உதயத்திற்கும் அஸ்தமனத்திற்கும் வித்தியாசம் தெரியாத அந்த நாட்களில் அவதிகளும் அதிகம் இருக்கவில்லை. எனினும் ஒரு கிராமத்தின் சூழலில், நான் கற்க வேண்டியவற்றைக் கற்றுக் கொண்டேன். பார்வையற்றவன் என்பதற்காக என்னை யாரும் ஒதுக்கி வைத்துவிடவில்லை. எனது பெற்றோர் கல்வி கற்றவர்களாக இருந்தபடியால் என்னுடைய படிப்பு விடயத்தில் மிகுந்த ஆர்வத்தைக் காட்டினர். இதனால் நான் ஒரு மூலைக்குள் முடங்கி அடங்கி இருக்கவில்லை. இயல்பாகவே என்னிடமிருந்த ஆற்றல்களும் வீட்டிற்கு வெளியே அழைத்துச் சென்றது. ஒரு வகையில் என் தனிப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு உதவிய நயினாமடுக் கிராமத்தை மறக்கமுடியாது. இன்னமும் அந்த இத்தி மரத்தின் நிழலையும், கூழா மரத்தின் குளிர்மையையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். பெரிய பாலத்தில் ஓடும் நீரின் சலசலப்பு என் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆலா அடித்த மீனைப் பொறுக்குவதற்கு நானோ? நீயோ? முந்திப் பொறுக்குவது என்பதில் போட்டிபோடும் மச்சான் யோகநாதன், பொடியன் குமார், எல்லாவற்றையும் எண்ணிப் பார்க்கும் போது இலேசாக இருதயம் வலிக்கிறது. “ ஒரு கிராமத்தின் பசுமையைப்

பார்க்கின்ற சந்தர்ப்பத்தை நான் இழந்து விட்டேன்”, என்கிற கவலை இருக்கத்தான் செய்கிறது. சிந்திப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் ஏற்ற ஒரு நல்ல சூழல் அங்கு இருப்பதை அப்போது என்னால் ஏன் உணர முடியாமல் போனது? ஒரு துயரத்தின் தூறல், ஏற்படுத்திய சிறு கீறல்கள் தழும்புகளாய் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் இன்னமும் இருக்கிறது. நண்பர்களின் உதவியோடு வயல்வரம்பில் வழக்கி விழுந்திடா வண்ணம் நடந்திருக்கிறேன். குளத்தில் குளித்தும், கலிங்குக் கட்டில் சறுக்கி விளையாடியும் இருக்கிறேன். செத்த சிறியான் குரங்கைத் தொட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன். பாம்பாட்டியின் உதவியோடு பாம்பையும் பிடித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். இவ்வளவும் ஞாபக வளையங்களாக இப்போதும் என்னைச் சுற்றிப் படர்ந்திருக்கிறது. நான் ஐந்து வயது சிறுவனாக இருந்த போது எமது கிராமத்தில் இருந்து ஆறு மைல் தொலைவில் உள்ள புளியங்குளத்தில் ஒரு யானைக் குட்டியைப் பிடித்து வைத்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட உடன் என் தந்தையார் அழைத்துச் சென்று அக்குட்டியைத் தொட்டுக் காட்டினார். கண்ணால் காண முடியாதவற்றை கைகளினால் தொட்டு உணரும் பயிற்சி எனது வீட்டிலேதான் ஆரம்பமானது. குறிப்பாக என் தாயார் எனக்குக் கல்வி புகட்டுவதிலும், தந்தையார் சூழலையும், சூழலில் உள்ள புற விடயங்களையும் அறிந்து கொள்வதில் பெரிதும் உதவினார்கள். எப்பொழுதும் என் தாயார் எனக்குக் கற்றுக் கொடுப்பதிலேயே முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தினார். எனக்கவர் சொல்லிக் கொடுத்த “Tale of two cities” (இரு நகரங்களிக் கதை) நினைவில் உள்ளது. ஆரம்பத்தில் என் கண்களைக் குணப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் பெற்றோரும் உற்றோரும் அதிக முயற்சி எடுத்தார்கள். யாவும் தோல்வியின் தொடர்ச்சியாயிற்று. இதன் நிமித்தம் என் தாயார் அடைந்த அல்லல்களுக்கு முடிவே இல்லை. ஒரு கட்டத்தில் என் தாயார் இவ்வாறு நினைத்தாராம். இருவரும் செத்துப்போனால் எல்லாத் துயரமும் நீங்கிவிடும். விரக்தியின் விளிம்பிலே நின்றபோது அவர் சிந்தனை அப்படி இருந்தது. அந்த நேரத்தில் தந்தையார் தாயாரை இவ்வாறு தேற்றினாராம்.

“நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? ஒரு காலத்தில் அவன் உன்னைக் குறித்து மேடையிலே பேசுவான். உன்னைப் பற்றி எழுதுவான். ஒரு கெட்டிக்காரனாகப் புகழ் பெறுவான்.” அன்று அவர் கூறிய அந்த வார்த்தைகள் இன்று நிதர்சனமாகி இருப்பதைப் பார்ப்பதற்கு பரிதாபம் என் தாயார் உயிரோடு இல்லை. குறிப்பாக எனது குடும்பம், என்னை ஒரு பார்வையற்றவனாகக் கருதவில்லை. என் தாயார் கூறுவார்; “உனக்கு ஆயிரம் கண்கள் இருக்குது. நீ எதற்கும் கவலைப்படத்

தேவையில்லை.” என்னை எப்பொழுதும் அவர் உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டேயிருப்பார். நான் வளர்ந்து வருகின்ற போது இயல்பாகவே என்னிடமிருந்த எழுத்தாற்றல், பேச்சாற்றல், வெளிப்பட்ட வேளையில், என் ஆற்றல்களை வளர்க்க உதவியவர் அவர்தான். இருப்பினும் தாயாருக்கும் தந்தையாருக்குமிடையே அடிக்கடி ஏற்படும் கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக எனதும் என் சகோதரர்களதும் கல்வியில் தடைகள் ஏற்பட்டது. எதுவாயினும் என் முன்னேற்றத்தில் முறிவுகள் ஏற்பட்டாலும், அவற்றையெல்லாம் வெற்றிகொள்ளும் வாய்ப்பு என் வாழ்வில் கடவுளின் கிருபையினால் வந்து சேர்ந்தது. குடும்பத்தில் பெற்றோர், சகோதரர்கள், உறவினர்களெனும் உறவுப்பாலமுடாக கிடைத்த ஒத்தாசைகள் எல்லாம் ஒரு மனிதனாக என்னை மாற்றியது.

என்னுடைய குடும்பத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் சில சமயங்களில் சில்லறைச் சிக்கல்கள் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தந்தையார் மதுபோதையில் என் குறைபாட்டைச் சொல்லி கெட்டவார்த்தைகளினால்த் திட்டி இருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் என் தாயார் கண்ணீர் வடித்திருக்கின்றார். ஒரு சிறு சம்பவம் என் நினைவில் நிழலாடுகிறது. ஒரு நாள் தந்தையார் மது போதையில் கெட்டவார்த்தைகளினால் என்னைப் பேசினார். அவரது திட்டூதலின் அகோரம் தாங்கமுடியாத என் கடைசித் தங்கை வேணி, அலரிக்காய் ஒன்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டாள். உடனடியாக அவளை வைத்தியசாலையில் அனுமதித்ததன் நிமித்தம் ஏற்பட இருந்த பாரதாரமான ஆபத்துத் தவிர்க்கப்பட்டது. ஆனாலும் அந்த அவலமான அனுபவம் மிகவும் கசப்பானது. என் தங்கை சிறு வயதில் வெளிக்காட்டிய பாசத்தின் தொடர்ச்சி இன்னும் அறுந்து போகாது தொடர்கிறது. தந்தையாரும் நல்லவர் என்பதை ஒவ்வொரு என் உயர்விலும் கண்டுகொண்டேன். குடும்ப உறவில் குறைவின்றி அன்பையும் பாசத்தையும் கூடவே நல்ல ஒழுக்கத்தையும் கற்றுக்கொண்டவனாக வாழ்க்கைப் பயணத்தை தொடர்ந்தேன். இருட்டிலும் வெளிச்சம் பற்றிய தெளிவோடு தொடர்ந்தும் முன்னேற்றத்தின் முட்டுக்கட்டைகளைத் தாண்டி வெற்றிபெற்றதன் அனுபவங்களை உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

நவீல்டும் நானும்.

எனக்கு ஒன்பது வயதான போது பெற்றோர் என் கல்வியைக் குறித்துச் சிந்திக்கலானார்கள். மாமி நேசமணி என் ஆரம்பக்கல்விக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தார். இவரது வழிகாட்டலின் வழியாக நவீல்டு பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். இங்கே கற்றுக் கொண்டவை பெற்றுக்

கொண்டவை ஏராளம். இவற்றில் சிலவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். “ வாழ்க்கை என்றால் என்ன?” என்னும் அர்த்தத்தை இங்கேதான் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. பல பார்வையற்றவர்களோடு இணைந்து கல்வி கற்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒவ்வொரு பார்வையற்றவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் திறமை வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டார்கள். பார்வையற்றவர்கள் மட்டுமல்ல வாய் பேச இயலாதவர்களும் கூட பல்வேறு ஆற்றலுடையவர்களாகக் காணப்பட்டனர். ஒரே பாடசாலையில் இவ்வாறு கல்வியைத் தொடர்ந்த போதிலும் பார்வையற்றவர்களுக்கும் வாய்பேசாதவர்களுக்குமிடையே பெரிதாகப் புரிந்துணர்வு இருக்கவில்லை. ஒருநாள் எனது இறங்குப் பெட்டிக்குள் சாப்பாட்டுச் சாமான்களைக் களவெடுக்க எத்தனித்த ஒரு வாய் பேச இயலாதவனின் கையை நன்றாக நசித்த அனுபவம் என் நினைவில் இருக்கிறது. நவீல்ட் விடுதி வாழ்க்கையில் விருப்பை விட வெறுப்பே அதிகமாக இருந்தது. மாற்றி உடுக்க உடைகள் இன்றி, ஈர உடுப்புகளுடன் வகுப்பிற்குச் சென்றது ஒரு கசப்பான அனுபவம் தானே. அங்கே வழங்கப்பட்ட உணவுகூட போதுமாக இருக்கவில்லை. குழாய்நீரினால் வயிற்றை நிரப்பிய அனுபவங்கள் அதிகமே. வறுமையின் நிறத்தைக் கூட இங்கேதான் அறிந்து கொண்டேன். எந்த நிலையிலும் கற்றுக் கொள்வதில் நான் பின்னிற்கவில்லை. எனக்குப் பதின்மூன்று வயதிருக்கும் போது “நிலமைகள் மாறுவதில்லை” எனும் எனது முதல் கவிதையில் சோகங்களைச் சுட்டிக் காட்டினேன். “சட்டம்” என்ற தலைப்பில் மாணவர் மத்தியில் பேசி என் பேச்சாற்றலையும் வெளிப்படுத்தினேன். இயல், இசை, நாடகம் அனைத்தையும் இங்கே கற்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஆனந்தன் வாசிக்கும் ஹாமோனிய இசை இப்போதும் காதில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. விவேகானந்தராசாவின் பாடல்களும், கொலஸ்டீக்காவின் கிறிஸ்தவ கீதங்களும் என்றும் மனதில் மறக்காதவை. நெஞ்சில் நிறைந்தவை. இப்பாடசாலையில் நல்ல உச்சரிப்பு முறையிலான ஆங்கிலத்தையும் அறிவுக்கேதுவான விடயங்களையும் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கற்பிப்பதிலும், வழிநடத்துவதிலும், ஒழுக்கத்தை ஓம்புவதிலும் எங்களுக்கு உற்ற துணையாக இருந்து செயல்பட்ட ஆசிரியைகளான செல்விகள் மாரிமுத்து, அருட்பிரகாசம் என்பவர்களை அவர்களிடம் கல்விகற்றவர்கள் எவரும் மறப்பதற்கில்லை, இவர்களின் கீழ் நவீல்ட் பாடசாலையின் நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கண்பார்வையற்றவரையும் ஒரு கண்பார்வை உள்ளவர்போல் செயற்படவைக்கும் அனைத்துவிதமான பயிற்சிகளும் இங்கே வழங்கப்பட்டன. அப்பயிற்சிகளிலெல்லாம் தேர்ச்சி பெற்றேன்.

ஆசிரியர்மார் அடிக்கடி என்னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தையை கூறுவார்கள். “நீ கெட்டிக்காரன் நீ எல்லாத்தையும் கெட்டித்தனமாய்ச் செய்வாய்”. இந்த வார்த்தைகள் என்னை மென்மேலும் உற்சாகப்படுத்தியது. உடைகளை ஸ்திரி பண்ணுதல், நல்ல முறையில் உணவை உட்கொள்ளுதல், இயற்கைச் சூழலை அவதானித்தல் போன்றவற்றில் எமக்குப் பயிற்சியளிக்கப்பட்டது. எங்கள் குறைபாடுகளையும் குதூகலமாக்கிப் பொழுதுகள் புலர்ந்தன. இங்கே வழிபாடுகளும் வழமையாக நடைபெற்றன. வழிபாட்டு முறையினை மதி ஆசிரியை கற்றுக் கொடுக்கும் போது கவலையை மறந்து கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம். எல்லாம் நல்லபடியாக. நடந்தாலும் சில வேளைகளில் தனிமையும், தவிப்பும், பெற்றோர்களின் பிரிவும் என்னை அழுத்தியது. பொருளாதாரப் பிரச்சினையும் சிறிதளவில் என்னைப் பாதித்தது. மைப்போத்தலில் என்னை வைத்திருந்தது என் நிலையை வாழ்க்கைக் கண்ணாடியில் வறுமையின் வரைவுகளாய் வெளிக்காட்டின. இதைத்தவிர என் தந்தையார் குடும்பப்பிரச்சினைகளை எல்லாம் எனக்கெழுதுவார். அக்கடித்ததை விடுதி மேற்பார்வையாளர் வாசித்துக் காட்டுவார். இதனால் என் குடும்பப்பிரச்சினை விடுதி மாணவர்கள் அனைவருக்கும் தெரியவரும். அதனால் சக மாணவர்கள் மத்தியில் இருந்து எனக்கு நல்ல மதிப்புக் கிடைக்கவில்லை. ஒருவகையில் சூனியமாகவே அச்சுழல் தென்பட்டது. சகிப்புத் தன்மையோடே காலம் கருமையாகக் கடந்தது. வருடாவருடம் விளையாட்டுப் போட்டிகள், சுற்றுப் பிரயாணங்கள், நத்தார் தினங்கள் எனப் பொழுதுகள் போவதே தெரியாதிருக்கும்.

நவீல்ட் பாடசாலையில் ஏற்பட்ட ஒரு முக்கியமான சந்திப்பைக் குறித்தும் ஒரு குறிப்பு எழுதவேண்டியுள்ளது. சங்கீத ஆசிரியை ரோகினியின் நட்பு ஒரு பிணைப்பு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இது ஒரு பகற்கனவின் மயக்கம். அவரின் இசையில் எனக்கிருந்த ஈடுபாடு ஒரு மயக்கும் மாலைப் பொழுதுக்குள் என்னை இழுத்துச் சென்றது. நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவரைச் சந்திப்பதும், அவரின் பாடல்களை விரும்பிக் கேட்பதும், ஒரு மலரின் வாசனையாக என்னால் நுகரப்பட்டது. இருந்தும் இந்த உறவு மாணவன் ஆசிரியை என்னும் வரையறைக்குள்ளே எல்லையிடப்பட்டதாக சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்தன. மிகுந்த கட்டுப்பாடுடனான கல்வி உயர் நிலையை அடைய உதவியது. பார்வையற்ற ஆண்களும் பெண்களும் நெருங்கிப் பழகுகின்ற சந்தர்ப்பம் மிகக் குறைவாக இருந்ததனால், பார்வையற்ற பாவைகளின் மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. கண்பார்வையற்ற பெண்களைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவர்களுக்கான வரையறைகள், கட்டுப்பாடுகள் அதிகமாகவே

இருந்தன. அதற்கான காரணங்களும் நிறையவே காணப்பட்டன. என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நவீல்ட் பாடசாலையில் கல்வி கற்ற நாட்களை இப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கிறேன். என்னை ஒரு முழு மனிதனாக்கும் பணியை இப்பாடசாலை வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்திருக்கிறது. இருந்தும் இப்பாடசாலையில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை வறுமையின், வேதனையின் வெளியீடுகளாகவே எழுதியாக வேண்டியுள்ளது. என் மனப்பாரத்திலிருந்து இன்னுமொன்றை இறக்கி வைக்கிறேன். பாடசாலை விடுமுறையில் தூர இடங்களிலிருக்கும் மாணவர்களை புகைவண்டியில் கொண்டு சென்று, ஒவ்வொருவரையும் செல்லவேண்டிய இடங்களில் இறக்கி விடுவார்கள். நான் இறங்க வேண்டிய புளியங்குளப் புகையிரத நிலையம் வந்தது. சிவனேசன் ஆசிரியர் எனது இறங்குப் பெட்டியைப் பார்த்துச் சொன்னது; “அடுத்தமுறை வரேக்கை உந்த இறங்குப் பெட்டியை பாம்பாட்டிடக் குடுத்திட்டு வாரும்”. தற்போதும் என் இருக்கையில் இருந்தபடி அந்த வார்த்தையைச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். இளமையில் வறுமை கொடுமை எனும் அனுபவம் எவ்வளவு உண்மையானது. ஐந்து ஆண்டுகள் நவீல்ட் பாடசாலையில் கிடைத்த அனுபவங்களோடு, வாழ்க்கையில் முதன்முதலாக எனக்கும் என் சக நான்கு மாணவர்களுக்கும் சாதாரண மாணவர்களோடு சேர்ந்து கல்வி கற்பதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இதுவரையிலும் பார்வையற்றவர்களோடு கல்வியைத் தொடர்ந்த எமக்கு தொடர்ந்தும் இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்பதற்கான வசதிகள் இல்லாததனால் கெட்டிக்கார மாணவர்களை வெளி இடங்களிற்கு அனுப்பினார்கள். ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட கல்வித்திட்டத்தின் கீழ் உடனடியாக என் சக மாணவர்கள் கல்வியைத் தொடர்ந்தார்கள். என் தாயாரின் தற்காலிக வேலைநிறுத்தம் காரணமாக என் கல்வியில் ஓராண்டு தடை ஏற்பட்டது. ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தியோராம் ஆண்டு என் வீட்டிலிருந்து தனிமையாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். உலகத்தின் போக்கை உணர்ந்து கொண்டேன்.

“ஏனெனில் நான் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் மனநிறைவுடன் இருக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். ஏழ்மையுடன் வாழ்வது எப்படி எனவும், நிறைவுடன் வாழ்வது எப்படி எனவும் எனக்குத் தெரியும். வயிறாரச் சாப்பிட்டிருக்கவும், பசியாக இருக்கவும், நிறைவுடனும் தேவையுடனும் வாழவும், எப்பொழுதும் எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் எப்படி மனநிறைவுடன் வாழ்வது என்பதன் இரகசியத்தையும் நான் கற்றுக் கொண்டுள்ளேன்.”

பணம், பசி, நோய் எல்லாவற்றின் தன்மையையும் மிகத் தெளிவாக கற்றுக் கொண்டேன். இந்த நாட்களில் ஈசன் மாமியின் உதவியோடு என் இலக்கியத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டேன். அவர் வீட்டிற்குச் செல்லும் போது பத்திரிகைகள், நல்ல நாவல்கள் என்பவற்றை நன்கு வாசித்துக் காட்டுவார். அந்த நேரங்களிலெல்லாம் ஓரளவு எனக்கு மனநிறைவு கிடைக்கும். மேலதிகமான நேரங்களில் காட்டிற்குச் சென்று விறகு வெட்டவும் பழகிக் கொண்டேன். இந்த ஆண்டின் அனுபவங்களை எழுதினால் ஏடு அடங்காது. தொடர்ந்தும் இருளில் அருள் பெற்ற அனுபவங்களை எழுதுகிறேன். வாழ்க்கையின் வளாகத்தில், வேதனையின் விரிவுரையாளனாக ஒரு நீண்டு செல்லும் அத்தியாயம். பார்வையைப் பறிகொடுத்ததினால் பகலின் பரிமாணங்களைப் பரிசீலிக்க இயலாது அவதியுற்றதும் அதிகமுண்டு. மறுபடியும் தாயாரின் வேலை கிடைத்ததும் என் கல்வியும் மீண்டும் துளிர்க்க ஆரம்பித்தது.

ஞானத்தின் ஞாலம்

ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தியிரண்டாம் ஆண்டு சாவகச்சேரி டிறிபேக் கல்லூரியில் மீண்டும் என் கல்வியைத் தொடர்ந்தேன். இங்கே வித்தியாசமான மாணவர்களின் நட்பும், உறவும் கிடைத்தது. ஆரம்பத்தில் அக்கல்லூரியில் நான் ஒருவன் தான் பார்வையற்றவன். சாதாரண மாணவர்களோடு போட்டிபோடும் அளவிற்கு ஏற்கனவே பெற்றுக் கொண்ட பயிற்சி கை கொடுத்தது. கல்லூரியில் சேர்ந்த ஆரம்ப நாட்களில் சில கசப்பான சம்பவங்கள் என்னைப் பாதித்தது. அதில் ஒன்றை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். வகுப்பறையில் என்னருகே இருந்த மாணவன் விஜிதரன் அடுத்த சக மாணவனிடம் இவ்வாறு சொன்னான்; “டே இவனுக்கு பக்கத்திலே ஒருவனும் இருக்கக்கூடாது. இவன்ர கண்ணில இருக்கிற கிருமி எங்களுக்கும் தொத்திடும்.” இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் வேதனையும் ஆத்திரமும் அடைந்தேன். உடனே அதிபரிடம் சென்று முறையிட்டேன். அவர் மாணவன் விஜிதரனுக்கு நன்றாகப் பிரம்பினால் பூசை கொடுத்தார். இதன் பின்னர் இலேசாக மாணவர்கள் என்னைப் புரிய ஆரம்பித்தார்கள். ஆசிரியர்மாறைப் பொறுத்தவரைக்கும் எந்தவிதமான பாகுபாடும் காட்டவில்லை. ஈற்றில் முதலாம் தவணைப் பரீட்சையில் நான் முதலாம்

பிள்ளையாகவும் மாணவன் விஜிதரன் இரண்டாம் பிள்ளையாகவும் வந்தான். மேடையில் அதிபரிடம் இருந்து மாணவர் அறிக்கையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு, விஜிதரனே அழைத்துச் சென்றான். பின் இவன் என்னுடைய நல்ல நண்பனாகவும் மாறினான். இவ்வாறாகவே கல்லூரியில் ஏனைய பார்வையுள்ள மாணவர்களோடு போட்டிபோடும் அளவிற்கு எனக்குள் உறுதியிருந்தது. குறிப்பாக ஆங்கில தினப் போட்டிகளில் முதல் முறை இரண்டாமிடத்தையும் பின் முதலாமிடத்தையும் பெற்றிருக்கிறேன். தமிழ்ப் பேச்சுப் போட்டிகளில் தொடர்ந்தும் முதலிடத்தைப் பெற்று வந்திருக்கின்றேன். நாட்கள் செல்லச் செல்ல “நான் ஒரு பார்வையற்றவன்” என்பதையே மறந்து விட்டேன். இங்கே கிடைத்த மோகன், சிவகுமார் ஆகியோரின் நட்புக்கள் என் தனித்துவத்தை வளர்க்க மேலும் உதவியது. கூடுமானவரை சாதாரண மாணவர்கள் செய்யும் அனைத்துக் காரியங்களையும் நானும் செய்தேன். மணல்பிட்டி வெளியில் மோகன், சிவகுமாருடன் கைகோர்த்து நடந்ததும், புகையிரத நிலையத்தில் பொழுதுபோக்கியதும் பசுமையின் புதுமைகளாய் இன்னும் என் மனக்கண் முன்னே அசைந்தாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

கண்ணீரும் கதை சொல்லும் காதல்

கல்லூரி வாழ்க்கையில் கல்விக்குள் வரக்கூடாத ஒன்றுதான். ஆனால் வந்து வளர்ந்தது. பல சக மாணவிகளை சந்திக்கும் வாய்ப்பும் நட்பும் கிடைத்தது. இருந்தும் ஞாபகத்தில் இருந்து நீக்கிவிட இயலாத ஒன்றை கருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். நான் முதன் முறையாக காதலைக் கற்றுக் கொண்டது இவளிடமிருந்துதான். ஆனாலும் அவை சந்திக்க முடியாத சமாந்தரக் கோடுகள் என்பதைப் பின்னர் உணர்ந்து கொண்டேன். வகுப்பறையில் ஒரு கணப்பொழுதில் என் கையோடு அவள் கையரச இனிப்புத்தூள் கொட்டித் தந்தது, அன்று நா இனித்தது. பின்னர் என் உள்ளமோ உறைத்தது. என் உயர்வில் அவள் பக்கத்துணையாய் நின்றதும், ஒரு பொழுதில் முடிந்து போன சம்பவங்களாக என்னால்க் கருத முடியவில்லை. என் வாழ்வில் முதன்முறையாக “நீங்கள் ஒரு கவிஞன். நிச்சயம் நீங்களொரு பெரிய கவிஞனாக வருவீர்கள்” என்று அவள் வாழ்த்திய வாழ்த்தும், கூறிய ஆசியும் இன்று நிரூபணமாகிவிட்டது. அவள் வாழ்த்துதலே என் வாழ்க்கையின் வசந்தமாக மாறிய போது அவளின் தந்தையாரின் மரணம் குறித்து அவள் அடைந்த வேதனையை “யுவதியின் ஜோடனை” என்னும் தலைப்பில் ஒரு கவி மாலை தொடுத்தேன். என்னதான்

இருந்தாலும் அவளின் கூந்தலின் அசைவையும், குழிவிழுந்த கன்னத்தின் எழிலையும், இதழ்களிடையே உதிரும் புன்முறுவலையும் பார்த்து இரசித்து நான் கவிதைகள் எழுதவில்லை. உள்ளத்தினால் பார்த்து நான் வடித்த கவிதைகளுக்கு கணக்குக் கிடையாது. “அவளுக்கோர் இதயம்” எனும் கவிதைத் தொகுதியை எழுதி முடித்தேன். அந்த காதலைப் போலவே அத்தொகுதியும் அச்சிட்டு வெளியிடப் படவில்லை. கல்லூரி நாட்களில் நான் கொண்ட ஒரு தலைக் காதல் என் கல்வியில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. இந்நேரத்தில் மறுபடியும் ஒரு சம்பவம் என் உள்ளத்தை உதைக்கிறது. க.பொ.த (சா/த) பரீட்சைக்கு சில மாதங்கள் இருந்தன. வகுப்பறையில் ஆசிரியை திருமதி. கமலநாதன் கம்பராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டம் பகுதியைப் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த வேளையில் மாணவன் மணியாறன் என் கையில் ஏதோ எழுதினான். அதை ஆசிரியர் கவனித்துவிட்டு எல்லா மாணவர்களையும் வகுப்பை விட்டு வெளியே அனுப்பினார். அதன் பின் என்னிடம் வந்து “உம்முடைய கையில் என்ன எழுதியிருக்கெண்டு தெரியுமா? இதை யார் எழுதியது?” நான் எழுதியவரைக் கூறினேன். என்ன எழுதியிருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியாது என்றேன். “உம்முடைய பெயரோடு குறிப்பிட்ட பெண்ணின் பேரையும் சேர்த்து எழுதியிருக்கு” என்றார். பின் அவர் ஒரு அறிவுரையை வழங்கினார். “ஒருதலைக் காதல் என்றைக்குமே வெற்றி பெறாது”. சின்ன வயதில் முதன்முறையாக ஆசிரியை சொன்ன அந்த அறிவுரையின் அர்த்தத்தை காலம் கடந்து உணர்ந்து கொண்டேன். இதன் பின்னர் கல்லூரியில் இருந்து சிறிது காலம் நீக்கப்பட்டதும், ஏமாற்றத்தைத் தாங்காது தனிமையில் இருந்து அழுததும் என் வாழ்வில் கல் மேல் எழுத்துப்போலானது. அதனாலடைந்த அவமானம், துயரம் சொல்லில் அடங்காதது. பணியாளர் அறையில் கொஞ்ச நாட்கள் என்னைப் பற்றியே கதையாக இருந்தது. பல மாதங்கள் அக்காதலின் காயங்கள் ஆறாமலே இருந்தன. “காதல் என்பது உயிரினாலும் மெய்யினாலும் எழுதப்பட்ட ஒரு புனிதமான புத்தகம்”, என்பதை பின்னர் புரிந்து கொண்டேன். “மணக்க மறந்த அரும்பையும், இனிக்க மறந்த கரும்பையும் எனக்குக் கொடுத்த இறைவனின் கணக்கை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்”. இவ்வாறு கலங்கிக் குழம்பிய அந்த நாட்கள் இக்காலப் பகுதியில் நண்பன் முரளியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்து கொண்டிருந்த இதயதீபம் சஞ்சிகையில் “ஏமாற்றத்தால் வந்த மாற்றம்” எனும் தீர்க்க தரிசனக் கதையை எழுதினேன். இக்கதையில் எழுதியது யாவும் பின்னர் என் வாழ்வில் நடந்து முடிந்தது. இன்னும் ஒரு சிறிய சாதனையை இந்நாட்களில் செய்யக் கூடியதாக இருந்தது. “நாம் ஒளியிழந்த போது” எனும் தலைப்பில் கண் பார்வையற்றவர்களின்

நடைமுறைப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு எனது முதலாவது நூலை எழுதி வெளியிட்டேன். வேதனைகளுக்கும் சோதனைகளுக்கும் ஊடே கடவுள் என்னை உயர்த்தினார்.

சுழற்சி

உயர் கல்விக்காக புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் சேர்ந்து தொடர்ந்தும் கல்விகற்க என் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு ரொசலின் உதவி கிடைத்தது. அவளின் உதவியோடு படிப்பின் படிக்கட்டுகளில் தொடர்ந்தும் ஏறினேன். பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஒழுக்கம், இறையியல், ஆங்கிலம் என்பவற்றைத் தெளிவாகக் கற்றுக் கொண்டேன். ஆங்கிலக் கூட்டமைப்பின் ஒன்றியத்தில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்து ஏனையோரையும் ஆங்கிலத்தில் ஈடுபட உற்சாகப் படுத்தினேன். சீரிய ஒரு வழிகாட்டலும், நேரிய வழிமுறையும் இங்கே எனக்குத் தரப்பட்டன. உயர்தர முதலாண்டு படித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே ஆசைகளின் ஓசைகள் - மனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு, சித்திரப்பூவிழி - சமூகத்தின் நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் ஆகிய இரு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டேன். இக் கல்லூரியில் நான் உள்வாங்கிக் கொண்ட விடயங்கள் என்னை ஓரளவிற்குப் பூரணப் படுத்திக் கொள்ளப் போதுமாக இருந்தது. இதன் பின்னர் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தியெட்டாம் ஆண்டு ஒரு ஈடு செய்யமுடியாத இழப்பைச் சந்தித்தேன். நண்பன் சிவா மரணமடைந்தான். இப்பிரிவின் பிரியாவிடை மூலம் கிடைத்த அறுவடைகளை வைத்துக் கொண்டு "நினைவுகளின் நிழல்" என்ற நூலை எழுதினேன்.

ஒரு நகர்வில்

காலத்தின் கட்டாயத்தினாலும், நேரங்களின் நெருக்கடிகளினாலும் ஒரு சூழ்நிலை மாற்றத்திற்குள்ளாக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பார்வையற்றவன் என்ற வகையில் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளுக்கு உள்ளாக வேண்டியிருந்தது. கொழும்பிற்கு வந்த நான், அறியாத முகங்கள், தெரியாத இடங்கள், புரியாத மொழி இத்தனையையும் படித்துக்கொள்ள பல மாதங்கள் எடுத்தன. இயல்பாகவே இருந்த ஆற்றல், எனக்குள் இருந்த தேடல், இவற்றின் காரணமாக இடங்களையும், சிங்கள மொழியையும் கற்கவும் சில மாதங்களே தேவைப்பட்டன. எல்லா இடங்களுக்கும் தனியாகச் செல்லக் கற்றுக் கொண்டேன். இங்கும் எனக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள், துன்பங்கள்

எல்லாவற்றிலும் வெற்றி பெற்றவனாக வாழ்க்கை வண்டியை நகர்த்திக் கொண்டிருந்த நாட்களில் சுந்தரின் நட்புக் கிடைத்தது. என் இலக்கியங்கள் ஊடாக மீண்டுமொரு காதல் வலையில் விழுந்தேன். ரொசானியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்த வலை ஒரு நிலையானது. இருந்தும் சிறிது காலத்தில் ஒரு கடற்கரைக் காற்றைப் போல் வந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போனது. இதைக் குறித்து அதிகம் எழுதுவதில் பயனில்லை. இதன் விளைவாக “நான் காணும் உலகம்” என்கிற ஒரு புத்தகத்தையும் எழுதி வெளியிட்டேன். தொடர்ந்தும் இலக்கிய மேதை விஜயபாரதியின் நட்புக் கிடைத்தது. இவரது உணர்வுமிக்க கவிதைகளால் கவரப்பட்டு அதன் விளைவாக எனது இலக்கிய ஆற்றல் அபிவிருத்தியடைந்தது. கொழும்பிலிருக்கும் போது நிமேஸ், அவனின் சகோதரிகளின் சந்திப்பும் கிடைத்தது. இவர்களுள் நிலாந்தியின் இலக்கிய ஆற்றல் அவரின் கவிதைகள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. இருவருக்குள்ளும் ஒரு இலக்கியப் பாலமே இருந்தது. பின் அது தகர்ந்து போனது துர்அதிஷ்டவசமே.

ஒரு மைல் கல்

எனக்கும் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் சென்று கிழமைகளை வீணே கழிக்காது புதுமைகள் படைக்க விரும்பினேன். புத்திஜீவிகள் மத்தியில் ஏற்பட்ட சில அனுபங்களைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கலாம். கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும் முதற்பார்வையற்றவர் நான்தான். எனவே புரிந்துணர்வோடு எனக்கு உதவி செய்த மாணவர்கள் ஒரு சிலரே. ஆரம்பத்தில் உதவிய பிரியாவை என்னால் என்றும் மறக்கமுடியாது. அவளிடம் நல்ல கவியாற்றல் காணப்பட்டது. எனது Autograph (தன் மனப் பதிகைகள்)ல் அவள் எழுதிய ஒரு வசனம் எப்பொழுதும் என்னை வைகறையில் துயிலெழுப்பும். “நம் பாச உறவைப் பிரதிபலிக்க இது கம்பனின் நூற்றாண்டாக இருக்கக்கூடாதா?” ஒரு ஏக்கம் அவளிடம் கலந்திருப்பதை நான்கண்டு கொண்டேன். இயற்கைக் காட்சிகளையெல்லாம் நேரடியாக என் கண்களால் பார்ப்பது போல வஞ்சியவள் வருணனை செய்வாள் முதலாமாண்டு படித்துக் கொண்டிருந்த நாட்களில் ஒரு காலவேளை வெளவால்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்து கொண்டிருந்த காட்சியினைச் சித்தரித்த விதம் இன்னும் என் மனத்திரையில் ஓடி மறையாமல் இருக்கிறது. வெளவால் இராஜ்ஜியத்தைப் பற்றி அவள் விளக்கிய விதம் இருக்கிறதே அதில் நான் அசந்தே போனேன். என் போன்ற

ஒரு பார்வையற்ற எழுதும் ஆற்றல் உள்ளவனுக்கு பிரியா போன்று கவித்துவத்தோடு விளக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் தான் அதிகம் அவசியப்படுகிறது.

பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் போதுதான் “நானொரு கண்பார்வையற்றவன்” என்பதை அதிகமாக உணரும் நிலையேற்பட்டது. அங்கே உள்ள மாணவர்களோடு போட்டி போட இயலாத அவலநிலை ஏற்பட்டது. பெரும் சிக்கல்களை இங்கே எதிர்நோக்கினேன். பொதுவாக குறிப்புக்களை எடுப்பதில், உசாத்துணை நூல்களை வாசிப்பதில், வினாக்களுக்கு விடைகளை எழுதுவதில் அதிகம் இக்கட்டுக்களைச் சந்தித்தேன். சக மாணவர்களின் உதவியைப் பெற்றுக் கொள்வதில் பெரிதும் சங்கடமே ஏற்பட்டது. இருந்தாலும் நண்பர்கள் உமா, நிமலினி, குணலஷ்மி, கிருபா போன்றோரின் உதவியால் பட்டம் பெற முடிந்தது. மூன்று ஆண்டுகள் பல்கலைக்கழகப் படிப்பில் பட்டபாட்டினை எப்படி எழுதுவது? இப்படி ஒரு நிலமை இன்னுமொரு பார்வையற்றவருக்கு ஏற்படக்கூடாது. என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் என்குறையை நினைத்து வருத்தப்பட்ட வருஷங்களாக வளாக நாட்களையே கருத வேண்டியிருக்கிறது. ஏனைய மாணவர்களைப் போலவே தேடல்களை நடத்த முடியாமலும், வாசிக சாலையை பயன்படுத்தமுடியாமலும் இருந்தது. Tute (அளவீடு) களைக் கூட உரிய நேரத்தில் சமர்ப்பிக் முடியாது சங்கடப்பட்டிருக்கிறேன். விரிவுரையாளர்களைப் பொறுத்தவரைக்கும் எனக்கு அதிக நேரம் அவகாசம் கொடுத்தார்கள். இவர்களுள் விரிவுரையாளர் திருவாளர் குணரத்தினம் அவர்கள் கொடுத்த ஒத்தாசை பல்கலைக்கழகப் படிப்பில் ஒரு தடையைத் தாண்ட உதவியது. இந்தத் தருணத்தில் அரசியல் விஞ்ஞான விரிவுரையாளர் திருவாளர் கிருஷ்ண மோகன் அவர்களையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். என் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் இவரே. இதன் பிரதான காரணத்தையும் கூறியே ஆக வேண்டும்.

அரசியல் விரிவுரையை திருவாளர் கிருஷ்ண மோகன் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். விரிவுடையின் இடையில் அவர் என்னை நோக்கி “Tute (அளவீடு) கொடுத்து விட்டீரா?” என்று கேட்டார். நானோ மௌனமாக இருந்தேன். அதற்கு அவர் கூறிய ஒரு வார்த்தை மிகவும் முக்கியமாக எனக்குப்பட்டது. “உமக்கு நான் அனுதாபம் காட்டமாட்டேன். எல்லோரைப் போலவும் நீரும் உரிய காலத்தில் Tute (அளவீடு) களை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்”. இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை நான் மட்டுமல்ல என்னைப் போன்ற ஒவ்வொரு

பார்வையற்றவர்களும் எதிர்பார்க்கின்றார்கள். எல்லோரைப் போலவும் பார்வையற்றவர்களும் கணிப்பிடப்பட வேண்டும். சகலரைப் போலவும் பார்வைக் குறைபாடுள்ளவர்களும் கருதப்பட வேண்டும். எனவே திருவாளர் கிருஷ்ணமோகன் என்னையும் சாதாரண மாணவர்களில் ஒருவனாகக் கருதி, அவர்களுக்கு நிகராக என்னைச் சம்பந்தத்தியதில் மிகவும் சந்தோசம். இவரைத் தவிர ஏனைய விரிவுரையாளர்களும் என்னைச் சமமாகவே கருதி நடாத்தினார்கள். மாணவர்களும் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டார்கள். வளாகத்தில் வந்து போன உறவுகளில் நண்பன் யோகனின் துடிப்பான செயற்திட்டங்களையும், உமாவின் இரக்கத்தையும், அன்பான உபசரிப்பையும், யசோவின் சாதுவான பேச்சையும் எக்காலம் சென்றாலும் மறக்க இயலாது. இவ்வாறாக வளாக வாழ்க்கையில் இறையியலுக்குள் என்னை வழி நடத்திய வைத்தியர் ஜெயக்குமாரையும் காலங்கள் சென்றாலும் மறப்பதற்கில்லை. இவரின் ஊடாகவே போக்கஸ் அமைப்பைப்பற்றி அறிந்து கொண்டேன். பின்னர் இந்த அமைப்பிலுள்ள நல்ல உள்ளங்களான ரொகான், அவர் மனைவி ஷாமினி ஆகியோரின் நட்புக் கிடைக்கவும், அவர்களின் அளவற்ற அன்பையும் பொருளாதார உதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. பல்கலைக்கழகத்தின் கல்வியைத் தொடரும் காலத்தில் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் இருக்கவில்லை.

தனிமையின் தவிர்ப்பில்

காதலில் ஏமாற்றங்களையும் தோல்விகளையும் சந்தித்து வந்த எனக்கு ஒரு ஆறுதல், அமைதி, அன்பின் அணைப்புக் கிடைத்தது. ஒரு பார்வையுள்ள பெண்ணின் பாச உறவு காதலாய்க் கனிந்து நின்றது. இதிலும் அவளின் பெற்றோரிடமிருந்து பல்வேறுபட்ட எதிர்ப்புக்கள் எரிமலைபோல் வெடித்துச் சிதறியது. இந்த நேரத்தில் நான் தனிமையில் இருந்து இறைவனை வேண்டிக் கொண்டேன். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றைந்தில் மே மாதம் பதினேழாம் திகதி ஒரு தீர்க்க தரிசனக் கவிதையெழுதினேன்.

மிகவிரைவில்

உன் முகத்தை
என் அகத்தில்
பதுக்கி பதித்து
வைத்த நாள் முதலாய்

உன்னோடுதான்
 வாழ்க்கையென்று
 திருமணத் திகதியை
 எண்ணி எதிர்பார்த்து
 இருக்கும் வேளையில்
 இன்னொருவனுக்கு மாலையிட
 “என் மனம்-
 -பொறுக்குமா?”
 பெற்றோரின் பிடிவாதத்தை
 பிடிங்கி எறிவேன்
 உனைக் காண
 விரைந்து வருவேன்.

இக் கவிதையை அந்தப் பெண் சார்பில் நான் எழுதினேன். கவிதை எழுதி இரு நாட்களில், அதாவது மே பத்தொன்பதாம் திகதி அவள் என்னிடம் வந்தாள். சில வரையறைகளையும் நியதிகளையும் உடைத்து எங்கள் திருமணம் இனிதே நடந்தது. நான் கலைமாணிப் பட்டம் பெறுவதற்கு முன் கலாவைத் திருமணம் செய்து கலாநிதிப்பட்டத்தைக் பெற்றுக் கொண்டேன். இறுதியாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றுக் கொண்ட இன்னுமொரு அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். திருவாளர் கிருஷ்ண மோகன் எங்களுக்காக நிகழ்த்திய இறுதி விரிவுரையில், அவர் வழங்கிய அறிவுரையில் சில வரிகளை இப்போது நினைவு படுத்துகிறேன். “பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு சுமுகமான சூழலை அனுபவித்தீர்கள். படித்து முடித்து வெளியே வேலை தேடும் போதுதான் பெரும் போராட்டத்தை போராட வேண்டியிருக்கும்.” அன்று அதன் அர்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்ளா விட்டாலும் பின்னர் அதனைப் புரிந்து கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவனாக இருக்கிறேன். முடிவாகப் பரீட்சை நேரத்திலும் என்னைச் சம்பபடுத்திப் பரீட்சை மண்டபத்தில் என்னைக் கவனித்ததும் இன்னும் ஒரு நேர் கோடாகவே என் முன் இருக்கிறது. கடைசியாகப் பரீட்சை நேரத்தில் என் தட்டச்சு இயந்திரம் உடைந்ததும் திருவாளர் கிருஷ்ண மோகன் அவர்கள் ஒரு நண்பனாக என் வார்த்தைகளை வரி எழுத்துக்களாக மாற்றித் தந்தார். உண்மையில் வளாகம் வழங்கிய அனுபவங்கள் என்னை ஒரு நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வர வழிவகுத்தது. ஒரு கவிஞனாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைந்தாலும் தனியனாய் அங்கிருந்து வெளியேறினேன். என் எழுத்தாற்றலையோ, பேச்சாற்றலையோ இங்கு வளர்க்க வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. ஆயினும் B. A பட்டத்தை பெற்றுக் கொண்டேன்.

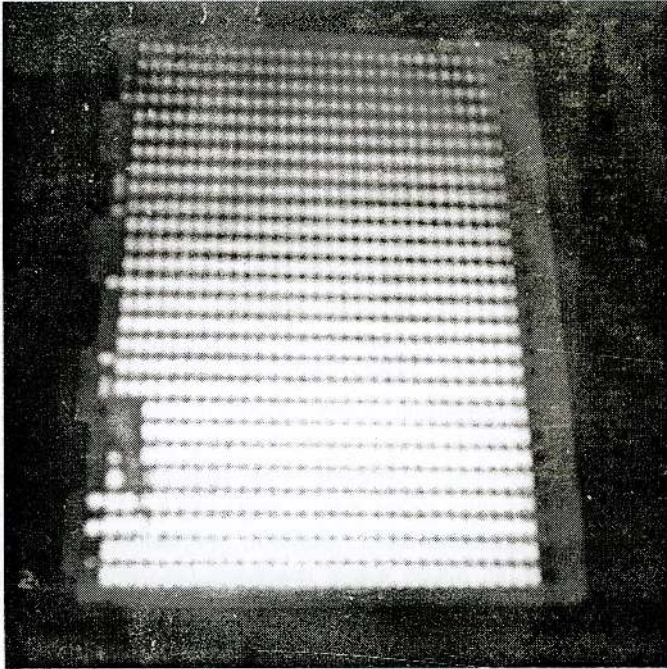
வேலை தேடி வேளையில்

வேலை தேடி அலைந்த வேதனையான அலுத்துப்போன அனுபவங்களை எப்படிச் சொல்லுவேன். சிறிது காலம் தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் பொருட்கள் விற்பனையாளராகக் கடமை புரிந்தேன். இதற்குப் பின் தனியாக Photocopy (பிரதித்தான்) கடதாசி விற்பனைத் தொழிலைச் செய்தேன் வர்த்தகர் திருவாளர் தங்கராசா தன்னால் இயன்ற உதவிகளைச் செய்தார். இத்தொழிலிலும் அதிக நாட்டம் இருக்கவில்லை. அலைச்சலின் விளைச்சலில் மன உளைச்சலே எனக்கு லாபமாகக் கிடைத்தது. இத் தொழிலையும் விட்டு எனது மனைவியின் தந்தையாரின் துணையோடு வர்த்தகர் திருவாளர் சத்தியமூர்த்தி அவர்களின் உதவியைக் கொண்டு தையல் தொழிலைத் தொடங்கினேன். அதிலும் அதிக நஷ்டம் ஏற்பட்டது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் “அனுமதிக்கப்பட்ட அனுபவங்கள்” என்கிறதான ஒரு நூலை எழுதி அச்சகத்தில் அச்சடிக்கக் கொடுத்து அச்சகக்காரரினால் ஏமாற்றமும் அடைந்தேன். எல்லாவற்றினூடாகவும் சமுதாயத்தைப் படித்தேன். இறுதியாக அரசாங்க வேலை ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ள நான் எடுத்த முயற்சியில் வெற்றி கிடைத்தது. வடகிழக்கு மாகாண சபையில் ஆளுனரின் மொழிபெயர்ப்பாளராக நியமனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ஆளுனர் எனக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்தார். அவருடைய அலுவலகத்திற்கு என்னை அழைத்து தனக்கு அருகே இருக்கும் கதிரையை எனக்குக் கொடுத்து என்னை ஊக்கப்படுத்தினார். அவர் என்னை மட்டுமல்ல என் போன்ற பார்வையற்றவர்கள், ஏனைய ஊனமுற்றவர்களையும் உற்சாகப்படுத்தி வருகின்றார். ஆளுனர் அலுவலகத்தில் எனது பணியை மூன்று மாதங்கள் செய்தேன். சிங்களமோ, ஆங்கிலமோ பேசத்தெரியாத மக்கள் ஆளுநரைச் சந்திக்க வரும்போது, அவர்களின் கருத்துக்களை மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதே எனது பணி. தொழிலைப் பொறுத்தவரைக்கும் எந்தவிதமான பிரச்சினைகளும் இருக்கவில்லை. ஓரளவு புரிந்துணர்வோடு என் பணியைத் தொடர முடிந்தது. பின் முகாமைத்துவ நிலையத்தில் மேலதிக பயிற்சிக்காக அனுப்பப்பட்டேன். இங்கே என் பொழுதுகள் வீணே கழிந்தன. இதன் காரணமாக மாகாண சபையின் அனுமதியுடன் கொழும்பில் கணணிப் பயிற்சியும் பெற்றேன். மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் எனக்கு அதிக அக்கறை ஏற்படவில்லை. என் ஆற்றல்களையும், திறமைகளையும் இத் தொழிலின் ஊடே வளர்க்க முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். எனினும் இங்கே உள்ள உயரதிகாரிகள் சிலர் விழியிழந்தோர் வாழ்வின் வழி செல்வதற்கு இன்றும் உதவி வருகின்றார்கள்.

இப்போது நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு பொருத்தமான தொழிலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன். சமுதாயத்தில் பார்வையற்றோருக்கான அங்கீகாரம் ஓரளவிற்கு கிடைத்திருக்கின்றது. என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் சமுதாயத்தில் எனக்கான அங்கீகாரம் கிடைத்ததாகவே கருதுகின்றேன். பார்வையற்ற யாவரும் தங்கள் பலவீனங்களைப் பொருட்படுத்தாது தம்மிடமிருக்கின்ற திறமைகளை வைத்து வாழ்வில் முன்னேற முயற்சிக்க வேண்டும். அப்படி அனைவருமே முயற்சித்தால் சமுதாயத்தில் மேம்பாட்டுடன் வாழலாம். ஏனைய ஊனமுற்றோர்களும் தங்கள் குறைகளை மறந்து வாழ்வதற்கு சமுதாயத்திற்குள் வரவேண்டும். அதைரியம் உள்ளவர்களாக இருக்காமல் தைரியமுடையவர்களாக மாறினால் சமுதாயத்தில் தமக்கும் ஒரு இடத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். மன உறுதியோடு செயற்பட்டால் வெற்றி நிச்சயமே. சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் என் போன்ற பார்வையற்றவர்கள் முன்னுக்கு வர கைகொடுத்து உதவுவதோடு ஏனைய ஊனமுற்றோருக்கும் ஒரு ஊன்று கோலாக இருந்து செயற்பட்டால், எல்லோரும் சந்தோஷமாக வாழலாம். ஒவ்வொரு வலது குறைந்தோருக்கும், சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் வலக்கரம் கொடுத்து வாழ்வதற்கு அழைத்தால் இனிதே இல்லறங்கள் சிறக்கும். மனித மாண்புகளும் உயர்வடையும் “வாழ் நாள் முழுவதும் அழுவதற்காக நாங்கள் இங்கே பிறக்கவில்லை. எல்லோருடனும் சேர்ந்து சிரிக்கவும் வளமாய் வாழ்வதற்கும் பிறந்திருக்கிறோம்.” என் போன்ற பார்வையற்றவர்களும் ஏனைய அங்கக் குறைபாடுள்ளவர்களும் இப்போது எழுந்து வாருங்கள். இச் சமுதாயத்தோடு இணைந்து வாழ்வோம். வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சிராய்ப்புக் காயங்களை மறப்போம். கவலைகளைக் களைந்து களிப்பாய் வாழக் கற்றுக் கொள்வோம்.

படத்தில் பிறயில் சட்டத்தைக் காண்கிறீர்கள். இதை பிறயில் பலகை என்றும் கூறலாம். இப் பிறயில் சட்டத்தை பார்வையற்றவர்கள் கொண்டு செல்வது மிகச் சலபம். இச் சட்டத்தில் எழுதும் போது சில நடை முறைகளைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இச் சட்டத்தினுள் தடிப்பான தாளை வைத்து பின் அதை மூடவேண்டும். ஆணி போன்ற ஒரு கூரான பொருளினால் (ஸ்யில்) வலமிருந்து இடமாக இச் சட்டத்தினுள் பிறயில் எழுத்துக்கள் எழுதப்படும். இதற்குப் பின் கடதாசியை வெளியில் எடுத்து மறுபக்கம் திருப்பி இடப்பக்கமிருந்து வலப்பக்கம் விரல்களினால்த் தொட்டு வாசிக்கலாம். இப் பிறயில் சட்டம் பல விலைகளில் கிடைக்கின்றது. எமது நாட்டில் நான்காயிரம் ரூபா, ஆயிரம் ரூபா, முந்நாற்று ஐம்பது ரூபா போன்ற விலைகளில் இப் புறயில்ச் சட்டத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

பார்வை வழிகாட்டி

“நீங்கள் கட்புலன் அற்றவராய் இருந்தால் தீங்கின் குற்றம் உங்களுக்கு இருக்காது. ஆனால் உங்களால் பார்க்க முடியும் என்று நீங்கள் சொல்லுகின்ற படியால் குற்றம் உங்கள் மேல் இருக்கும்.”

பார்வைகள் ஒரு மனிதனை நல்வழியில் நடத்திச் செல்ல உதவவேண்டுமே தவிர, குழியில் விழுத்தி விடுவதற்கு அப்பார்வைகள் வழிகாட்டக் கூடாது. வழியின் ஒளியாய், வானின் நிலவாய் மாறி ஒளி தேவைப்படுவோர்க்கு அதனை அளித்திட அன்புடன் வாருங்கள்.

அடையாளங்களை நிரூபித்தால் மட்டுமே பாதையில் நகர முடியும். தகுந்த அடையாளங்கள் ஆதாரங்களின்றி, நடமாடுவோர் இருட்டின் அறைகளிலே அடைக்கப்படுவீர்கள். இந்த எச்சரிக்கையோடு என் எழுதுகோல் நகர்கின்றது. அடையாளங்களைப் பொறுத்தே சமூகத்தில் கிடைக்கும் அந்தலத்து கூடியும் குறைந்தும் காணப்படுகிறது. மதகுருமார் அணியும் ஆடைகள், அவர்களுக்குரிய மதிப்பைக் கொடுக்கின்றது. இவ்வாறாகவே தாதிகள், சாரணர்கள், தபால்காரர் போன்றோர் அணியும் சீருடைகளை வைத்துக் கொண்டே அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும். தவிர பொலிஸ், இராணுவத்திற்கும் அடையாளம் காணக்கூடிய சீருடைகள் அரசாங்கத்தினால் அங்கீகரித்து வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வண்ணமே பார்வையற்றவர்களாகிய எமக்கும் வெள்ளைப்பிரம்பு சர்வதேச அங்கீகாரத்துடன் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. பார்வை யற்றோரின் பாதுகாப்பின் வழிகாட்டிச் சின்னமாக இது இருக்கின்றது.

இவ்வெள்ளைப் பிரம்பு தடி போன்ற அமைப்பில் இருந்தாலும் இதற்கொரு சிறப்பும் மதிப்பும் இருக்கிறது. இதைக் குறித்து அறிந்து கொண்டால், மனிதாபிமானத்தை மேலும் வளர்த்துக் கொள்ள உதவியாக இருக்கும். வெள்ளைப்பிரம்பு முதன்முறையாக ஆயிரத்து தொளாயிரத்து முப்பதாம் ஆண்டு அமெரிக்காவிலுள்ள பியோறியா மாநிலத்தில், இலினோய் என்னும் மாவட்டத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இலங்கையில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்தொன்பதாம் ஆண்டு இரண்டாவது சர்வதேச சம்மேளன மாநாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஒக்ரோபர் பதினைந்தாம் திகதியை சர்வதேச வெள்ளைப்பிரம்பு தின விழாவாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. தொடர்ந்து இவ்வெள்ளைப் பிரம்புதின விழாவைப் பார்வையற்றோருக்கான சம்மேளனங்கள் தொண்டு நிறுவனங்களுடன்

இணைந்து கொண்டாடி வருகின்றன. “வெள்ளைப்பிரம்பு என்றால் என்ன?” இவ்வாறான வினா உங்கள் மத்தியில் எழுகின்றதா? கவனமாகத் தொடர்ந்தும் படியுங்கள். வெள்ளைப் பிரம்பு ஒரு சடப்பொருள். இப்பிரம்பை நான்கு துண்டுகளாக மடிக்கலாம். தேவையான போது ஒரு தடியாக நீட்டலாம். இப்பிரம்பின் மேற்பகுதி வெள்ளை நிறமாகவும் அதன் அடிப்பகுதி சிவப்பு நிறமாகவும் காணப்படுகிறது. குளாய் போன்று இருக்கும் இவ்வெள்ளைப்பிரம்பின் உள்ளே இலாஸ்டிக் போடப்பட்டிருக்கிறது. தேவையான அளவிற்கு இது ஈயந்து கொடுக்கும். நவீன தொழில்நுட்பம் காரணமாக கணணி பொருத்திய வெள்ளைப் பிரம்புகள் ஜப்பானில் முடிக்கத்தில் உள்ளது. நமது நாட்டைப் பொறுத்தவரைக்கும் இது எட்டாக் கனியாகவே இருக்கின்றது. வெள்ளைப் பிரம்பை ஒருவர் வைத்திருந்தால் அவரை ஒரு பார்வையற்றவர் என நீங்கள் இனங்கண்டு கொள்ளலாம். வெள்ளைப் பிரம்பிற்கு சர்வதேச ரீதியில் அந்தஸ்தும் அங்கீகாரமும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதை ஏன் வருடாவருடம் ஒரு கொண்டாட்டமாக கொண்டாட வேண்டும்? இத்தகைய வினாவிற்கு இலகுவாகவே விடை கூறமுடியும். சமுதாய மட்டத்தில் மீண்டும் மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துவதற்காகவே. இப்பிரம்பைத் தாங்கிவரும் நபரை எந்த இடத்தில் கண்டாலும் அவரைக் காணும் நீங்கள் “ஒரு விழிப்புலன் அற்றவர் வருகிறார், இவருக்கு எம்மால் முடிந்த உதவியைச் செய்ய வேண்டும்,” என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தவும், அதைச் செயற்படுத்தவுமே இத்தினம் கொண்டாடப்படுகிறது. வெள்ளைப்பிரம்பைப்பற்றி ஒரு விழிப்புணர்ச்சியையும் தெளிவையும் சமூகத்தில் ஏற்படுத்துவதே பிரதான நோக்கமாகும். பொதுமக்களாகிய உங்கள் மத்தியில் பிரச்சாரம் செய்வதற்கும் இத்தினம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தினத்தில் பார்வையற்றவர்கள் வெள்ளைப் பிரம்புகளுடன் ஊர்வலமாகச் சென்று ஒரு மண்டபத்தில் பொதுக்கூட்டமும் நடத்துவது வழக்கம். யாழ்ப்பாணத்தில் “யாழ் விழிப்புலனற்றோர் சங்கம்” வெள்ளைப் பிரம்புதின விழாவை வருடாந்தம் மிக விமரிசையாகக் கொண்டாடி வந்திருக்கின்றது. வெள்ளைப் பிரம்புகளைத் தாங்கியவாறு பார்வையற்றவர்கள் பாதையிலே ஊர்வலமாகச் செல்லும் போது ஊர்வலத்தின் முன்னே ஒலிபெருக்கியில் வெள்ளைப் பிரம்பைப்பற்றிய விளக்கம் பாதசாரிகளுக்கும் ஏனையோருக்கும் கொடுக்கப்படும். இவ் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்வதே ஒரு களிப்புத்தான். நிகழ்கால நெருக்கடிகளின் நிமித்தம் யாழ்ப்பாணத்தில் வெள்ளைப் பிரம்பு தினம் கொண்டாடப்படுவதில் சற்றுத் தடைகள் ஏற்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பில் “தரிசனம்” பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னர் சர்வதேச வெள்ளைப்பிரம்புதின விழா வருடாந்தம் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

குருடர் நலன்புரி சம்மேளனம், அகில இலங்கை கண்பார்வையற்றோர் பட்டதாரிகள் சங்கம் போன்றன கொழும்பில் இத்தினத்தை விமரிசையாகக் கொண்டாடி வருகிறது. தேசத்தின் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் வெள்ளைப் பிரம்பிற்கான பிரச்சாரம் வருடத்தில் ஒரு முறை நடைபெறுகிறது. வெள்ளைப்பிரம்பின் மகத்துவத்தை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால், பார்வையற்றவர்களும் பாதையில் சிரமமின்றி நடந்து செல்லலாம். எனவேதான் வெள்ளைப் பிரம்பிற்கொரு பிரச்சாரம் தேவைப்படுகிறது. அப்பிரச்சாரத்தை இத்தினத்தில் செய்து கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது. வருடத்தில் ஒருமுறை மட்டும் பிரச்சாரம் செய்தால் போதாது. தொடர்ந்தும் இதற்கான அறிஞர்கள் அவசியப்படுகின்றன. இதற்குப் பொதுமக்கள் உங்களிடமிருந்தும் ஒத்தாசைகள் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. “வெள்ளைப் பிரம்போடு வீதியில் வரும் எங்களுக்கு உங்களால் முடிந்த ஆக்கபூர்வமான உதவிகளைச் செய்யுங்கள்”. இவ்வேண்டுகோளின் அடிப்படையிலேயே இவ்வழி கொண்டாடப்படுகிறது. வேண்டுகோளின் வெளிப்பாடாக நீங்கள் விளங்குங்கள். வெள்ளைப்பிரம்பிற்கான மதிப்பையும் கொடுங்கள். பார்வையற்றவர்கள் வெள்ளைப்பிரம்பினைப் பயன்படுத்தும்போது சில விதிமுறைகளைக் கையாழுவது வீதியில் ஒழுங்காக நடந்து செல்வதற்கு உதவியாயிருக்கும். வெள்ளைப்பிரம்பை எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும்? என்பதற்கான பயிற்சிகள் வழங்கப்படுகின்றன. இப்பிரம்பைச் சரித்து விரல்களின் இடுக்கே பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். பாதையில் நடக்கும் பொழுது வலது காலை முன்னுக்கு வைக்கும் போது இடது பக்கமாக வெள்ளைப்பிரம்பைத் தட்ட வேண்டும். இடது காலை முன்னோக்கி வைக்கும் போது வலது பக்கமாகத் தட்டவேண்டும். சூழலை நன்கு அவதானித்து வாகனங்கள் வரும் சத்தத்தை நிதானித்து வீதியில் நடப்பதே நன்று. குறுக்குப்பாதைகள் வரும்போது நின்று வாகனச்சத்தங்களை அவதானித்து, முடிந்தவரை இன்னும் ஒருவரின் உதவியோடு குறுக்குப் பாதைகளைக் கடக்கலாம். எச்சந்தர்ப்பத்திலும் வெள்ளைப்பிரம்பைப் பயன்படுத்தாது வீதியில் நடக்கக்கூடாது. வாகன நெரிசல்களும், சனக்கூட்டங்களும் அதிகரித்துக் காணப்படும் நகரப்பிரதேசங்களில் நடக்கும் போது கூடியவரை நடைபாதையில் நடப்பது விபத்துக்கள் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க உதவும். வெள்ளைப் பிரம்பைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் நன்மைகளே அதிகம் கிடைக்கும். பயமின்றிப் போக்குவரத்து இடங்களில் நடந்து செல்லலாம். ஏனையோர் பார்வையற்றவர்களை இலகுவில் இனங்கண்டு கொள்வார்கள். இதன்மூலம் போக்குவரத்து இடங்களில் வேண்டிய உதவிகளை ஓரளவிற்கேனும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். எப்போதும் ஏனையோரைத் தங்கியிருக்கும் நிலை தவிர்க்கப்படும். தன்னம்பிக்கையோடு நாளாந்தக்

கடமைகளைச் செய்யக் கூடியதாக இருக்கும். தாழ்வுச் சிக்கல் நீங்கி, “எங்களாலும் எதுவும் முடியும்”, என்கின்ற உணர்வு உருவாகும். வீட்டிற்குள் முடங்கி இருப்பதற்கு அவசியமில்லை. வெள்ளைப் பிரம்புடன் சமுதாயத்தில் நடமாடுவதன் ஊடே இருக்கின்ற புறக்கணிப்புக்களும் முற்றுமுழுவுதமாக நீங்கும். பார்வையற்றவர்களின் பார்வை வழிகாட்டியாகவும், பாதுகாப்புச் சின்னமாகவும், வெள்ளைப்பிரம்பு இருப்பதனால், இவற்றைப் பயன்படுத்தி கிடைக்கும் நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்வது கௌரவமான வாழ்விற்குக் கைகொடுக்கும். இவ் வெள்ளைப் பிரம்பைக் கொண்டு செல்வதைப் பார்வையற்றவர்கள் எவராவது அவமானத்திற்குரியதாக கருதுவீர்களேயானால், அப்படிப்பட்டவர்களை முட்டாள்கள் என்றுதான் கருத வேண்டியிருக்கும். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஏனைய பார்வையற்றவர்களுக்கும் இடையூறாக இருக்கின்றார்கள். எனவே விழிக்குறை உள்ளவர்கள் எல்லோருமே வெள்ளைப் பிரம்பை வைத்திருப்பது ஒரு சிறப்புக்குரியதாகும். “விழியிழந்தோர் தாங்குவது வெள்ளைப் பிரம்பு, அதற்கு மதிப்பளிக்க நாளும் விரும்பு.” எனும் கோசம் சமூகத்தை நோக்கி ஒலிக்கட்டும்.

வெள்ளைப்பிரம்பைப் பயன்படுத்துகின்ற பார்வையற்றோர் போக்குவரத்து இடங்களில் சில சிக்கல்களையும் எதிர்நோக்கு கின்றார்கள். இதை என் சொந்த அனுபவத்தில் இருந்து கூடச் சொல்லலாம். கிராமப்புறங்களில் இப்பேறப்பட்ட பிரச்சினைகள் குறைவாக இருந்தாலும் நகரப்புறங்களில் சற்று அதிகமாகவே இருக்கின்றன. நடைபாதைகளில் நடந்து செல்லும் போது, பாதையின் மையப்பகுதியிலோ, ஓரத்திலோ குழிகள் வெட்டப்பட்டிருக்கும். இப்பகுதிகளில் கால்கள் உள்ளுக்குச் சென்று சில சிரமங்களை ஏற்படுத்துவதும் உண்டு. சில சமயங்களில் நடைபாதைகள் வெட்டப்பட்டு திருத்த வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். இதுவும் ஒரு இடையூறாகவே காணப்படுகின்றது. நடைபாதைகளில் வாகனங்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும். இது கூட வெள்ளைப்பிரம்பின் துணையோடு செல்லும் பார்வையற்றோருக்குப் பயணத்தைத் தொடர்வது பெருங்கஷ்டமாகவே உள்ளது. இதைத்தவிரப் பாதையில் குப்பைகளைக் கொட்டி வைத்திருப்பதும் பெயர்ப்பலகை களை இடைநடுவில் வைத்திருப்பதும் பிரம்புடன் நடப்பவர்களுக்குச் சிக்கல்களாகவே தொடர்கின்றன. “ஒரு நாள் நான் வெள்ளைப் பிரம்புடன் நடந்து கொண்டிருந்த போது, என் தலையளவு உயரத்திற்கு இருந்த தகரத்தின் ஒரு முனை என் நெற்றியில் குத்தி காயத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது.” இப்படியே பல பிரச்சினைகளைப் பாதையில் எதிர் நோக்க வேண்டியிருக்கும். பாதசாரிகள்கூட சில வேளைகளில்

பார்வையற்றவர்களுடன் மோதிக் கொண்டு செல்வார்கள். “ஒரு நாள் இவ்வாறு பாதசாரிப் பெண்ணொருவா என்னுடன் மோதியதனால் நான் அணிந்திருந்த மூக்குக் கண்ணாடி கீழே விழுந்து உடைந்தது.” சிலபேர் அவசரமாகச் செல்லுவதனால் முன்னுக்கு யார் வருகிறார்கள் என்றுகூடக் கவனிப்பதில்லை. இன்னும் சில பிரச்சினைகளையும் எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. பார்வையற்றவர் குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்திற்கு செல்லும்போது அந்த இடத்தை அடையாளம் காணுவதில் கஷ்டங்களை எதிர் நோக்க வேண்டியிருக்கும். ஒரு கடையின் அல்லது வீட்டின் இலக்கத்தையோ, அலுவலகத்தையோ கண்டுபிடிப்பதில் சிக்கல்கள் ஏற்படும். இவ்வாறு குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்திற்குச் செல்வதற்குப் பேருந்தின் பெயர்ப்பலகையை அவதானிக்க முடியாத நிலைமையும் இருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் பொது மக்கள் உங்களின் உதவிகள் தேவைப்படுகின்றன. இத்தகைய பிரச்சினைகள் கிராமப் புறங்களிலும் ஓரளவு எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. பாதையோரங்களில் கற்குவியல்கள் போடப்பட்டிருக்கும். எருக்களும் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். இதனோடு வாகனங்களும் வீதி ஒழுங்கைக் கவனிக்காது செலுத்தப்படும். பார்வையற்றோரின் பாதைவழிப்பயணங்களில் தோன்றும் சில சிக்கல்கள் இவையே. “இவ்வாறான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஏதாவது வழி உண்டா?” எனும் வினாவிற்கு சமூகமே உங்களிடம் தான் பதில் உள்ளது. இதற்கான நடவடிக்கைகளை நீங்களே எடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு தரப்பினரும் உதவிகளை வழங்கினால் கண்பார்வையற்றவர்களும் சாதாரணமானவர்களைப் போல, தங்கள் வேலைகளை இலகுவாகச் செய்து கொள்ளலாம். இதற்காக “நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்கிற நல்லமனம் படைத்தவர்களிடம், “புரிந்துணர்வோடு எங்களுக்கு உதவிகளைச் செய்யுங்கள்,” என்று கேட்கலாம். பார்வையற்ற ஒருவர் வெள்ளைப்பிரம்போடு வீதியில் நடமாடும் சம்பவத்தில், அவர் தேவையை அறிந்து உங்களால் முடிந்த உதவியைச் செய்யலாம். ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு உங்கள் கைகளிலேயே உள்ளது. வெள்ளைப் பிரம்பு பற்றிய விளக்கத்தை அதிபர்களின் துணையோடு ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கும் கொடுக்கலாம். மாணவர் சக்தி, மாபெரும் சக்தியாக இருப்பதனால், வெள்ளைப் பிரம்பு தொடர்பான தெளிவை இலகுவாக இத்தேசத்திற்கு வழங்கலாம். போக்குவரத்துப் பொலிசாரும் தங்களால் முடிந்த ஒத்தாசைகளை வழங்கமுடியும் சாரதிகளே! உங்கள் வாகனங்களைச் செலுத்தும்போது வழியில் பார்வையற்றவர்களைக் காண நேர்ந்தால் வாகனத்தை நிறுத்தி முடிந்தால் அவரை ஏற்றி செல்லவேண்டிய இடத்தில் இறக்கிவிடலாம்.

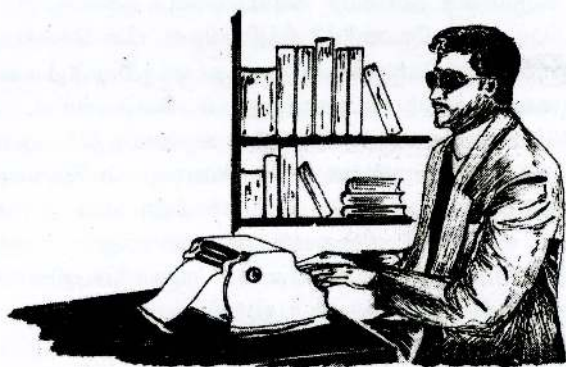

அல்லது உங்களால் முடிந்த உதவியைச் செய்யலாம். நீங்கள் ஒரு பேருந்துச் சாரதியாக இருப்பீர்கள் என்றால், பேருந்துத் தரிப்பிடமில்லாத ஒரு இடத்தில் வெள்ளைப் பிரம்பைக் காட்டி மறித்தால் உடனே நீங்கள் பேருந்தை நிறுத்தி அவரை ஏற்றிச் செல்ல வேண்டும். ஒரு சட்டமாக இது இருந்தாலும் நீங்கள் மனிதாபிமானத்தோடு இப்பணியைச் செய்யலாம். பாதசாரிகளே! இவ்வாறு வெட்கப்படாது நீங்களும் உதவி செய்ய முன்னுக்கு வாருங்கள். பால்வேறுபாடுகளை மறந்து, வெள்ளைப் பிரம்போடு வருபவர்க்கு உங்கள் உதவிகளை வழங்குங்கள். உதாரணமாக காந்தன் என்னும் பார்வையற்ற இளைஞன் வெள்ளைப் பிரம்போடு வந்துகொண்டிருக்கிறான். அப்பொழுது நீங்களொரு யுவதியாக இருந்தால் அவரைப் பார்த்தும் பரிதாபப்பட்டு ஒரு பக்கமாக விலகிச் செல்ல வேண்டாம். அவரை அண்மித்து கூடுமானஉதவியைச் செய்யுங்கள். ஒருவருக்கு உதவி செய்ய ஏன் வெட்கப்பட வேண்டும்? சிந்தியுங்கள். பின் செயற்படுங்கள். பொதுமக்களாகிய ஒவ்வொருவரும் முடிந்த ஒத்துழைப்புக்களை என் போன்ற அனைவருக்கும் உற்சாகத்துடன் செய்யுங்கள். மிகவும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இச் சமுதாயத்தில், அவசரமாக ஓடுகின்ற மனிதர்களுக்கு முன்பாக மனிதாபிமானமுள்ள இக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்படுகிறது. அரசாங்க தனியார் தொலைக் காட்சிகளும் பத்திரிகைகள், வானொலி நிலையங்கள் அனைத்துமே வெள்ளைப் பிரம்பு தொடர்பான விளக்கங்களைக் கொடுப்பதில் பெருந்துணைபுரிந்து வருகின்றன. தொண்டர் நிறுவனங்களும் நல்ல தரமுள்ள வெள்ளைப் பிரம்புகளை வெளிநாட்டிலிருந்து தருவித்து பார்வையற்றவர்களுக்கு இலவசமாகத் தருகின்றமை.

நிகழ்காலத்தில் பார்வையற்றோர் பற்றிய மதிப்பீடு உங்கள் மத்தியில் உயர்வாக இருப்பது உணரப்படுகிறது. இலங்கையில் தற்போது பத்தாயிரம் பார்வையற்றவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். இவர்களில் அனேகர் வெள்ளைப் பிரம்பை உபயோகித்து வருகின்றார்கள். கண்பார்வையற்ற பெண்களில் கணிசமான தொகையினரே வீதியில் நடமாடித்திரிகிறார்கள். இது ஒரு குறையாக உள்ளது. எனினும் இவர்களுக்கான தனிப்பட்ட பாதுகாப்பு கேள்வியாகவே உள்ளது. மேற்கத்தைய நாடுகளில் பார்வையற்றவர்களுக்கு அதிக வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. குறிப்பாக வெள்ளைப் பிரம்பிற்குப் பதிலாக (Guide Dogs) வழிகாட்டும் நாய்கள், பயிற்சியளிக்கப்பட்டுக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எமது தேசத்தில் வெள்ளைப்பிரம்புகளுக்கு கூடத் தட்டுப்பாடுகள் இருக்கின்றது. வடகிழக்கில் வாழும் கண்பார்வையற்றோர் இன்னும் அதிகமான கஷ்டங்களை

எதிர்நோக்குகின்றார்கள். எல்லாவற்றையும் தொடர்பாடல் ஊடாக வெகுஜனத்திற்கு விளங்கப்படுத்துவதன் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

முடிவாக சமூகத்திடம் ஒரு கோரிக்கை முன் வைக்கப்படுகின்றது. “நாங்களும் சுதந்திரமாக நடமாட விரும்புகிறோம். நாங்களும் தடையின்றி நாளாந்தக் கடமைகளை செய்ய நீங்களும் இணைந்து எங்களுடனே செயலாற்றுங்கள்”. இக் கோரிக்கையை உங்கள் சொந்தக் கடமையாக எண்ணி ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதற்குச் செயலூக்கம் கொடுங்கள். எல்லோரும் இந்த மண்ணில் ஒளியின் வழியிலே நடக்கலாம்.

பிறயில் தட்டச்சு இயந்திரம் (Perkins Braille Type Writer)

படத்தில் காண்கின்ற பிறயில்த் தட்டச்சு இயந்திரம் மிகவும் உபயோகத்திற்குரியது. மிக வேகமாக இத் தட்டச்சு இயந்திரத்தின் மூலம் எழுதலாம். சாதாரணமாக பிறயில் சட்டகத்தை விட ஏழு மடங்கு வேகமாக எழுதலாம். இத்தட்டச்சு இயந்திரத்தில் இடமிருந்து வலப்பக்கமாக எழுதிச் செல்லலாம். ஒரு நிமிடத்தில் சாதாரணமாக முப்பது சொற்கள் அடிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. எமது தேசத்தில் கண்பார்வையற்றவர்களில் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கை உடையோரே இவ் இயந்திரத்தை உபயோகிக்கின்றனர். இயந்திரமொன்றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ரூபா ஒரு லட்சம் செலவாகின்றது. இவ் விலை உயர்வின் காரணமாக கண்பார்வையற்றவர் படிக்கும் கல்லூரிகளிலும் கூட இதன் பாவனை குறைவாக உள்ளது. இருந்தாலும் பிறயில் தட்டச்சு இயந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதில் கல்விகற்கும் கண்பார்வையற்றவர்கள் மிகுந்த ஆர்வமாக உள்ளனர்.

யாரை நோவது

“நீங்கள் பூமியில் உள்ளோருக்கு உப்பாயிருக்கிறீர்கள். ஆனால் உப்பு அதன் உவர்ப்புத் தன்மையை இழந்து போனால் திரும்பவும் அது எப்படி உவர்ப்புடையதாக மாற்ற முடியும். அது வேறொன்றிற்கும் பயன்படாது வெளியே வீசப்பட்டு மனிதர்களினால் மிதிக்கப்படும்.”

ஒவ்வொரு மனிதனும் உப்புக்கு ஒப்பாய் இருப்பதே, மனித மாண்புகளின் மகத்துவங்களைக் காக்க கை கொடுக்கின்றது. ஒருவன் இன்னும் ஒருவனுக்கு அல்லது தன் அயலானுக்கு உபயோகமுள்ளவனாக வாழ்வதே, வாழ்க்கையின் பெறுமதியை உலகத்திற்கு உயர்த்தி உரைக்கும். உவர்த்தன்மையற்ற உப்பாக இருக்காமல் உவர் உள்ள உப்பாக மாறுவதற்கு ஒவ்வொருவரும் பணி செய்ய அழைக்கப்படுகிறீர்கள்.

இன்றைய நெருக்கடியான சமூக சூழலில் விபத்துக்களின் நிமித்தம் அங்கவீனர்களின் தொகை அதிகரித்துச் செல்கின்ற போக்கினை அறிகின்றோம். தொடர்ச்சியான யுத்தம் உடல் ஊனமுறுவோரின் தொகையை பல்மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்கின்றது. இயற்கை, விபத்துக்கள், யுத்தம் காரணமாக அங்கங்களை இழப்பவர்களின் வாழ்வு குறித்து ஏனையோரின் நிலையென்ன? ஊனமுற்றோர் இருக்கும் குடும்பங்களின் உளவியல், உடலியல், பொருளாதார நிலை எத்தகையதாக இருக்கிறது? உடலின் ஏதாவதொரு அவயவத்தை இழந்து விட்டாலும் அந்நபர் இன்னும் ஒருவரை தங்கி வாழ்வது தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகி விடுகின்றது. கால்களை இழந்தவர்கள் முச்சக்கர வண்டிகளில் வாழ்க்கையைக் கழிக்கின்றார்கள். இன்னும் அனேகர் கோலூன்றியே பொழுதைப் போக்குகிறார்கள். கை, கால், இயங்க முடியாதவர்கள், மற்றவர்களின் துணையோடு சக்கர நாற்காலிகளை உபயோகிக்கின்றார்கள். இவ்வசதி இல்லாதவர்கள் பெரும் இன்னல்களை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கும் ஊனமுற்றோரின் தொகையினால் நாடே நாசமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. வட கிழக்கில் இந்நிலமையின் நீடிப்பினால்

பீடிக்கப்பட்டவர்களின் நிலை ஏராளம். தேசம் நாசமடைவதை நினைத்து யார் மீது பழி போட முடியும்? எம்மை நாமே நொந்து கொண்டு பந்தயப் பொருளுக்காக ஓடுவோம்.

விபத்து, யுத்தம், இயற்கைகள் காரணமாகப் பாதிக்கப்பட்ட சிலரின் பல்லவிகள் இங்கே இடம் எடுக்கின்றன. ராகமில்லா இவ்வரிகளில் சோகம் நிறைந்தே கிடக்கின்றது. குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலமை, குடும்பச் சுகமை போன்றவற்றின் அழுத்தங்களினால் சாரதி வேலையென்று சவுதி சென்றார் இளைஞன் சிவக்குமார் (கண்ணன்) தன் சகோதரிகளை வாழவைப்பதற்கு பணம் சம்பாதிப்பதே இவரது பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. சில மாதங்கள் சென்றது. சிவக்குமார் (கண்ணன்) செலுத்திய வாகனம் ஒட்டகமொன்றில் மோதியது. ஈற்றில் என்ன நடந்தது? அவரின் உயிருக்கு எந்தவிதமான ஆபத்தும் இல்லை. முதுகின் முள்ளந்தண்டென்பு (Spinal Column) பாதிப்புக்குள்ளானதால் களுத்திற்கு கீழ் உள்ள அவயவங்கள் உணர்வற்றதாகி விட்டது. இறுதியில் இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டார். எந்த சகோதரிகளை வாழவைக்கச் சென்றாரோ, அந்தச் சகோதரிகளுக்கே சுகமையானார் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றிரண்டில் இவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பின்னர் இவரோடு நட்புக் கொண்டேன். நானும் கண்ணனும் மணிக்கணக்கில் பயனுள்ள வகையில் பேசுவோம். அவரெனக்கு நாவல்களை வாசித்துக் காட்டுவார். சினேகசிங்கம், கரித்துண்டு போன்ற நாவல்களை வாசித்துக் காட்டியது ஞாபகம் இருக்கிறது. பார்த்தீர்களா? ஊனமுற்ற ஒருவருக்கு ஊனமுற்ற இன்னொருவர் உதவி இருக்கிறார். எல்லா அங்கங்களோடு இருக்கும் உங்களால் எவ்வளவு செய்யமுடியும். கண்ணன் கட்டிலில் படுத்திருக்கும் காட்சியும் முச்சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்து என்னோடு உரையாடும் விதமும், அவரின் சகோதரிகள் அங்குமிங்கும் ஓடிச் சலிப்பின்றிப் பணிசெய்யும் தன்மையும் என் மனக் கண்முன் நிற்கிறது. இன்று எத்தனை பேர் இப்படி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை ஒரு சுகமையாக குடும்பத்தினர் கருதி அவர்களை வெறுக்கின்றவர்களாக காண்கிறீர்களா? உண்மையில் இது ஒரு சுகமையாக இருந்தாலும், சுகமான சுகமையாக நினைத்து உங்கள் சேவைகளைத் தொடருங்கள். “என்ன செய்வது?” வாழ்வு தர வருகின்றவர்களே சில வேளைகளில் வாழ்க்கைக்குப் பாரமாகிவிடுவதும் உண்டு. குணமாக்குகிறவர்கள் கூட சில சந்தர்ப்பங்களில் கொலை செய்வதில்லையா? நடப்பவையெல்லாம் அவன் செயல் என எண்ணி கருமத்தைத் தொடர்வதே சிறந்த மனிதப்பண்புகளுக்கு உதாரணமாகும்.

இன்னுமொரு நபரை அண்மையில் சந்தித்தேன். சகோதரன் துரைராஜா, திருமணமாகி இரு பிள்ளைகளின் தந்தை இவர். ஒரு குண்டு வெடிப்பில் தன் இரு கண்களையும் ஒரு கையையும் இழந்து விட்டார். இவர் வாழ்க்கை பற்றி என்ன சொல்லக்கூடும். திருமணத்தின்பின் ஏற்பட்ட இந்த அனர்த்தத்திலும், பார்வையுள்ள இவரின் மனைவி அன்பாக வைத்துப் பராமரிக்கிறார். சகோதரன் துரைராஜாவின் மனைவி விவசாயம் செய்து தன் கணவரையும் பிள்ளைகளையும் போஷித்து வருகின்றார். இச் சகோதரனையும் மனைவி பிள்ளைகளையும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிட்டியது. ஒரு அன்பான அழகான குடும்பத்திற்கு உதாரணமாக இவர்களைக் கொள்ளலாம். பல்வேறு சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைமைகள் காரணமாக குடும்பங்கள் குலைந்து செல்கின்ற ஒரு சமூக அமைப்பில், பார்வையும் கையும் பறிபோன பின்னரும் தன் கணவனைக் கண்ணாக வைத்துப் பராமரிக்கும் மனப்பக்குவம் எவருக்கும் எளிதில் ஏற்படமாட்டாதென நினைக்கின்றேன். துரைராஜா அவர்களின் மனைவி சொன்ன ஒரு வார்த்தையை உங்கள் முன் வைக்கின்றேன். “என் கணவரை எச்சந்தர்ப்பத்திலும் நான் இழக்கத்தயாரில்லை. இவ்வளவு காலம் அவரோடு வாழ்ந்த எனக்கு, எனியும் அவர் சுமையாக அமையமாட்டார்.” ஒரு பாமரப் பெண்ணின் உறுதியான இந்த அனுபவ வார்த்தையைக் குறித்துச் சமுதாயத்தினால் என்ன சொல்லக்கூடும். படித்தவர்கள் மத்தியில் இக்குடும்ப வாழ்க்கை ஒரு முன் மாதிரியாக வைக்கப்படுகின்றது. குடும்பத்தில் கணவனுக்கோ மனைவிக்கோ அனர்த்தம் ஏற்பட்டு அவையங்களை இழக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் பாதிப்புக்குள்ளானவரை பக்குவமாகப் பாதுகாத்து வழி நடத்த வேண்டியது, ஒரு கண்ணியமான கடமையென்பதை உணர்ந்து சமுதாயத்தில் செயற்படுவீர்களா? அன்பின் அடிப்படையிலே ஒருவரை ஒருவர் தாங்கி வாழ்வை மகிழ்வுள்ளதாக்கிக் கொள்ளுங்கள். எல்லாம் இறைவன் விட்ட வழி என்று எண்ணி நல்லதையே நாளும் செய்தால் நலமே வாழ்வில் கிடைக்கும்.

“நீங்கள் உலகத்திற்கு வெளிச்சமாய் இருக்கிறீர்கள். ஒரு குன்றின் மேலுள்ள பட்டணம் மறைவாய் இருக்க மாட்டாது. மக்கள் விளக்கைக் கொளுத்தி, ஒரு பாத்திரத்தினால் அதை மூடி வைக்க மாட்டார்கள். அது அவர்கள் அதை விளக்கின் தண்டின்மேல் வைப்பார்கள். அது வீட்டிலுள்ள எல்லோருக்கும் வெளிச்சத்தை கொடுக்கும். அது போன்றே உங்கள் வெளிச்சமும் மனிதர் முன்பாக வெளிச்சமாக இருக்கட்டும்.”

சகோதரன் பகீரதனைச் சந்தித்தபோது மேலே குறிப்பிட்ட வார்த்தைகள்தான் என் நினைவிற்கு வந்தன. பார்வையற்றவர்களுக்கும் ஏனைய ஊனமுற்றவர்களுக்கும், பார்வையுள்ளவர்களுக்கும் வெளிச்சமாயிருக்க வேண்டிய அச் சகோதரன் இன்று ஒரு அறையில் அடங்கிக் கிடப்பது, அவனைப்பற்றி அறிந்த அனைவருக்கும் மனக்கிலேசமாகத்தான் இருக்கும். நான் இவரை முதன்முறையாக ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தியிரண்டில் சந்தித்தேன். சில நாட்கள் இவனுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதற்குப் பிறகு அவரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. ஏழு, எட்டு, இரண்டாயிரத்தொன்று பகீரதனை என் மூலம்பத்தோடு சந்தித்தேன். அவருக்கேற்பட்ட நோய்குறித்து ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தும் சக்கர நாற்காலியில் அவரைச் சந்திப்பதில் சற்றுச் சங்கடமாகவே இருந்தது. சிறிது நேரம் இவரோடு கதைத்து விட்டு மீண்டும் ஒன்பது, எட்டு, இரண்டாயிரத்தொன்று காலை பதினொரு மணியளவில் சந்தித்து சம்பாஷித்தேன். இவரைப் பற்றிச் சமூகம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது எனது வாஞ்சையானதால் பகீரதனின் வாழ்க்கை வளாகத்திற்குள் உங்களை அழைத்துச் செல்கிறேன். இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை பரியோவான் கல்லூரியில் தொடர்ந்தார். “இவரில் என்ன இருக்கிறது?” என மௌனமாய்க் கேட்கும் உங்களிற்கு ஒரு சவால் காத்திருக்கிறது. பத்து வயதில் மூளைக்காய்ச்சல் ஏற்பட்டதனால் கண்கள் பாதிப்புக்குள்ளாகித் தன் பார்வையை இழந்தார். மறுபடியும் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்தைந்தில் யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்து எட்டாம் வகுப்புக் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது சாதாரண பரீட்சை எழுதி எட்டுப் பாடங்களிலும் ஒரே தடவையில் சித்தியடைந்தார். கண்ணுள்ள அநேகரினாலும் இதுவரை கண்பார்வையற்ற ஒருவரினாலும் செய்திருக்க முடியாத சாதனையை நம் தேசத்தில் இவரின் அறிவாற்றலின் மூலம் செய்தார். ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தி எழுபத்தொன்பதில் இரண்டு ஆண்டுகள் கற்கவேண்டிய உயர்தரத்தை ஒரே ஆண்டில் கற்று பரீட்சை எழுதிப் பல்கலைக்கழக அனுமதியையும் பெற்றார். பகீரதன் தனது கல்வியைப்பற்றி இவ்வாறு கூறினார். “எல்லோரும் எட்டு ஆண்டுகளில் படிக்க வேண்டிய படிப்பை நான்கரை வருடங்களில் படித்து முடித்தேன்.” இவரது முன் மாதிரியை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தியொன்றில் B. A கற்கை நெறியை கண்டிப் பெரதெனியா பல்கலைக்கழகத்தில் ஆரம்பித்தார். அரசியல் விஞ்ஞானத்தைச் சிறப்புக் கற்கை நெறியாக மேற்கொண்டார். ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தி எண்பத்தியொன்றில் நாட்டில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரங்களின் நிமித்தம் இவரின் கல்வியில் தடை ஏற்பட்டது. நாட்டுச் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட சூழ்ச்சியினால் இவரும்

அயல்நாடான இந்தியாவுக்குச் சென்றார். அங்கே ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்திநாலில் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் அனுமதி பெற்று ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தி எண்பத்தியாறு பங்குனியில் B. A. கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றார். மீண்டும் ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தி எண்பத்தியாறில் M. A. கற்கை நெறிக்கான புகுமுகப் பரீட்சை ஏழுதி அனுமதி பெற்று ஆடி மாதம் புது டெல்லியிலுள்ள “ஐவகர்லால் நேரு” பல்கலைக்கழகத்திற்கு சென்றார். இவரின் கனவுகளும் எதிர்பார்ப்புக்களும் கைகூடி வரும் என நினைத்த வேளையில் மீண்டும் அந்தத் துயரம் அவர் வாழ்விற்குள் வந்தது. இரண்டாந்தரமும் முளைக்காய்ச்சல் நோய் ஏற்பட்டு அவரை ஒரு மூலைக்குள் முடக்கி விட்டது. இது ஒரு வேதனைக்குரிய நிகழ்வாகும். தற்போது இவரினால் நடக்க இயலாது. உடல் நரம்புகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சக்கர நாற்காலியோடு ஒரு பையனும் இவருக்குத் துணையாக இருக்கின்றார். “ஒரு அழகான வாட்டசாட்டமான அறிவாளிக்கு இந்த நிலையா?” நானும் இவரைப் பார்ப்பவர்களும் கடவுளிடம் இதைத்தான் கேட்பார்கள். “இதைக் கடவுளின் சித்தம் என்பதா? கரும் வினை எனச் சொல்வதா? இல்லாவிட்டால் இதுதான் விதி என்பதா?” என்னை நானே வைது கொண்டு அவருடன் என் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தேன். பகீரதன் என்னுடன் கதைக்கும் போது அடிக்கடி ஒரு பெண்ணின் பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு வேளை அவள் அவரின் நேசத்திற்குரியவராக இருந்திருக்கலாம். தொடர்ந்தும் இவரிடம் அரசியல் கருத்துக்களே அதிகம் தென்பட்டன. நான் இவரிடம் இறை நம்பிக்கை குறித்து வினவியபோது அவர் தெரிவித்த கருத்துக்கள் என்னுடன் உங்களையும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கும். “எனக்கு நோய் ஏற்படுவதற்கு முன், இறைவனை வழிபடுகிறவர்கள் சமூகத் துரோகிகள் எனக் கருதினேன். ஆனால் தற்போது இந்த நிலையிலிருந்து மாறுபட்டவனாக இருக்கிறேன்.” இவர் இன்னுமொரு கருத்தையும் தெரிவித்தார். அக்கருத்தும் என்னை மிகவும் சிந்திக்க வைத்தது. “பைபிள் ஒரு நல்ல கிறிஸ்தவனை உருவாக்கியது. பகவத்கீதை ஒரு நல்ல இந்துவை உருவாக்கியது. குர் ஆன் ஒரு நல்ல முஸ்லீமை உருவாக்கியது. ஆனால் எதுவுமே ஒரு நல்ல ஒரு மனிதனை உருவாக்கவில்லை.” எனக்கூறி ஆதங்கப்பட்டார். என் தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் “அயலவனை அன்பு செய்கிறவன்” ஒரு நல்ல மனிதன் எனச் சொல்லலாம். பகீரதனிடம் மாக்ஸிஸ்ட் கருத்துக்களே கூடுதலாகக் காணப்படுகின்றன. தேசப்பற்றும் இவரிடம் விளையோடி இருப்பதாக அவரின் வார்த்தைகளின் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. இவருடைய எதிர்பார்ப்பைக் கூட தெரிந்து கொள்வது நன்று. “சமூகத்

தீர்வு என்பது, சமூக மேம்பாட்டினூடாக வரவேண்டும்.” இக்கருத்துக்களை தன் எழுத்துக்களின் மூலமாகக் கொண்டு வர விரும்புகிறார். இவருக்குள்ளே ஒரு பெரிய வாஞ்சையும் இருக்கிறது. அதையும் சமூகம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். “பண ஆதிக்கம் அற்ற, அல்லது அதிகாரமற்ற ஒரு புதிய சமுதாய ஒழுங்கமைப்பினை உருவாக்க வேண்டும். பணத்தை மையமாகக் கொண்ட சமூக உறவினை நீக்கி உழைப்பை மையமாகக் கொண்ட சமூக உறவுகளை உருவாக்க வேண்டும். சமூகத்திற்கு உழைப்புச் சக்தி முதன்மைப்படுத்தப்பட வேண்டுமே தவிர வேறொன்றுமேயில்லை”. இவரின் கருத்துக்களோடு உடன்பாடும் முரண்பாடும் இருக்கலாம். இவர் தன் உள்ளக் கிடைக்கைகளைக் கொட்டி விட்டார். என்னதான் இருந்தாலும் அவரிடமிருக்கும் ஆளுமையை அனைவரும் அறிந்து கொள்வதே என் தனிப்பட்ட வாஞ்சையாக இருக்கின்றது. வெய்யிலின் இடையே விளக்காய் இருக்கும் இவரைப் புரிந்து கொள்வது எப்படி? அவரிடமிருக்கும் நல்ல கருத்துக்களைச் சமுதாயம் உள்வாங்கிக் கொள்ளலாம். பார்வையற்றவர்களும் ஏனையோரும் இவரிடமிருந்து கற்க வேண்டியவை நிறைய இருக்கிறது. உறுதி, தளராது சோராமல், வாழ்கின்ற தன்மைபிக்கையே எம் எல்லோருக்கும் ஒரு எடுத்துக் காட்டாக அவரிடம் எழுந்து நிற்கின்றது. எனினும் இவரது தனிமையைத் தவிர்க்கவும், அவரது ஆற்றல்களை வெளிக் கொணரவும் மனித நேயம் கொண்ட ஒவ்வொருவரும் முன்னுக்கு வரவேண்டும். அரசியல் விஞ்ஞானத்தைக் கற்றை நெறியாகக் கொள்ளும் மாணவர்களும் இவரை அணுகலாம். இவரைப் போன்று சமூகத்தில் வேறு யாரும் இருப்பார்களேயானால், அவர்களுக்கும் ஆதரவை வழங்குங்கள்.

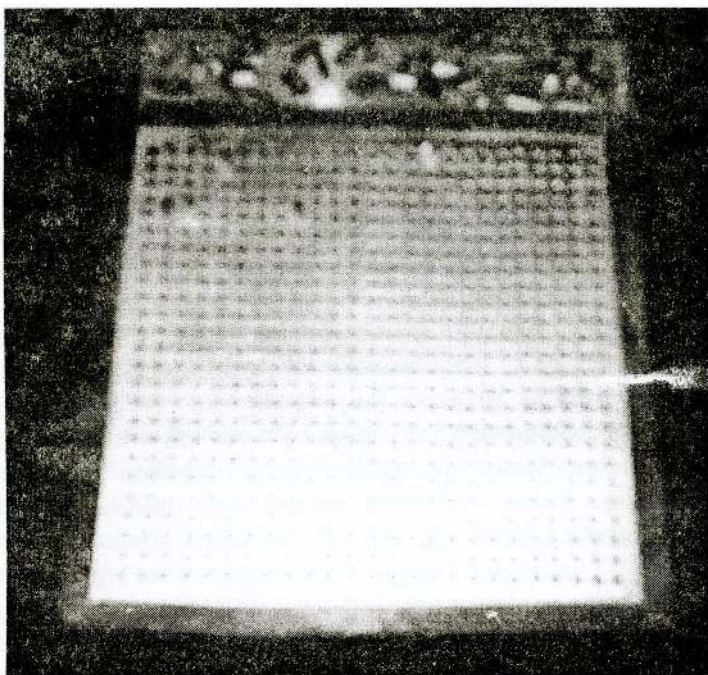
“ஆராச்சிக்கட்டுவ” பிரதேசத்தில் உள்ள ஒரு ஆலயத்தில் ஒரு சசோதரியைச் சந்திக்கக் கூடிய வாப்புக்கிடைத்தது. சக்கரநாற்காலியில் வந்திருந்த அவரின் அவலம் என்னையும் சற்று அழுத்தியது. இரு கால்களும் கைகளும் இயங்க முடியாத நிலையில் இருந்தார். இச்சகோதரியின் ஏனைய மூன்று சகோதரர்களும் இதே நிலமையில் வாழ்ந்து மரித்துப் போனார்களாம். அவர்கள் அனைவரும் பரிதாபத்திற்குரியவர்கள். இச்சகோதரியை உறவுக் காரப் பெண்ணொருத்தி பராமரித்து வருகிறார். பொருளாதார நிலையில் தளர்வு இல்லாததால், வாழ்க்கை சற்றுச் சந்தோஷமாகச் செல்வதாகக் கூறினார். உடல் ஊனமுற்று இருந்தாலும், அவரிடம் பொருளாதாம் இருக்குமென்றால், அவ் ஊனம் ஓரளவுக்காவது மறைக்கப்படும். ஆயினும் மன உளைச்சல் இருக்கத்தான் செய்யும் நமது சமுதாயத்தில் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவதானித்தால் இப்பேற்பட்ட பலரைப்

பார்க்கலாம். ஊனமடைந்த எவரையும் அனுதாபத்தின் அடிப்படையில் பார்க்காமல், அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆக்கபூர்வமான உதவிகளை அரசாங்கமும், அரச சார்பற்ற தொண்டர் நிறுவனங்களும், சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மக்களும் செய்தால் எல்லோரும் இங்கே இன்பமாக ஓரளவுக்காவது வாழலாம்.

சிறிய பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியர் ஒருவர் ஊனமுற்றவர்கள் தொடர்பாகக் கதைக்கின்ற போது தன் வேதனையான வாழ்க்கையைச் சொன்னார். நான் அதை காது கொடுத்துக் கவனமாகச் கேட்டேன். தென்மராட்சியில் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களின் நிமித்தம் என் மகனின் கைப்பொன்று இல்லை. என் கணவனின் கையொன்றும் கண்ணொன்றும் இழக்கப்பட்டுவிட்டது. இத்தனை வேதனைகளையும் தாங்கி இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிலமை இவ்வாசிரியருக்குச் சொந்தமானது மட்டுமல்லாமல் அனேகருடைய வாழ்விலும் இதேபோன்ற அவலங்களும் இதற்கு அதிகமான அவலங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இனியும் ஏற்படுவதற்கான ஏது நிலையே உருவாகி இருப்பதை உணர முடிகின்றது. அதற்காக அழுது கொண்டிருக்கலாமா? துயரப்பட்டே வாழ்க்கையை முடிக்கலாமா? இப்படி வாழ்வதனால் எவருக்கும் பயனேதும் கிடைக்கப் போவதில்லை. ஆகவே நல்லதைச் செய்து அனைவரும் பயன்பெறும் வகையில் தொடர்ந்தும் தொண்டாற்றுங்கள். நனைதலும் காய்தலும் இங்கே வழக்கமாகிவிட்டது. இதற்காக எவரையும் நொந்து கொண்டிருக்க இயலாது சமுதாயமே! சரியென்ப பட்டத்தை சட்டெனச் செய்யுங்கள். அவசியம், அவசரம் அறிந்து செயற்படுங்கள். உங்களில் நாமும் ஒருவரே.

கண்பார்வையற்றவர் கணக்கிடும் பலகையைக் காண்கிறீர்கள். இப் பலகையில் நிறையத் துவாரங்கள் இருக்கின்றன. இதனுள்ளே சிறு சிறு ஈயத்தினால் ஆக்கப்பட்ட துண்டுகளை இட்டு கணக்கிட்டு கொள்ளலாம். இத்துண்டுகள் ஒவ்வொன்றையும் எட்டுத் திசைகளுக்குத் திருப்பலாம். இத்துண்டின் முனையை திருப்பும் திசைகளைப் பொறுத்து இலக்கத்தின் எண்ணிக்கையும் மாறுபடும் இவ் ஈயத் துண்டின் மறுமுனையில் சிறு கூர்கள் உள்ளன. இம் முனையையும் எட்டுத் திசைகளுக்குத் திருப்பலாம். இம்முனைகளிலும் பூஜ்ஜியம், சய, சக... போன்ற சகல கணக்கீட்டுக் குறிகளை இட்டுக் கொள்ளலாம். இப் பலகையின் பயன்பாடு தற்போது பாவனையில் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எண்பத்தியிரண்டிற்குப் பின் இப்பயன்பாடு குறைந்து விட்டது. தற்போது நவீன முறைகள் புழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டன.

தெளிவுகள்

“மறைக்கப்பட்டிருப்பது எதுவும் வெளியாக்கப்படாமற் போவதும் இல்லை. ஒளித்து வைக்கப்பட்டது எதுவும் தெரியவராமற் போவதும் இல்லை. நீங்கள் இருளிலே சொன்னது பகல் வெளிச்சத்தில் கேட்கப்படும். நீங்கள் உள்ளறையில் இருந்து காதோடு காதாய் இரகசியமாய் பேசியது கூரையின் மேலிருந்து பிரசித்தப்படுத்தப்படும்.”

இதோ இதுவரை காலமும் இருந்த மௌனங்கள் கலைக்கப்படுகின்றன. அறைகளுக்குள் அடைபட்டிருந்தவர்களை வெளியே அழைத்து வருகின்றேன். தண்ணீரில் மீன் அழுதாலும், தனிமையில் யார் அழுதாலும், யாருக்குத் தெரியும். இதுவரை வெளிவராத விம்மல்கள், துயரத்தின் தும்மல்கள், புழுக்கத்தின் புலம்பல்கள் எல்லாம் இந்த ஏட்டில் இடம் பிடிக்கிறது. கவனித்து கருத்தாய் வாசித்து உங்கள் உணர்வுகளோடு கலக்க விடுங்கள். உங்களிடம் மனித நேயம் இருந்தால் நிச்சயம் அதன் பிரதிபலிப்புக்களை இந்த அகிலமும் அறிந்து கொள்ளும். இலங்கையில் வலது குறைந்தவர்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கின்றது? இந்த வினாவுக்கான விடையைத் தேடுவதற்கு முதலில் தேசத்தின் தெருக்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். இங்கிருந்தே இவர்களின் இருதய இருமல்களைக் கேட்க முடியும். அங்கவீனமாக அடையாளம் காணப்பட்டவர்கள் மக்கள் மத்தியில் இனங்காணப்பட்டவர்கள் மட்டுமே அரசாங்கத்தினாலும் அரச சார்பற்ற சில நிறுவனங்களினாலும் அத்தியாவசிய உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள் கிறார்கள். இன்னும் அனேகர் வீடுகளுக்குள் அடைபட்டிருப்பதனால் அவர்களின் முகங்களைக் கூட வெளியே காண முடிவதில்லை. இவர்களை வீதிக்கு கொண்டு வருவது, பெரும் சிரமமென அவர்களின் பெற்றோர், உறவினர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஊனமுற்ற ஒருவர் ஊன்று கோலோடு வீதியில் நடப்பதும் அவரை ஒருவர் தாங்கிக் கொண்டு செல்வதும் மரியாதைக் குறைவாகவே சிலர் மதிப்பீடு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலமை காலப்போக்கில் கருகி மறைந்துவிடும். ஏன் தெரியுமா? கல்வி அறிவும், நவீன தொழில் நுட்பமும், இத்தகைய நிலையை சமூகத்திலிருந்து மாற்றும். இல்லாவிட்டாலும் தொடரும் போரினால் இந்நாட்டில் எதிர்வரும் காலத்தில் எல்லோருமே அங்கவீனர்களாகும் நிலை உருவாகும். அப்போது இங்கே எதுவுமே மரியாதைக் குறைவான காட்சிகளாகக் கருதப்படமாட்டாது. அனேகர் கோலூன்றி நடக்க

வேண்டியிருக்கும். ஒருவர் மீது ஒருவர் தங்கி, தாங்கி வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தமான நிலமையும் ஏற்படும். இந்தப் போர் அதைத் தான் எல்லோருக்கும் உணர்த்துகிறது. உடல், உள, ஊனமடைவோரின் தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துச் செல்வதனால் எமது தேசத்தில் ஏற்கனவே ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்ட வசதிகள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் போதுமானதாக இல்லை. செறிந்து வாழும் இவர்களின் கல்வி தொழில் சமூக பொருளாதார நிலமைகள் எவ்வாறாக இருக்கின்றது. மேற்கத்தைய நாடுகளில் உள்ள மேம்பாடுகள், வசதிகள், சலுகைகள் இங்கே இல்லாவிட்டாலும் குறைந்தளவு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் மறுக்க முடியாது. பொதுவாக கண்பார்வையற்றவர்களுக்கும், வாய் பேச இயலாதவர்களுக்கும் கற்பித்தல் முறையில் சற்று வித்தியாசம் இருப்பதை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். “பிறயில்” எழுத்து முறையிலும் சைகைகள் மூலமும் கற்பிக்க வேண்டியிருக்கும். ஏனைய உடற் குறைபாடுள்ளவர்களுக்கு, கண்களும் காதுகளும் ஒழுங்காக இருந்தால் அதாவது பார்த்தல் கேட்டல் புலன் சக்திகள் பழுதின்றி இயங்குமானால் விசேட விதமாக கல்வி கற்கத் தேவையில்லை. சாதாரணமாகவே கல்வியைக் கற்றுக் கொள்ளலாம். அதனூடாக ஏற்ற தொழில்களையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஒரு புலன் சக்தி குறைவுபட்டதற்காக எவரும் கூனிக் குறுகி ஒதுங்கி வாழத் தேவையில்லை. கலங்கிக் கவலைப்படவும் அவசியமில்லை. உரிய இடங்களோடு தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி கல்வியையோ தொழிற்பயிற்சியையோ பெற்றுக் கொள்ளலாம். வாழ்க்கையில் முன்னேறவும் முடியும். கட், செவிப் புலன் அற்றோர் கல்வி கற்கும் சில பாடசாலைகள் இங்கே கோடிட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

மஹா வெவ சிவிராஜ - அனூராதபுரம், சந்தகல - குருணாகல், யசோதரா - பலாங்கொட, தங்கல்ல, பண்டாரவல, ரோஹணை - மாத்தறை, நெத்சரண - அஹங்கம, மொனராகல, செங்கடகல - கண்டி இப்பாடசாலைகள் யாவும் சிங்கள மொழி மூலம் கல்வி போதிக்கின்றன. இரதமலானையில் உள்ள கட், செவிப்புலனற்றோர் பாடசாலையில் அதிகளவு மாணவர்கள் சிங்கள மொழியில் மட்டும் கல்வி கற்கின்றனர். இப்பாடசாலையில் மாணவர்களுக்கு விசேட கண்ணிப் பயிற்சியும் வழங்கப்படுகின்றது. இவை தவிர திஹாரியிலுள்ள பாடசாலையில் இஸ்லாமிய மாணவர்கள் கல்வியைத் தொடர்கிறார்கள். இப்பாடசாலைகள் யாவற்றையும் நிர்வகித்தல், வழி நடத்தல், பராமரித்தல் போன்றவற்றிற்கு அரசாங்கத்திலிருந்தும், தொண்டு நிறுவனங்களிடமிருந்தும் நிதி பெற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது.

வெளிநாடுகளின் உதவியும் சிறிதளவில் கிடைக்கின்றன. இப்பாடசாலைகளில் தேர்ச்சியடையும் மாணவர்கள் உயர் கல்வியும் பெறுகிறார்கள். தேர்ச்சியடையாத மாணவர்களுக்குத் தொழிற்பயிற்சிகள் வழங்கப்படுகின்றன. சீதுவையில் கண்பார்வையற்றவர்களுக்கான தொழில் மையம் உள்ளது. இத் தொழில் மையத்தில் அனேகமான கண்பார்வையற்றவர்கள் தொழிற்பயிற்சி பெறுகிறார்கள். சீதுவைப் பிரதேசத்திலேயே இவர்கள் வசிப்பதற்கும் வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் அதிகம் பார்வையற்றவர்கள் வசிக்கும் இடம் சீதுவையே. இன்னுமொரு தொழிற்பயிற்சி நிலையம் "பத்தேகம்" இலும் இயங்கி வருகின்றது. இந்நிலையத்தில் கட், செவிப்புலன்றோர் இணைந்தே பயிற்சியைப் பெறுகிறார்கள். கல்வித் துறையில் முன்னேற்றம் காணமுடியாத பார்வையற்றவர்கள் குறிப்பிட்ட சில தொழில்களில் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். நெசவு நெய்தல், கதிரைகள் பின்னூதல், தும்போடு தொடர்புபட்ட வேலைகள், கடதாசிப் பைகள், கடித உறைகள் தயாரித்தல், அச்சகங்களில் புத்தகங்கள் கட்டுதல் தவிரவும் ஊது பத்திகள், மெழுகு திரிகள், பொலித்தீன் பைகள் தயாரித்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்து வருகின்றார்கள். சமூக சேவைகள் திணைக்களமும், "சரண" போன்ற நிறுவனங்களும் இத்தொழில் முயற்சிகளுக்கு உதவிகள் வழங்குகின்றன. செவிப்புலன்றவர்கள் சாதாரணமானோர் செய்யும் குடிசைக் கைத்தொழில், இலகு கைத்தொழில் போன்றவற்றில் ஈடுபடுகின்றார்கள். ஏன் பாரக் கைத்தொழிலும் கூட ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். எதுவாயினும் பொருளாதார நிலமைகளைப் பொறுத்த வரைக்கும் சில சிக்கல்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனாலும், இவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு சில வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருப்பது சிறப்பான செயல்கள் எனக் கருத வேண்டும். மாணவர்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவர்களுக்குத் தேவையான பாடப்புத்தகங்கள் "பிறியிலில்" சிங்கள மொழி மூலம் "மஹரகம்" ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலையில் அச்சடிக்கப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் வரவேற்கத்தக்க செயல்களாகவே கருதப்படுகின்றன. பார்வையற்றவர்களின் நலன்களைக் கவனிப்பதற்கும் சில தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் கொழும்பு இரண்டில் இயங்கும் குருடர் நலன்புரிச் சபை, விழியிழந்தோர் சம்மேளனம் ஆகிய இரு நிறுவனங்களும் இன்றியமையாத சேவைச் செயற்திட்டங்களை செய்து வருகின்றன.

ஆனால் இத்தேசத்தில் வடகிழக்கில் வாழும் வலது குறைந்தோரின் வாழ்க்கை எவ்விதமாக அமைந்திருக்கிறது? வாருங்கள் யுத்தங்களின் சத்தங்கள் கேட்கும், பிரச்சினைக்குரிய பிரதேசங்களில் இருப்பவர்களின்

இருதயத் துடிப்பைக் கேளுங்கள். கட், செவிப்புலன்றோரும் ஏனைய அங்கவீனமுற்றோரும் பலவிதமன கஷ்டங்களுக்கும் கவலைகளுக்கும் உள்ளாகி இருக்கின்றார்கள். கல்வியைப் பொறுத்தவரைக்கும், வட மாகாணத்தில் “நவீல்ட” பாடசாலையில் கட், செவிப்புலன்றோர் கல்வி கற்று வந்தார்கள். இலங்கையில் முதன் முதலாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பாடசாலையும் இதுவே. இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்றோர் அனேகர் இன்று பல்துறையில் பட்டதாரிகளாக சாதனைகள் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நிகழ்கால நெருக்கடிகளின் காரணமாக இப்பாடசாலை சீராக இயங்க முடியாத நிலை காணப்படுகிறது. இத்தோடு “வாழ்வகமும்” தன் பணியை அண்மைக் காலமாகச் செய்து வருகின்றது. வாழ்வகத்தில் மாணவர்கள் தங்கி இருந்து சாதாரண பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கல்வி பயின்று வருகிறார்கள். கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அண்மைக் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘தரிசனம்’ பாடசாலை, வெற்றிகரமாகத் தன் சேவையைத் தொடர்கிறது. தரிசனம் பாடசாலையில் மாணவர்கள் “பிறயிலைக்” கற்றதும், சாதாரண பாடசாலைகளில் தங்கள் கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. வன்னியில் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் ‘இனிய வாழ்வு இல்லம்’ இயங்கி வருகிறது. இவ் இல்லத்திலும் பார்வையற்றவர்களுக்கு “பிறயில்” கற்பிக்கப்படுகின்றது. இருந்தாலும் இவர்களின் கல்வி கேள்விக் குறியாகவே உள்ளது. வட கிழக்கில் கல்வி கற்கும் குறிப்பாக பார்வையற்றவர்கள் சில பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்குகிறார்கள். இம் மாணவர்களுக்கான பாடப்புத்தகங்கள் “பிறயிலில்” தமிழ் மொழி மூலம் அச்சடிக்கப்படுவதில்லை. “பிறயில்” எழுதுவதற்கான தாள்களும் தட்டுப்பாடாகவே உள்ளது. பிறயில் எழுதும் தட்டச்சு இயந்திரங்கள் உள்ளீடாக யாவற்றிற்கும் மிகுந்த தட்டுப்பாடு நிலவுகின்றது. இத்தோடு இவர்களை கல்வியில் நிர்வகித்து வழி நடத்தி பராமரிக்கும் “வாழ்வகம்”, “தரிசனம்” போன்ற பாடசாலைகள் நிதிப்பற்றாக்குறைக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. பொது மக்களாகிய உங்களின் நன்கொடைகளைக் கொண்டே இவை இன்னும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. வன்னியில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பொருளாதாரத் தடைகள் காரணமாக, முச்சக்கர வண்டிகளைப் பயன்படுத்துவோர், அவற்றின் ரியூப்புகளுக்குப் பதிலாக வைக்கோல்களை உபயோகிக்கின்ற பரிதாப நிலைக்கு உள்ளாகி இருக்கின்றனர். எதுவாயினும் பார்வையற்றவர்கள் தங்கள் கல்வியில் ஓரளவு முன்னேற்றத்துடன் காணப்படுகிறார்கள். இவர்களின் தொழில் நடவடிக்கைகள் சற்று மத்திமமான நிலையிலேயே உள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் யாழ்.விழிப்புலன்றோர் சங்கம் சுயதொழில் முயற்சிக்கு

சில உதவிகளைச் செய்து வந்துள்ளது. தற்போது பார்வையற்றவர்களின் தொழிலில் தொந்தரவுகளை எதிர் நோக்க வேண்டியுள்ளது. கல்வி கற்றவர்கள் அதிலும் அரசாங்கத் தொழில் வாய்ப்பைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் ஓரளவு சிறப்புடன் வாழ்கிறார்கள். கிழக்கு மாகாணத்தில் “உதயம்” என்னும் சங்கம் அண்மைக்காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சங்கம் பார்வையற்றவர்களுக்கான தொழில் வாய்ப்புக்களை உருவாக்குவதில் உழைக்கின்றது. இச்சங்கத்திற்கு பொது மக்கள், தொண்டர் நிறுவனங்களின் உதவி கிடைத்தால் இவர்களும் ஒரு மும்மாரியை வாழ்வில் காணலாம்.

வன்னியில் வாழ்வோரின் நிலை கவலைக்குரியதாகவே உள்ளது. இவர்களின் தொழில் நடவடிக்கைகள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்களின் மௌனமான முனகல்களையும் தேசம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பாரபட்சம், பாகுபாடு, ஊனமுற்றோர் மத்தியில் காட்டப்படுவது ஒரு இழுக்கான செயலெனவே கருதப்பட வேண்டும். எதுவாயினும் பாமரர்களுக்கும் படித்தவர்களுக்கும் புரிந்துணர்வு இருக்குமானால் பாகுபாடுகளும் பருத்திப் பஞ்சுகளாகப் பறந்துவிடும். அனைவருக்கும் வசதிகள், சலுகைகள் சமமாக ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். எல்லோருக்கிடையேயும் உள்ள வித்தியாசங்கள் விலக்கப்பட்டிருப்பது வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிக்கும் உயர்ச்சிக்கும் வழிவகுக்கும். இந்த அடிப்படையில் உடல் உள ஊனமுற்றோரும் உற்று நோக்கப்பட வேண்டும். கல்வி தொழிற்துறையிலும் வட கிழக்கு உள்ளிட்டதாக செயற்திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவது மிக அவசியம். வருடா வருடம் ஊனமுற்றோர் தினம் டிசம்பர் மூன்றில் கொழும்பில் விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. இத்தினத்தில் குறைந்த பட்சம் வறுமை நிலையில் வாழ்வோருக்கு சில வசதிகள் வழங்கப்படுகின்றன. வீடு கட்டிக் கொள்வதற்கான நிதிக் கொடுப்பனவுகள், சுய தொழில் முயற்சிக்கு தேவையான உபகரணங்கள், நிதி வழங்குதல், கல்வியில் திறமைச் சித்தி அடைந்தோருக்குப் புலமைப் பரிசில்கள் அளித்தல், முச்சக்கர வண்டிகள், சக்கர நாற்காலிகள் வழங்குதல், மேலும் கௌரவித்தல், பாராட்டுதல் எல்லாம் இத்தினத்தில் நடைபெறும். இவ்வாறான செயற்பாடுகளை நிச்சயம் வரவேற்கலாம். ஆனாலும் கொழும்பில் நடைபெறும் ஊனமுற்றோர் தின விழாவிற்கு ஏன் வட கிழக்கில் இருந்து எவரும் அழைக்கப்படுவதில்லை? அவர்களிற்கும் இப்பேறப்பட்ட உதவிகளைச் செய்தால் என்ன? காலப்போக்கில் இவையெல்லாம் நீங்கி ஒரு சமநிலை ஏற்படும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சமூகம் இம்மாற்றத்தை விரும்பும். எனவே

உங்களின் ஒத்துழைப்பு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. ஊனமடைந்தவர் எவராயிருந்தாலும் தன் ஊனத்தை மனதிற் கொள்ளாது அதை நினைத்துப் பலவீனப்படாது முன்னேற வேண்டும். வாழ்வில் “முடியாது” எனும் முட்டாள்தனமான எண்ணத்தை எடுத்து விட்டு, “முடியும்” என்கிற எண்ணத்தோடு செயலில் இறங்கினால் வெற்றியின் எல்லை வெகு தொலைவில் இருக்காது. அகத்திலும், புறத்திலும் தொடர்ந்து போராடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வகுத்த பாதையின் ஊடாக, குறித்த இலக்கினை அடையும் வரை, எடுத்த முயற்சியினை, எச்சந்தர்ப்பத்திலும் நிறுத்தக் கூடாது. எதிர் நீச்சலிட்டே வெற்றி கொள்ள வேண்டியிருப்பதால், மனம் தளராது முன்னோக்கி நகர்ந்தால் முடிவுகள் விடிவுகளாகத் தெரியும். சமூகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரினதும் ஆதரவு இருந்தால் முன்னோக்கி நகரும் இலக்குகளை இலகுவில் அடைந்துவிடலாம்.

எனவே கல்வி, தொழில், பொருளாதாரம் என்பனவற்றில் வலது குறைந்தோரும் வளம் பெற வேண்டும் என்றால் கடின உழைப்பு மிகவும் அவசியம். எமது தேசத்தைப் பொறுத்தவரை கண்பார்வையற்றவர்கள் அனேகர் கல்வித் துறையில் சிறந்து விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். செவிப்புலனற்றோரின் கல்வி நிலையில் சற்று மந்தம் காணப்படுகிறது. இவர்களுள் ஒரு பட்டதாரியும் இனம் காணப்படவில்லை. தொழிலைப் பொறுத்தமட்டில் பார்வையற்றவர்களை விட செவிப்புலன் இழந்தவர்கள் முன்னிலையில் இருக்கிறார்கள். சமூகத்தில் இவர்களின் பொருளாதார நிலை எந்த மட்டத்தில் இருக்கும் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. பொதுவாக கல்வி, குடும்பப்பின்னணி, செய்யும் தொழில்களைப் பொறுத்தே பொருளாதாரத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. என்னதான் இருந்தாலும் இங்கு வாழும் ஊனமுற்றவர்களின் அரைப் பகுதிக்கு மேலானோர் பொருளாதார அழுத்தத்திற்குட்பட்டே வாழுகின்றனர். முடிவாக இந்த நிலைமைகள் அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டவர்கள், ஒரு தெளிவோடு வாருங்கள். வாழ்வின் வழி காட்டிகளாக மாறுங்கள்.

தூரத்தில் கேட்கும் தூறல்கள்

“சுகமாய் இருப்பவர்களுக்கு வைத்தியன் தேவையில்லை. வியாதியாய் இருப்பவர்களுக்கே வைத்தியன் தேவை.”

அவஸ்தையில் வாழ்கிறவர்களுக்கு ஆறுதலும், தனிமையில் தவிப்பவர்களுக்குத் துணையும், இருளில் இருப்பவர்களுக்கு

வெளிச்சமும் தேவைப்படுகிறது. வருத்தத்தோடு வாழ்கிறவர்களுக்கு, இளைப்பாற இடம் அவசியப்படுகிறது. இத்தகைய சூழலை நோக்கி, நகர்வது நடைமுறையே. துயரத் தூறல்கள், செவிகளுக்கு எட்டாத தொலைவில் தொடர்ந்தும் கேட்கிறது. அவற்றை அவதானிக்க அன்புடன் அழைக்கப்படுகின்றீர்கள்.

“சோ எனப் பொழிகிறது”

அறியாமை, பொருளாதாரமின்மை, தாழ்வுச் சிக்கல்கள் இத்தனையும் சேர்ந்து பல ஊனமடைந்தவர்களை வீட்டிற்குள் அடக்கி வைத்துவிட்டது. அவர்களின் அபிலாசைகள், எதிர்பார்ப்புக்கள், எல்லாம் மண்ணுற்றுப் போனது. அவர்கள் சொல்ல நினைத்தவைகளும், எண்ணியிருந்தவைகளும் கூட, நீர்க்குமிழிகளாயின. இவர்களின் தேவைகள் தெரிந்துகொள்ளப்படவும் இல்லை. அவர்களின் ஆசைகளும் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. இவையெல்லாம் கடந்த வரலாற்றில் எழுதப்படாத அத்தியாயங்களாய் சுட்டெரிக்கப்பட்டு விட்டன. இலை மறை காயாக மறைந்து கிடைக்கும் திறமைகள் கூட இன்றும் வெளிவராமலே சிலருக்குள் பொதிந்து புதைந்து கிடக்கின்றது. இவர்களோடு பேசுவதற்கு முதன் முறையாகத் தருணம் கிடைத்திருக்கிறது. மனம் விட்டுப் பேசிட உங்கள் முன் இவர்கள் வருகிறார்கள். பெற்றோர், உற்றோர், மற்றோர், ஆகியோரின் அக்கறையின்மை காரணமாக கல்வியறிவோ, தொழில்வாய்ப்போ இழந்தவர்கள் இத்தேசத்தின் எல்லா முடுக்குகளிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சந்தர்ப்பமும் வாய்ப்பும் இவர்களின் வீட்டுக்கதவைத் தட்டவில்லை. உதயங்களையிழந்த இவர்களின் இதயங்களில் அஸ்தமனங்கள். இவர்களின் வாழ்க்கைக்குள்ளும் உங்களால் வைகறையைக் கொண்டு வர முடியுமா? வசந்த காலத்தை ஏற்படுத்த இயலுமா? ஒரு புதிய வாழ்வைக் கொடுக்கக் கூடுமா? கூடுமானால் கூடி வாழ்ந்திட அழைக்கப்படுகிறீர்கள். இவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகள் தற்போது உங்கள் கைகளில் உள்ளது. பிறரையும் வாழ வைக்கும் மனப்பான்மையோடு சேர்ந்து வாழ சோர்ந்திடாமல் எழுந்து வாருங்கள்.

காலம் கரைந்ததற்காக

“நாட்களை நஷ்டப்படுத்தியதற்காக கலங்குவோர், கவலைப்படுவோர் கணக்கற்றோர். இருந்தாலும் இதிலென்ன லாபம்

இருக்கிறது. ஓடிய ஆறும், கடந்த நாட்களும் திரும்பி வராது. கடக்கின்ற பொழுதுகளை கவனமாய்க் கழித்தால் கனிவாய் நமக்கொரு காலம் வரும்.

விவேகானந்த ராசா வித்தியாசமான ஒரு மனிதர். அவர் பாடினால், அதன் அசைவுகளுக்குள்ளேயே அமிழ்ந்து போகலாம். நல்ல உச்சரிப்புடன் கூடிய ஆங்கிலம் சரளமாகப் பேசக்கூடியவன். என்னும் பாடசாலைக் கல்வியை ஐந்தாம் வகுப்போடு வரையறையிட்டவர். எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் “தொடர்ந்தும் படிக்க மாட்டேன்” என அடம் பிடித்ததனால், அதன் விளைவின் விளைச்சலை தற்போது அறுவடை செய்து கொண்டிருக்கிறார். இவரின் கல்வியில் ஏற்பட்ட தடைக்கு பெற்றோரும் ஒரு விதத்தில் காரணமாக அமைகின்றார்கள். “நான் தொடர்ந்தும் படித்திருக்கலாம்,” காலம் தாழ்த்திய இவனது கவலையினால் இனிப் பயனேதும் கிட்டப் போவதில்லை. விவேகானந்த ராசாவை தனிப்பட்ட விதத்தில் நானறிவேன். இப்போது சுயதொழிலும் இன்றி சுமையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். ஒன்பது, ஏழு, இரண்டாயிரத்தொன்றில் இவரைச் சந்திக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். குடும்பத்தின் வசதிகளைப் பயன்படுத்தி கல்வியைக் கற்றிருக்கலாம். இப்போது அவரடைந்து கொண்டிருக்கும் அல்லல்களை நான் அறிந்து கொண்டேன். காலம் கடந்து இவருக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஞானம் பிரயோசனமற்றதே. இருந்தும் இவர் வாழ்விலும் ஒரு இலையுதிர்வை இல்லாமற் செய்யலாம். சமூகத்தின் முன்னிலையில் ஒரு கோரிக்கையை முன் வைக்கின்றார். “புரிந்துணர்வோடு ஒரு வாழ்க்கைத் துணை வந்தால் அதை நான் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்வேன்.” ஏக்கமும், எதிர்பார்ப்பும் கலந்த இக்கோரிக்கைக்கு கோடிடுவது யார்? பொருளாதாரம் ஓரளவிற்குத் தன்னிறைவில் இருக்குமென்றால் இல்லறம் நல்லறமாகும். விவேகானந்தராசாவின் வாழ்விலும் வெளிச்சம் வருவதற்கு விளக்கேற்றுவது யார்? இவர் இன்னும் ஒரு பொதுக் கோரிக்கையையும் சமூகத்திற்கு சமர்ப்பித்துள்ளார். “அன்புடனும் புரிந்துணர்வுடனும் சமுதாயம் எம்மை நோக்க வேண்டுமே தவிர, அனுதாபத்தோடு எம்மைப் பார்க்கக் கூடாது.” இக்கோரிக்கை நியாயமானதொன்று. பாமரப் பார்வையற்றவரானாலும் படித்த பார்வையற்றவரானாலும், அவருக்காக அனுதாபப்படுவதை விரும்பமாட்டார். எனவே அனுதாபப்படாமல் ஆக்கபூர்வமான உதவிகளைச் செய்யுங்கள். நண்பன் விவேகானந்தராசா போன்றவர்கள், தேசத்தில் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை இனம் கண்டு சிறுவர்களாயிருப்பார்களானால், பார்வையற்றோர் கற்கும் பாடசாலைகளிலும், இளைஞர்களாயிருந்தால்

தெழிற் பயிற்சி நிலையங்களிலும் சேர்ப்பதற்கு உரிய வாய்ப்புக்களை வாழங்க எவரும் பின்னிற்க வேண்டாம்.

யார் செய்த குற்றம்

“தவறுகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவை. ஆனால் அவை செய்யும் முறை குறித்து மன்னிக்கப்பட வேண்டியவை” இதற்கு எதிரான இன்னுமொரு கருத்தும் உண்டு. “தவறுகள் நியாயப்படுத்தப்பட வேண்டியவை அல்ல திருத்தப்பட வேண்டியவை. இவ்வாறே செய்யும் குற்றங்களும்”.

என் சிறு வயதில் சினேகிதமாகிய விஸ்வலிங்கம் கல்வியைச் சற்று ஒழுங்காகக் கற்றவர், பின் ஏற்பட்ட ஒழுங்கீனங்கள் கீழ்ப்படியாமை போன்ற காரணங்களினால் இவர் துளிர் விட்ட துரைத்தனங்கள் ஒரு தவறான பாதையில் கொண்டு போய்விட்டது. நெசவு நெய்வதிலும், தும்பு வேலை செய்வதிலும், பயிற்சி பெற்றிருந்தார். இருந்தும் இவரின் நிகழ்கால நிலை என்ன? ஒரு பார்வையற்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து எல்லோரினாலும் வரவேற்பையும் பெற்றிருக்கிறார். ஆனாலும் ஏற்ற ஒரு தொழிலைச் செய்யாது பிச்சை எடுப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க ஒரு செயலாகும். பார்வையற்றவர்களும் சரி, ஏனைய உடல் ஊனமுற்றவர்களும் சரி பிச்சை எடுப்பது ஒரு வெறுக்கத்தக்க செயல்முறையாகும். இவ்வாறானவர்கள் தங்கள் போக்கினை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கமும் பொது ஸ்தாபனங்களும் இவர்களை அடையாளங்கண்டு தேவையான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து ஏதோ ஒரு பொருத்தமான தொழிலினூடாக சமூகத்தில் மேம்பாடடையச் செய்யலாம். விஸ்வலிங்கம் போன்ற பலர் நகர்ப்புறங்களிலும் இவ்வாறு பிச்சையெடுத்துத் தங்கள் பொழுதை இலகுவில் கழித்துக் கொள்கின்றார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இச் செயல்களை நிறுத்துவதற்கு ஊனமுற்றவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஸ்தாபனங்கள் ஏன் உதவ முடியாது? “வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே”, என்று போதிக்கிறவர்களால், வாழ்வதற்கான வழியை ஏன் காட்ட முடியாது? எழுத்துக்களிலும் பேச்சுக்களிலும் மட்டுமல்ல, செயல்களிலும் இந்த ஸ்தாபனங்களின் பணிகள் பரவவேண்டும். வலது குறைந்தோர் பிச்சை எடுப்பதற்கு அவர்களின் வறுமை ஒரு அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தாலும், இந்த நிலை தொடர்வதற்கு சமூகசேவை நிறுவனங்களும் அரசாங்கமும் ஒரு வகையில் காரணமாக இருந்திருக்கிறார்கள். எனவே அரசாங்கமும் இந்த நிறுவனங்களும் முயற்சித்தால், இந்த நிலையை நீக்கலாம். ஆனால் இது சாத்தியமாகப் பல வருடங்கள் எடுக்கலாம்.

கூடிய வரைக்கும் ஒவ்வொரு ஊனமடைந்தோரும் தங்களால் முடிந்த தொழிலைச் செய்து வந்தால் சுய கௌரவத்துடன் இனிதே வாழலாம்.

ஓடம் ஒன்று

“எல்லாம் மாயை”, என்று ஏன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கை மீதிலான வெறுப்பின் வெளிக்காட்டலே அந்த வார்த்தையின் அர்த்தம். பிரிவு இடப்பெயர்வு, தொழிலழிப்பு, இப்பாதிப்புக்களுக்கு உள்ளானவர் இரத்தினசிங்கம். பார்வையற்றவராக இருந்தாலும், விவேகமும், விடாமுயற்சியும் உடையவர். கண்ணால் பார்த்துச் செய்ய இயலாத வேலைகளையும் கைகளினால்த் தொட்டு உணர்ந்து செய்யக் கூடியவர். திருத்த வேலைகளில் திருப்திகரமாகச் செயற்படுபவர். தட்டச்சு இயந்திரங்கள், வானொலிப் பெட்டிகள், மணிக் கூடுகள் போன்றவற்றை நுணுக்கமான முறையில் பழுதுபார்க்கக் கூடிய ஆற்றலுடையவர். உண்மையில் இவர் ஒரு ஆச்சரியத்துக்குரியவர். இவரது செயற்றிறனை எப்போதும் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். தற்போது வன்னியில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பொருளாதாரத் தடைகளினால் இத் தொழிலைத் தொடர முடியாமல் இருக்கின்றார். வாழ்க்கை எனும் ஓடத்தில் இவர் கற்றுக் கொண்ட பாடத்தை படிக்கும் போது வேதனைத் தீ நெஞ்சில் எரிகிறது. பார்வையுள்ள ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து சிறிது காலம் இல்லறத்தை நல்லறமே நடத்தினார். அந்த நல்லறத்தில் நாசமேற்பட்டது. குண்டு வீச்சின் விளைவாக தன் மனைவியை இழந்தார். சில மாதங்கள் சோகத்தின் சூழலுக்குள் தள்ளப்பட்டார். மனையியின் மரணம், தொழிலைத் தொடர முடியாத துயரம். “வாழ்க்கை எவ்வாறு கொண்டு செல்வது?” எனும் போராட்டம், இத்தனைக்கு மத்தியிலும் இரத்தினசிங்கம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். தற்போது கண்பார்வையற்றவர்களுக்கு “பிறயில்” கற்பிக்கும் சேவையில் ஈடுபட்டு வருகிறார். இதில் சற்று மனநிறைவு இருப்பதாகக் கூறுகிறார். இப்போது இவரின் தனிமை தவிர்க்கப்படவும் தொழிலைத் தொடரவும், “யார் உதவ வருவார்கள்?” தேவைகள் அதிகரித்து, குறைகள் குவிந்திருக்கும் இச் சூழ்நிலையில் யாருக்கு யார் உதவ முடியும்? “பயறு நாட்டியவன் பராமரிக்காமலா விடுவான்?” இந்த நம்பிக்கை இருப்பதனால் இரத்தின சிங்கம் மீண்டும் ஒரு நல்ல நிலைக்கு வருவார். அவரிடமிருக்கும் மாறுபட்ட ஆற்றல், அனைவருக்கும் ஒரு முன்னுதாரணமாக இருக்கும். பார்வையுள்ளவர்கள் கூட இரத்தினசிங்கத்தின் வாழ்வை ஒரு சவாலாக வைத்து முன்னேறலாம். சமூகமும் இவரது ஆற்றலை வளர்க்க உதவுதல் வேண்டும்.

கொந்தளிப்பும் புயலும் வாழ்க்கையில் வரும், அதற்காக மூழ்கிப் போவதில்லை. எதிர் நீச்சலிட்டால் துன்பக் கடலை கடப்பது கரையைக் காண்பது கடினமல்லலை.

காற்றுள்ள போதே

“விதைக்க வேண்டிய காலத்தில் விதைத்தால், ஏற்ற காலத்தில் அறுவடை செய்யலாம். காலம் தாழ்த்தி எதைச் செய்தாலும் ஏற்ற பயனைப் பெற்றுக் கொள்ள இயலாது”, என்பது நடைமுறை அனுபவங்கள். “காலத்தை தொலைத்துவிட்டு, நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதனால், நடப்பது எதுவும் இல்லை. கடக்கின்ற ஒவ்வொரு வினாடியையும் வீணே விரையமாக்காது, பொன்னெனப் பொழுதுகள் புலர்ந்தால் உயர்வுகள் வருவது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியே”.

நான் சிறுவனாக இருந்த போது பதினைந்து வயது நிரம்பிய பாலாவைச் சந்தித்தேன். ஒரு சில வருடங்கள் எனக்கும் பாலாவுக்குமிடையேயான நட்பு வளர்ந்திருந்தது. இருபத்தியாறு வருடங்களிற்குப் பின்னர் இவரைக் காணும் சிலாக்கியம் கிடைத்தது. “நானும் படித்திருக்கலாம். படித்தும் என்ன செய்யப் போகிறேன், பெரிதாக என்ன செய்யப் போகிறேன். இதனால்தான் தொடர்ந்து படிப்பதை நிறுத்திவிட்டேன்.” இவ்வாறு தன் ஆதங்கத்தை பாலா சொல்லி முடித்தான். பொருளாதார வசதி பெற்றோரின். கல்வியறிவு இத்தனையும் பாலாவின் படிப்பிற்குச் சாதகமாக அமைந்தும் படிப்பைத் தொடராது நிறுத்திக் கொண்டது ஏன்? பெற்றோரின் கவலையினம் என்றே கூறவேண்டும். இப்போது இவர் ஒரு பார்வையுள்ள பெண்ணைத் திருமணம் செய்து, இரு குழந்தைகளின் மழலையோடு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வருகின்றார். சிறு வயதிலிருந்தே, வியாபாரத்துறையில் நன்கு அனுபவம் இவருக்கு இருப்பதனால், சொந்தமாகக் கடைவைத்து வியாபாரம் செய்து வருகிறார். தாள்க் காசுகளையெல்லாம் கைகளினால் தொட்டுச் சொல்கின்றார். சற்றுப் பொருளாதார நிறைவுடன் வாழ்ந்து வருகின்றார். வியாபாரத்தில் சிறிதளவு வீக்கம் ஏற்பட்டிருப்பதை வேதனையோடு வெளிப்படுத்தினார். இருந்தும் இவர் உற்சாகத்துடன் காணப்படுகின்றார். “நானும் படித்திருக்கலாம்” இவ்வாறு இடையிடையே கூறி தன் தளர்வைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இவரின் பெற்றோர் கல்விச் செல்வத்தையும் வழங்கியிருந்தால் பன்மடங்கு சிறப்பாக இருந்திருக்கும். அழியாத கல்விச் செல்வமே நிலையானது. ஏனைய பெற்றோர்களாவது இதை

உணர்ந்து செயற்படும் போது கண்களில்லாவிட்டாலும் கல்வியே கண்ணளாயிருக்கும். எந்த சக்தியினாலும் எவரினாலும் பறித்துக் கொள்ள முடியாத கல்வியை வழங்குவதில் எவரும் பின்னிற் கக் கூடாது. “பார்வை பறிபோனாலும் படிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை இழந்தாலும், செய்யும் தொழிலைத் திருந்தச் செய்வேன்.” இறை நம்பிக்கையோடு பாலா இவ்வுறுதியைத் தெரிவித்தான். இவருடைய வாழ்க்கையில் இருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவை, பெற வேண்டியவை உறுதியுள்ள உழைப்பு . இவர் சமூகத்திடம் ஒரு வேண்டுகோளையும் விடுகின்றார். “அங்கவீனர்களை மதித்து அன்பு செய்ய வேண்டும்.” பாலாவின் பாதையில் வெளிச்சத்தின் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். இறை நம்பிக்கையும், இடைவிடா முயற்சியும் இவர் வாழ்க்கையை வளமாக்க உதவும். எனவே சமூகம் இவரைப் போன்று உழைப்பில் முன்னேற முயற்சிக்கிறவர்களுக்கு முடிந்தவரைக்கும், கை கொடுத்தால் காசினியில் வீசும் காற்றும் நாற்று நட்டு பயிர் வளர்க்கும்.

இலைகளிடையே

“முட்களின் நடுவேதான் மோகன ரோஜாவைப் பார்க்கலாம். ஆழ்கடலினுள்ளே ஒளிமுத்து மறைந்து கிடக்கிறது. சேற்றிலே செந்தாமரை மலர்ந்து சிரிக்கிறது” இவ்வாறாக ஓட்டைக் குடிசையிலே ஓவியக்காரன் வாழ்கின்றான். கலங்கிய உள்ளங்களே அதிகமாகக் கலைகளைச் சிருஷ்டிக்கிறார்கள். இதற்குப் புறநடையாகவும் ஏதும் ஏற்படலாம்.

சாந்தனும் ஒரு நல்ல இசை வல்லுனர். மட்டக்களப்பிலுள்ள படுவான்கரைப் பிரதேசத்தில் வசிக்கும் இந்த இளைஞனை ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்து தொண்ணூற்று ஐந்தில்க் கண்டு கொண்டேன். டொல்கி அடிக்கும் ஆற்றலும், பாடும் திறமையும் உள்ளது. எந்த இசைக் கல்லூரிக்கும் சென்று கற்கவில்லை. யாரிடமும் இசை முறையாக பயிலவும் இல்லை. அடிப்படைக் கல்வியும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. இயற்கையாகவிருந்த இசையாற்றலைக் கேள்வி ஞானத்தின் மூலம் வளர்த்துக் கொண்டார். சாந்தன் கவனிப்பார் அற்ற செதுக்கிய சிற்பமாகச் காட்சி தருகிறார். நாட்டுக் கூத்துகள், நாட்டார் பாடல்கள், கும்மிப் பாடல்கள், குளுத்திப் பாடல்கள் பாடுவதிலும், அதற்கேற்ற முறையில் டொல்கி அடிப்பதிலும் மிகவும் வல்லவனாகத் திகழ்கின்றார். இவரின் திறமைகள் சமூக மட்டத்தில் வெளிக் கொணரப்படவில்லை.

எறும்பைப் போன்ற சுறுசுறுப்பும் நகைச்சுவைத் ததும்ப பேசும் விதமும் எல்லோரையும் கவரும். இவன் இதுவரை கௌரவிக்கப்படாமல் இருப்பது கசப்பாக உள்ளது. விழியிழந்தும் சாந்தன் இசையோடு இணைந்து மிகவும் ஆனந்தமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். இவர் பாடிய ஒரு பாடலில் சில வரிகள் இதயத்தைப் பிழிவனவாகவுள்ளன.

“கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாடு

கருத்தில் வைத்திடு

சிரமத்தோடு

நம் உரிமைக்காக

பாடுபட்டிடக் கூடுமே”

இவ்வரிகளுள் வாழ்க்கையின் ஒழுக்கமே ஓங்கி ஒலிக்கின்றது. இவனின் பாடல்களைச் செவிமடுத்து, அ. ரின் இசைத்துறை வளர அதுமலர, அனைவரும் அறியும் வண்ணம் செய்திட ஆவன செய்திடுங்கள். நல்லதொரு வீணை புழுதியில் கிடைப்பதை யாரும் விரும்ப மாட்டார்கள். எனவே சாந்தனின் இசை மலர்கள் புவியெங்கும் மணம் பரப்ப, மேலும் நீருற்றி வளர்ப்பது சமூகத்தினரின் கடமையாகும். சாந்தனைப் போலுள்ள ஏனையோரையும் வளர்த்தெடுக்கும் பணியில் ஐக்கியமாக இணைந்து செயற்படுங்கள்.

மேலே ஐந்து ஆண்களின் பல்வேறு வாழ்க்கைப் பின்னணியையும் மன வெளிப்பாடுகளையும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஒரு பாளை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம்போல இவர்கள் சமுதாயத்தில் அநேகரின் குரல் வடிவங்களாக இருக்கின்றார்கள். இவர்களின் சத்தங்களைக் கேட்டு சைகைகளினால் பதில் சொல்லாமல் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து உங்கள் பதில்கள் செயல்வடிவம் கொண்டு வெளிவரட்டும்.

பார்வையற்ற பாவையரின் பல்லவிகள்

“ஒரு ஸ்திரியை இச்சையோடு பார்க்கிற எவனும் அவளோடு இருதயத்தில் விபச்சாரம் செய்தாயிற்று.”

பெண் என்றால், உடனே உள்ளத்தில் உருவாகும் எண்ணம் என்ன? பொதுவாக அவளின் அங்க அசைவுகள், குலைந்த கூந்தல், கன்னங்கள், செவ்விதழ்கள், மார்புகள், நூலிடையும் மட்டுமே மனக்கண்ணில் படமாய் விரியுட்.

அவளின் அன்பு, பாசம், தியாகம், சேவை எல்லாம் மறைந்து நிற்கும். இது மனிதனின் இயல்பான நிலை. பெண்கள் மீதான பாலியல் வன்முறைகள் அதிகரித்திருக்கும் இந்த நாட்களில் சீதனக் கொடுமையும், சித்திரவதைகளும் தொடரும் இச்சூழலில் கட்புலனற்ற பெண்கள் தொடர்பாக எவராது எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் உங்கள் சிந்தனையை அப்பேற்பட்ட பெண்களின் வாழ்வியலுக்குள் வரும்படி அழைத்து வருகின்றோம். பார்வையற்ற பாவையர்கள் குடும்பத்தில் சமுதாயத்தில் எப்படி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். வஞ்சியர் இவர்களின் கல்வி, தொழில், திருமணம், குடும்பவாழ்க்கை எவ்வாறு இருக்கும்? இது பற்றியெல்லாம் எப்போதாவது எண்ணிப் பார்த்தீர்களா? குறிப்பாக பார்வையுள்ள பெண்கள், பெண்களைப் பிரதிநிதித்துப்படுத்துவதும் அமைப்புக்கள் கட்புலனற்ற பெண்கள் மட்டில் இதுவரை என்ன நடவடிக்கை எடுத்துள்ளீர்கள்? மிகவும் ஆவலாக இவற்றையெல்லாம் சமுதாயம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. பொதுவாக ஊனமுற்றவர்கள் பற்றிச் சிந்தித்தாலும் அவர்களுள் ஊனமுற்ற பெண்கள் குறித்து தனியாக சிந்திக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறீர்கள். ஒரு பெண் அழகற்றுச் சற்றுக் கறுப்பாக பல் மிதப்பாக இருந்தாலே அவளுக்கான வாழ்க்கையைத் தேடிக் கொள்வதில் அதிக கஷ்டங்களை எதிர் நோக்கும் போது, ஊனமுற்ற ஒரு பெண்ணுக்கான வாழ்க்கையைத் தேடுவதில் எவ்வளவு கடினங்கள் எதிர் நோக்கப்படும் என்பதை எடுத்துரைக்கத் தேவையில்லை. இந்த வகையில் கண்பார்வையற்ற பெண்களும் வாழ்க்கையில் ஏராளம் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கிறார்கள். இவர்களின் நிலை குறித்து தனிமையாக ஆராய்வது அதன்மூலம் அவர்களின் அவலங்களை அறிந்து முடிந்த வரைக்கும் அறிக்கைகள் சமர்ப்பிப்பது அல்ல இயன்ற வரை அதற்கான தீர்வுகளையும் எடுக்க வேண்டும்.

பல கண்பார்வையற்ற பெண்கள் படித்து பட்டமும் பெற்றிருக்கிறார்கள். இலங்கையில் முதன் முதலாக பார்வையற்றவர்களுள் பட்டம் பெற்றவரும் ஒரு பெண்ணே இப்பெண் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து அறுபத்தொன்பதில், பெரதேனியா பல்கலைக்கழகத்தில் சரித்திரத்தில் விசேட கற்கை நெறியில் கலைமாணிப்பட்டம் பெற்றார். திருமதி வயலர் யாக்கந்தவலவே இப்பெண். இவரின் வழியாகவே ஏனைய கண்பார்வையற்ற பட்டதாரிகள் பட்டங்களைப் பெற்று வருகின்றார்கள். தமிழ் மொழியில் திருமதி மங்களராணி சுப்பிரமணியம், யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் சரித்திரத் துறையில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றார். இந்த வகையில் பார்வையற்ற பெண்கள் சாதனைகளை நிகழ்த்திக்

கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களின் சாதனைகள் தொடரும் இருந்தாலும் இப்பெண்களின் குடும்ப, சமூக, பொருளாதார நிலையில் எவ்வளவு தூரத்திற்கு துன்பங்களின்றி இன்பமாக வாழ்கின்றார்கள் என்பதைக் கவனியுங்கள். இது வரை காலமும் இவர்களின் இதயங்களுக்குள் ஆழமாய் ஓலமிட்டவைகளின் ஒலிப்பதிவுகளைக் கேளுங்கள்.

விரல்கள் படாத வீணை

“என் கவலைகள் எப்போது தீரும். என் வாழ்க்கையிலும் நறுமணம் வீசாதா?” என ஏங்கும் இளம் பெண் சாந்தியை அவளின் இல்லத்தில்தாயாரோடு சந்தித்தேன். மௌனம் அவர்கள் வீட்டில் குடி கொண்டிருந்தது. சில தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நோக்கத்தில் அவளோடு அரை மணிநேரம் அளவளாவினேன். இந் நேரத்தில் அவளின் இதயத்தின் பாரத்தில் சற்றை இறக்கி வைத்தாள். அவளிடமிருந்து துயரத்தின் தூறல்களே என்னை சிறிது நனைத்தது. குடும்ப நிலமை இந்தப் பெண்ணின் கல்வியையும் எதிர்கால வாழ்க்கையையும் கேள்விக்குரியதாக்கி நின்றது. இந்த இளம் பெண்ணின் நிலை சற்றுப் பரிதாபத்துக்குரியதாக இருக்கின்றது. அவளின் தந்தையார் இறந்துவிட்டார். வேறு சகோதரங்களும் கிடையாது. தாயாரின் பராமரிப்பிலும் பாதுகாப்பிலும் இந்தப் பெண் வாழ்ந்து வருகிறாள். தந்தையாரின் ஓய்வூதியத் தொகை ரூபா மூவாயிரத்து இருநூற்று நாற்பத்தொன்பதை வைத்துக் கொண்டே வாழ்க்கையைச் சமாளிக்க வேண்டியுள்ளது. பொருளாதாரத்தைக் குறித்து இப் பெண் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. “நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன், எனக்கென்ன மனக்கவலை”, என்பது போல இவள் பேசினாள். உள்ளம் திறந்து, உள்ளத்தில் உள்ளதைச் சொன்னாள். தாயார் மகளின் பாதுகாப்பைக் குறித்த கவலையை வெளியிட்டார். இவர்கள் தங்களுக்குள் உள்ள ஒரு தனிப்பட்ட பிரச்சினையையும் சொன்னார்கள். இதைக்குறித்து சற்று நான் சிந்தித்தேன். இப்பெண் பிறயில் எழுத்துக்களைப் படித்து அதன் மூலம் வெளித் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். சமைப்பதற்கும் பொதுவான வீட்டு வேலைகளையும் கற்றுக் கொள்ளலாம். இப்பெண்ணின் நிலையிலுள்ள ஏனைய பார்வையற்ற பெண்களும் இவ்வழிமுறையையே பின்பற்ற வேண்டும். சாதாரண பெண்கள் செய்யக்கூடிய பல வேலைகளைச் செய்யலாம். சமையல், தையல், வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் போன்ற இன்னோரன்ன வேலைகளைச் செய்யக்கூடியதாகவிருக்கும். சமைக்கும் போது சற்று நிதானமாகச் செய்தால் சரி: எதற்கும் பயம்

தேவையில்லை. இவ்வாறான பெண்கள் வாழ்க்கை குறித்த பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். கட்புலனற்ற ஒரு கன்னி கண்பார்வையுள்ள ஒரு இளைஞனைத் திருமணம் செய்து வாழலாம். ஆனால் இளைஞர்கள் இதற்கு முன் வருவார்களா?. ஒரு பார்வையுள்ள பெண் இன்னுமொரு பார்வையற்ற ஆணைத் திருமணம் செய்து சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்தமுடியுமென்றால் ஏன் பார்வையுள்ள ஒரு ஆண், பார்வையற்ற ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வாழ இயலாது? இளைஞர்களே இதை ஒரு சவாலாக ஏற்றுச் செயற்படுங்கள். இளம் பெண் சாந்தியைப் பொறுத்தளவிற்கு வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுவதில் வாஞ்சையாக இருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இவளின் கோரிக்கை உங்களை நோக்கி வருகின்றது. “என் வாழ்க்கையை அமைப்பதில் சில சிக்கல்கள் இருந்தாலும், புரிந்துணர்வுள்ள ஒருவர் வாழ்வு தர வந்தால், அதை ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொள்ளுவேன்”. இது வாழ வாஞ்சிக்கும் ஒரு வஞ்சியின் இதயத்தின் படபடப்பு. ஆசைகளை அடக்கி ஒரு மரமாய் வாழலாமா? இல்லை. இவள் வாழத்தான் வேண்டும். அதற்காக முன்வருவார் வையத்துள் உயர்த்தப்படுவார். சாந்தியின் அமைதியும் அடக்கமும், உபசரித்த விதத்தையும் மனதில் நினைத்து அவளுக்காக இறைவனிடம் வேண்டினேன். சமூகம் இவளையும் இவள் போன்ற நிலையில் வாழ்கின்றவர்களையும் கண்டு கரை சேரக் கை கொடுக்க வேண்டும்.

நிலவின் நிழல்

“தூக்கம் கலைந்த மூடலில் ஏக்கங்களும் ஏராளம் இருக்கும்.”

ஒரே குடும்பத்தில் இரு பார்வையற்றவர்கள். அண்ணனைக் குறித்த குறித்து ஏற்கனவே எழுதிவிட்டேன். தங்கை விஜிதாவின் நிலையை நினைத்தால் ஆச்சரியங்கள் அதிகமாகவே இருக்கின்றன. அச்சகோதரியிடம் கல்வியறிவு இல்லாவிட்டாலும் பொது அறிவு பொதிந்து கிடக்கின்றது. விஜிதாவின் அழகு பற்றி என் மனைவி கலா இப்படிக்கூறுகிறார். “நான் இந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் வியப்பில் ஆழ்ந்தேன். அவள் அவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றாள். பார்ப்பவரைக் கவரும் ஆற்றல் அவளிடம் உண்டு. இப்படிப்பட்ட ஒரு அழகான பெண்ணை யாரும் திருமணம் செய்து கொள்ள முன் வரவில்லை என நினைக்கும் போது கவலையாக உள்ளது. இவளின் அழகைப் போல, ஒரு பார்வையற்ற ஆணிருந்தால், அவனை எப்படியோ ஒரு

பார்வையுள்ள பெண் திருமணம் செய்திருப்பாள். பெண்ணாக இருப்பதனால் அவளுக்கான வாழ்க்கை இன்னமும் அமையவில்லை. இது என் மனதில் ஆழ்ந்த கவலையையும் மன அழுத்தத்தையும் கொடுக்கின்றது.” இது பார்வையுள்ள என் மனையிவின் விஜிதா தொடர்பான உள்ளத்தின் உணர்வுகள். சகோதரி விஜிதாவின் அழகும் சாந்தமும் தென்படுகின்றது. இப் பெண் சாதாரண பெண்களைப் போல சமையலிலும் வீட்டு வேலையிலும் திறமையுடையவராக செயற்படுகின்றார். இறைநம்பிக்கையோடு வாழும் இப்பெண் ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடுவதில், தெரிந்து கொள்வதில் இன்னமும் இடையூறுகள் இருக்கின்றன. விஜிதா ஒரு பார்வையற்றவரைத் திருமணம் செய்தும் சந்தோஷமாக வாழலாம். பார்வையுள்ளவரைக் கூட திருமணம் செய்து சமூகத்தில் ஒரு எடுத்துக்காட்டான வாழ்க்கையை வாழலாம். சமூகமே இந்தப் பெண் உங்கள் முன்னிலையில் ஒரு கோரிக்கையை முன்வைக்கிறார். முகத்தைச் சுழிக்காமல் அச் சகோதரியின் கோரிக்கையை அங்கீகரிப்புகள். “பெண்ணைப் பெண்ணாக மதித்து, அங்கவீனர்களாக அவர்களைக் கருதாமல் அவர்களுக்கும் சம உரிமை கொடுக்க வேண்டும்.” இப் பெண்மையின் உண்மையின் வெண்மையினை விளங்கிக் கொள்ளுங்கள். விஜித்தாவின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து இவரோடு இணைந்து வாழ்வதற்கு வருபவரை வரவேற்கத்தரணியும் தயாராக உள்ளது. எமது சமூகத்திலும் கண்பார்வையற்ற ஒரு பெண்ணைக் கண்பார்வையுள்ள ஒருவர் கரம் பற்றி வாழ்வதைக் காண ஆவல் அதிகம் உள்ளது.

நதிக்கரை நாணல்

கல்வியறிவும், தொழில்திறனும் சமூகத்தொடர்பும் மிக்க சகோதரி யோகேஸ்வரி அவர்கள் இடப்பெயர்வினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுள் இவரும் ஒருவர். “ஊரைவிட்டு வந்து விட்டேனே. செத்தாலும் ஊரிலிருந்து செத்திருக்கலாம்”, எனும் கவலையோடு காலம் கடத்துகிறார். வன்னியின் பெருநிலப் பரப்பில் வாழ்ந்த சகோதரி அவர்கள் தற்போது வவுனியாவில் வாழ்ந்து வருகின்றார். விவசாயம் செய்து வீண்பொழுதை விரட்டுகிறார். செயல்திறன் மிக்க யோகேஸ்வரி சமையல் வேலை உட்பட வீட்டு வேலைகள் அனைத்திலும் கெட்டித்தனமாகச் செய்யும் ஆற்றல் மிக்கவர். இருந்தும் இவரது வாழ்வினும் திருமணத் தென்றல் ஏன் வீசவில்லை. காலம் கடந்தும் கன்னியாகவே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். அனேக பார்வையற்ற

பெண்களின் வாழ்க்கை இவ்வாறாகவே கடந்து செல்வது காற்றில் பறக்கும் பதரைப் போலிருக்கிறது. கட்புலனற்ற பெண்களும் ஏனைய பெண்களைப் போன்றே விருப்பு வெறுப்பு ஆசையுணர்வுகள் உள்ளவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வுண்மையை சமூகம் உணர்ந்து கொண்டால் கண்பார்வையற்ற பெண்களும் காலமெல்லாம் கன்னிகளாக வாழத் தேவையில்லை. மேற்கத்தைய நாடுகளில் இப்பேறப்பட்ட நிலமை இல்லை. கண்பார்வையற்ற ஒரு பெண் சாதாரணமான ஒரு ஆணைத்திருமணம் செய்து கொள்ள முடியும். எமது சமுதாயத்தில் யாராவது ஒரு கண்பார்வையற்ற பெண் சாதாரண ஒரு ஆணை இதுவரை திருமணம் செய்யவில்லை என்பதே இந்த ஆய்வில் கிடைக்கும் பதிலாக உள்ளது. ஒரு பூச்சிய நிலை காணப்படுகின்றது. இந்த நிலை ஓரளவுக்காவது மாறும். எதிர்வரும் காலங்களில் இச்சமுதாயத்து ஆண்களும் ஒரு அர்ப்பணிப்போடு தங்கள் சேவைகளைத் தொடருவார்கள். யாராவது ஒரு இளைஞன் இந்த நல்ல அர்ப்பணிப்பையும் பார்வையற்ற பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை கொடுப்பதையும், ஆரம்பித்து வைத்தான் என்றால் பின் விழியிழந்த பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதில் இன்னல்களை எதிர்நோக்குவது குறைவாகவே இருக்கும். யாராவது ஒருவர் இத்தகைய தடையைத் தாண்டுவார். இச்சமுதாய அமைப்பில் இதுவும் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தும். கண்பார்வையற்ற காரிகைகளும் தங்கள் கல்யாணக் கனவுகளை நிஜங்களில் காணும் காலம் அண்மையில் உள்ளது.

வேளை வரும்

“ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு காலமுண்டு. காய்க்க ஒரு காலமுண்டு. காய்த்தவை பழுக்க ஒரு காலமுண்டு. காத்திருந்து பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தால் காலம் கனிந்து கைகளில் வரும். வாழ்வில் கவலைகளை மறந்து களிப்போடே வாழலாம்.”

கட்புலனற்ற பெண்களில் சற்று வித்தியாசமான ஒருவரைச் சந்திக் கலாம். குமுதினி விக் கிரமசிறி, பெரதேனியாப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைமாணிப்பட்டம் பெற்று, ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தேழில் இரத்தமலாளை கட்செவிப்புலன்றோர் பாடசாலையில் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றுக்கொண்டார். செய்யும் தொழிலில், நடைமுறை வாழ்க்கையில், எதிர்நோக்கப்படும் பிரச்சனைகளை மனம் விட்டுச் சொல்கின்றார். “நான் வகுப்பறையில்

மாணவரிடம் சத்தங்களை அவதானித்துக் கொண்டிருப்பேன். சில வேளைகளில் சத்தம் கேட்கும் வகுப்பறைக்குச் சென்று மாணவர்களிடம் ஏன் சத்தம் போடுகிறீர்கள்? ஆசிரியர் இல்லையா? என்று கேட்பேன். அதற்கு மாணவர்கள் ஆசிரியர் இருக்கிறார் என்று சொல்லுவார்கள். நான் மௌனமாக வந்த வழியே செல்லுவேன். சற்றுத்தாமதமாக மாணவர்கள் ஆசிரியர் இருக்கிறார் என்று சொன்னது பொய் எனத் தெரியவரும். இந்த நேரத்தில்தான் என் புலன்குறைவை நினைத்து மனதுக்குள் மௌனமாய்ப் புலம்புவேன்." இப் பெண்ணின் உள்ளத்தின் வியர்வைகளை உங்களினாலும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். சகோதரி குமுதினி ஆற்றல், அனுபவம், தகமைகள், இருந்தும் கிடைக்க இருந்த பதவி உயர்வு கை நழுவிப் போனதற்கான தன் சலக்கத்தை, மனக்குழப்பத்தை சொல்லிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். நான் ஒரு பார்வையற்றவர். பார்வையற்றவர்கள் படிக்கும் பாடசாலையில் நீண்டகாலமாக சேவை புரிகின்றேன். இச்சந்தர்ப்பத்தில் என்னை விட கல்வித்தகமை குறைந்த ஒருவருக்கு உயர் பதவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது ஏன்? இங்கேயே ஒரு பார்வையற்றவருக்கு அநீதி இழைக்கப்படுமானால் வேறு இடங்களில் என்னதான் நடக்காது? இவ்வாறு தன் ஆதங்கத்தையும் வேதனையையும் வெளியிட்டார். இந்தப் பெண்ணின் அங்கலாய்ப்புக்கள், அபிலாஷைகள், மன உணர்வுகள் எல்லாவற்றையும் இச்சமூகம் புரிந்து கொள்ளும். தன் வாழ்வியல் பற்றி இப்பெண் சொன்னது சற்றுச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. "நான் இன்னமும் ஓர் இருட்டறையில் இருக்கின்றேன். வெளியே வருவதற்காக அந்த அறையின் கதவுகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றேன். என் கரம்பிடித்து அறையின் கதவைக் காட்டுவதற்காக யார் முன்வருவார்?" இந்த வார்த்தைகளில் இந்தப் பெண் தன் ஏக்கத்தை கலக்கவிட்டுள்ளார். திருமணத்தைக் குறித்து அவர் மெதுவாகச் சொல்வது உங்களுக்கும் விளங்கும் ஒரு மெய்யியல் சிந்தனை இவ்வாறு கூறப்படுகின்றது. ஒரு ஈ போத்தலின் உள்ளே நுழைந்தாலும், அவ் ஈ வெளியேற இயலாது தவிக்கும் போது வெளிவர ஈ யிற்கும் உதவவேண்டும். மனிதனுக்கு நீங்கை ஏற்படுத்தும் ஈயிற்கே வழிகாட்ட வேண்டுமென்றால் இருளிலிருக்கும் ஒரு மனிதனுக்கு வழிகாட்டுவது, ஒளியேற்றுவது எவ்வளவு முக்கியம். இதை உணர்ந்து செயற்படுவது அதிக அவசியம். சகோதரி குமுதினி சமூகத்திடம் ஒரு ணேடுகோளையும் முன்வைக்கிறார். "தயவு செய்து எந்த மனிதனையும் இனம் சாதி மதக் கோட்பாடு எனும் அடிப்படையில் வேறுபடுத்திப் பார்க்காமல் அவனிடமிருக்கும் தனுத்துவமான திறமைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்." பொதுவாக வித்தியாசங்களை விட்டு, சமத்துவத்தையும், சகோதரத்துவத்தையும் இச் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்த யாவரும்

இணைந்து உதவினால் இல்லங்களில் வாழும் உள்ளங்கள் உவகையோடு வாழ்வைத் தொடரவும் ஒரு நல்ல சூழல் ஏற்படும்.

மொட்டு விரிய முன்

“குழந்தையினுள்ளம் கடவுள் வாழும் இல்லம்.” வயதுக்கு வந்த கட்டிலுனற்ற பெண்களின் புழுக்கத்தின் புலம்பல் வரிகளை வாசித்து விட்டீர்கள். கட்டிலுனற்ற பூவையரின் புன்முறுவல் கண்டால் காசினியும் களிப்புறும். வரட்சி நீங்கி மழையும் பெய்யும். முடிவாக கட்டிலுனற்ற ஒரு சிறுமியின் அவலநிலமை இங்கே தரப்படுகிறது. றொசானி தாரகா பொன்சேகா, பத்து வயது நிரம்பிய சிறுமி. தாய் தந்தையிருந்தும் அவர்களின் சீர்கேடுகள் காரணமாக குடும்பம் குலைந்து விட்டது. பெற்றோரின் அன்பும் ஆதரவும் இந்தச் சிறுமிக்கு கிடைக்கவில்லை. மினுவாங்கொடையில் வசிக்கும் றொசானி தாரகா தற்போது இரத்தமலையையிலுள்ள கட்டிலுனற்றோர் பாடசாலையில் கல்விகற்று வருகிறார். பெற்றோரின் பிரிவினால் தனிமையின் தவிப்பில் வாழும் இச்சிறுமி அன்புக்காக ஏங்கிய வண்ணம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். இவளின் எதிர்காலம் எப்படியிருக்குமோ? இச் சிறுமியைப் போல் கணக்கற்றோர் பெற்றோரின் பிரிவில் தனிமையில் வாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். யுத்தம் இதற்கொரு பிரதான நிலமையாக உள்ளது. எனவே இந்த நிலமையில் உள்ள ஊனமடைந்த சிறுமிகளும் சிறுவர்களும் அன்பையும் ஆதரவையும் எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களும் இங்கிதமாய் வாழ உங்கள் அளவற்ற அன்பைப் பொழியுங்கள்.

நல்ல நிலவு

“உலகத்திற்கு ஒளியாய் இருங்கள். அணையா விளக்காய் எரிந்துகொண்டிருங்கள் உங்கள் பிரகாசத்தில் பாதைகள் தெளிவாகத் தென்பட்டும்.”

வடகிழக்கில் கிடைத்த ஆய்வுகளின் படி கட்டிலுனற்ற ஒரு பெண்ணைக் கண்பார்வையுள்ள ஒரு ஆண் திருமணம் செய்யவில்லை. ஊறுதிப்படுத்தப்படாத ஒரு தகவலின்படி கட்டிலுனற்ற பெண் தவமலரை கண்பார்வையுள்ள ஒருவர் திருமணம் செய்ய இருக்கிறார் என அறிய வருகிறது. இத்தேசத்தின் மட்டில் ஆசிரியை கமலா கட்டிலுனற்றவர். இவர் கட்டுநேரிப் பகுதியில் வாழ்ந்து வருகின்றார். இப் பெண் கண்

பார்வையுள்ள சேவியரைத் திருமணம் செய்து சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடாத்துகிறார். சேவியர் ஒரு கண்பார்வையுள்ளவர். இவர் போதகராக இருந்து தற்பொழுது தனியாகத் தொழில் புரிகின்றார். வசந்தா பத்மினி, விமலதாஸ எனும் ஓவியரைத் திருமணம் முடித்து மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வருகின்றார். இவர்கள் அம்பலாங்கொடையில் தங்கள் இல்லற வாழ்க்கையைத் தொடர்கிறார்கள். இருவர் இணைந்து வாழ்வதற்கு ஊனம் ஒரு தடையில்லை. இந்த வகையில் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து வாழ்வை ஏற்றுக் கொண்டு வாழத்தொடங்கினால் நடக்கும் பாறைகள் கூட பசும் புற்றறைகளாகப் புலப்படும். இங்கே ஏன் அடிக்கடி ஒரு கட்புலனற்ற கன்னியை ஒரு கட்புலனுள்ள இளைஞன் திருமணம். செய்யவேண்டுமென்பதைக் குறித்து வலியுறுத்தப்பட்டது என்பதற்கான விடயம் தற்போது விளங்கியிருக்கும். அனேகமான கட்புலனற்ற பெண்கள் கன்னியாஸ்திரிகள் போல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? இந்த நிலமை தொடர்ந்தும் நீடிக்கக்கூடாது. எடுத்து காட்டாக கமலா சேவியர், வசந்தா பத்மினி விமலதாஸ போன்ற குடும்பங்கள் இனிதே வாழ்கின்றார்கள். இவர்களை ஏனையோரும் பின்பற்றி வாழ அழைக்கப்படுகின்றீர்கள். சிரித்த முகத்தோடு வாழ்க்கைகள் செழித்திட ஒன்று சேருங்கள்.

மாற்றுத்திறனோரின் மாண்புகள்.

“உண்மையுள்ளவைகள் எவைகளோ, ஒழுக்கமுள்ளவைகள் எவைகளோ, நீதியுள்ளவைகள் எவைகளோ, கற்புள்ளவைகள் எவைகளோ, அன்புள்ளவைகள் எவைகளோ, நற்கீர்த்தியுள்ளவைகள் எவைகளோ, புண்ணியம் எதுவோ, புகழ் எதுவோ அவைகளேயே சிந்தித்துக் கொண்டிருங்கள்.”

உன்னத வழியது வாழ்ந்தால், உயர்வுகள் வருவது திண்ணம். தன்னம்பிக்கையோடு கடின உழைப்பும், தொடர்ச்சியான முயற்சியும், வாழ்விற்குள் வருமென்றால், உயர்வுகள் வருவது உறுதியே. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஆற்றல் பொருந்தியவனாக அவதரிக்கின்றான். அவனது ஆற்றல் அறியப்படவும், அது வெளிக் கொணரப்படவும் வேண்டும். இறைவனால் தரப்பட்ட தாலந்து (ஆற்றல்) என்ன? இவற்றை இனங்கண்டு அவற்றை வளர்த்துக் கொள்வது பெற்றோரின் பெரிய பொறுப்பாக உள்ளது. எனவே சிறு வயது தொட்டே தன்னிடமிருக்கும் தாலந்துகளை வளர்க்க எவரும் தயங்கக் கூடாது. எவரும் தன்னை ஒரு பெலவீனமுள்ள மனிதனாக எண்ணுவது

உயர்விற்கு உறுதுணையாகாது. எனக்கும் தாலந்துகள் தரப்பட்டுள்ளன. அத்தாலந்துகளைப் பத்து மடங்காகப் பெருகப் பண்ணுவேன். இவ்வாறாக எண்ணி தன்னிலையை உணர்ந்து முழு மூச்சில் செயலில் ஈடுபட்டால் வெற்றிக் கனிகளை விரல்களின் இடுக்கில் வைத்து அதன் பலனையும் அனுபவிக்கலாம். வெற்றியின் இலக்கை இலகுவில் எய்வதும் ஒரு காரியமல்ல. கடினமான கஷ்டங்களுடே கடந்து சென்று குறித்த குறிக்கோளை அடைய முடியும், என்பது வரலாற்றுச் சாதனையாளர்களின் அனுபவங்களிற் கிடைக்கும் தெளிவான முடிவுகள். வருத்தம், பசி, தாகம், மனத்துயரம் இத்தனையும் சகித்தே வகுக்கப்பட்ட எல்லையை நோக்கி நகர வேண்டியிருக்கும். ஐம்புலன்களைக் கொண்ட சாதாரண மனிதர்களுக்கே இத்தனை இடர்ப்பாடுகள் என்றால் புலன் குறைபாடுள்ளவர்களின் நிலை எப்படி இருக்கும்? புலன் குறைபாடுள்ளவர்களும் அங்கக் குறைபாடுள்ளவர்களும் வாழ்வில் வெற்றி பெற அதிக பிரயாசப்பட வேண்டும். புலனிலோ அங்கத்திலோ குறைவு பட்டிருந்தாலும் ஆற்றலில் குறைவுபடவில்லை என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியவர்கள் இவ் அவனியில் அனேகர் அவதரித்திருக்கிறார்கள். கல்வித் துறையிலும் எழுத்துத் துறையிலும் ஏனைய தொழிற்துறையிலும் சாதனை சமைத்திருக்கும் இவர்கள் மாற்றுத் திறமை படைத்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இவர்கள் இனம் காணப்பட்டிருக்கிறார்கள். "அங்கத்திற் குறையிருந்தாலும் ஆற்றலில் குறைவுபடவில்லை," இதன்படி வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் இச்சந்தர்ப்பத்தில் இவர்களை நினைவு படுத்திக் கொள்வது சாலச் சிறந்ததாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இரட்டையர்கள் கவிப்புலமை உள்ளவர்களாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருவர் கட்புலனற்றவர். மற்றவர் கால்கள் ஊனமுற்றவர். எனவே ஒருவருக்குப் பார்க்க இயலாது. மற்றவருக்கு நடக்க இயலாது. ஒரு பயணத்தை மேற்கொள்ளும் போது இருவரும் இணைந்து கொள்வார்கள். பேச்சு வழக்கில் சொல்லும் போது முடவன் வழிகாட்ட குருடன் நடந்து சென்றான். இது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? கட்புலனற்றவர் தன் தோழின் மேல் கால்கள் நடக்க முடியாதவரைச் சுமந்து செல்வார். அப்பொழுது கால்கள் நடக்க இயலாதவர் கட்புலனற்றவருக்கு வழிகாட்டுவார். இவர்களே இரட்டையர்கள். மிகவும் நகைச்சுவையாக ஒருவர் பாடலைத் தொடர மற்றவர் அதன் அடுத்த அடியைப் பாடுவார். இவ்வண்ணமே இரட்டையர்களின் காலம் கல்லின் மேல் எழுத்துப் போல் காணப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கியத்தை விடுத்து புற இலக்கியத்திலும் கட்புலனற்றோரின் பங்களிப்பு ஏராளம் காணப்படுகிறது.

“இலியற் றடிசி” ஐ இயற்றிய “ஹோமர்” உம் விழியிழந்தவர். ஆங்கில இலக்கியங்களில் இவரது பணி பாராட்டுக்குரியது. “ஜோன் மில்டன்” எனும் கவிஞரை அறியாதவர்களே இல்லை எனலாம். மில்டன் எழுதிய “Lost paradice” இழந்த சொர்க்கம் எனும் நூல் புகழ் பெற்றது. மில்டனைச் சுப்ரமணிய பாரதியாருடன் ஒப்பிட்டும் “பாரதியும் மில்டனும்” என்கின்ற தலைப்பிலான புத்தகமும் வெளிவந்துள்ளது. பாரதியாரைப் போலவே மில்டனும் நாட்டுப்பற்றுடையவராகக் காணப்பட்டார். இங்கிலாந்து அன்னையின் துயரத்தினை விளக்கிய விதம் வியப்பிற்குரியது. “இங்கிலாந்து அன்னை தலைவிரி கோலத்துடன் தலையில் சாம்பலைப் பூசியவாறு காட்சியளிக்கிறாள்,” மில்டனின் வர்ணனைகளும் மனதில் மறக்காதவை. ஜோன் மில்டனின் இலக்கியக் கொடிகள் பரந்த உலகில் படர்ந்து கிடக்கின்றது. வலது குறைந்தாலும் வாழ்க்கைத் தரம் குன்றவில்லை என்பதற்கு சரித்திரத்தில் இவர்கள் பதித்த சுவடுகள் அழிக்க முடியாதவை. எழுத்தில் மட்டுமல்ல கல்வியிலும் பல சாதனைகளை இவர்கள் உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். இவர்கள் உலகப் போரில் அங்கங்களை இழந்தும் வெற்றி வாழ்க்கை வாழ்ந்த நெல்சனைக் குறிப்பிடலாம். மாறாக ஹெலன் ஹெலர் மிகவும் முக்கியமானவர். இவர் கட்புலனையும் செவிப்புலனையும் ஒருங்கே இழந்திருந்தாலும் புலன் குறைபாடுகளை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல் மாற்றுத் திறனுடையவராகச் செயற்பட்டு வாழ்வின் உயர்வு நிலையை அடைந்தார். அமெரிக்காவில் அவதரித்த இவர் அகிலத்திற்கே ஒரு எடுத்துக்காட்டான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டினார். இப்பொழுதும் இவரை முன்மாதிரியாகக் கொண்டே உயர்விற்கு உதாரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஹெலன் ஹெலர் பல நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவர் எழுதிய கட்டுரைகளில் ஒன்று “Three day to see” என்கிறதாகும். “மூன்று நாட்களுக்குள் பார்வை”. மூன்று நாட்களுக்கு மட்டும் தான் உங்களுக்குப் பார்வை இருக்குமென்றால் நீங்கள் எதையெல்லாம் பார்ப்பீர்கள்? ஒரு இருட்டறைக்குள் உங்களைக் கொண்டு சென்று விட்டால் எதைப் பார்ப்பீர்கள்? பார்வையுள்ள இந்த மூன்று நாள் அவகாசத்திற்குள் நீங்கள் எவற்றையெல்லாம் பார்க்க விரும்புவீர்கள். ஹெலன் ஹெலர் இக்கட்டுரையினூடாகப் பார்வையுள்ளவர்களுக்குச் சவால் விடுகிறார். அவர் சவால் விடுத்தது மட்டுமன்றி தன் வாழ்க்கையையே சவாலாக ஏற்றுக் கொண்டவர். தனது விரல்களினால் ஏனையோரின் உதடுகளைத் தொட்டு அதன் அசைவுகள் மூலம் மற்றவர்களின் பேச்சை விளங்கிக் கொண்டார். Disable என்கின்ற நிலைமையை மாற்றி Differently able எனும் நிலையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவரும் இவரே.

ஹெலன் ஹெலர் “இயலாது என்று ஒன்றும் இல்லை, எல்லாமே இயலும்” இந்த மனநிலையை ஊனமுற்றோர் மத்தியில் உருவாக்கியவர் இவரே. ஹெலன் ஹெலரின் வாழ்க்கையை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு பின்னேற்றத்தில் உள்ளவர்களும் முன்னேற்றமடைய முடியும். இவ்வாறு இன்றும் பல பார்வையற்றவர்கள் சகல துறைகளிலும் முன்னேறி இருப்பதை அவதானிக்கலாம். பார்வையுள்ளவர்களைப் போலவும், அதைவிட அதிகமாகவும் செயலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இமயமலையில் ஏறிச் சாதனை படைத்ததும் வட இந்தியாவில் இணையத் தளம் ஒன்றை உருவாக்கியதும் பார்வையற்றோரின் செயற்றிறனை மேலோங்கச் செய்கிறது. இங்கிலாந்தில் அமைச்சர் தரத்திற் பணிபுரிபவரும் ஒரு கண்பார்வையற்றவரே. டேவிட் பிளங்கட் என்ற இவர் தற்போது உள்நாட்டு விவகாரங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். உலகிலுள்ள எல்லா இடங்களிலும் அங்கவீனமுற்றவர்கள் தங்கள் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தி வருகிறார்கள். மேற்கத்தைய நாடுகளில் இவர்களுக்குப் பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எத்துறையில் ஈடுபட்டாலும், அத்துறையில் அந்நபர் முன்னேறுவதற்கு தேவையான வசதிகளும் கூடவே நிதி உதவிகளும் வழங்கப்படுகின்றன. இத்தகைய நிலைமை எமது நாட்டில் இல்லையென்பது சற்றுச் சலனமே. இருந்தாலும் நம் தேசத்திலும் உடலில் ஊனமடைந்தவர்களும் உயர் நிலையை அடைந்திருக்கிறார்கள். சகல துறைகளிலும் சலிப்பின்றி முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள், சட்டத்தரணிகள், கலாச்சார உத்தியோகஸ்தர்கள், அபிவிருத்தி உத்தியோகஸ்தர்கள், தட்டச்சாளர்கள், தொலைபேசி இயக்குனர்கள் போன்ற துறைகளில் தொழில் புரிந்து வருகிறார்கள். நிர்வாக சேவையிலும் பதவி வகிக்கும் உயர்நிலையும் அடைந்திருக்கிறார்கள். அதிபர் தரத்திலும் தங்கள் பதவிகளை விஸ்தரித்திருக்கிறார்கள். இசைத் துறையிலும் எழுத்துத் துறையிலும் தங்கள் சாதனைகளை நிலை நாட்டியிருக்கிறார்கள். எனவே இவர்களிடம் இயலாமை இப்போது இல்லை. அவர்களினாலும் இயலும். வித்தியாசமான ஆற்றலுடையவர்களை தொடர்ந்தும் சந்திக்கலாம். இவர்கள் எமது தேசத்தில் முயற்சியின் முன்னோடிகளாக விளங்குபவர்கள். நாட்டின் நட்சத்திரங்களாகவும் நந்தா விளக்குகளாகவும் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் உங்கள் முன்னேற்றத்திற்கும், ஒரு முக்கியமான புள்ளியாகப் புலப்படக் கூடும்.

இமயம் இமைகளுக்குள்

யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணி பட்டத்துடன் கூடிய திறமைச் சித்தியைப் பெற்றவர் செல்வமாணிக்கம் பிரபாகரன் அவர்கள். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூறில் இலங்கை வரலாற்றில் கட்புலனற்ற எவரினாலும் ஏற்படுத்த முடியாத ஒரு சாதனையைச் செய்தார். நிர்வாக சேவை தெரிவுக்கான பரீட்சை எழுதிச் சித்தி பெற்றார். “பார்வையற்றவர்களுக்கு நிர்வாக சேவையில் பதவிகள் வழங்க முடியாது,” என்ற நிலையை மாற்றி “பார்வையற்றவர்களும் நிர்வாக சேவையில் பதவிகள் வகிக்க முடியும்,” என்ற நிலையை இலங்கை தேசத்தில் உருவாக்கியவர் S. பிரபாகரன் அவர்கள். இவர்களின் அபாரத் திறமை குறித்து இன்றும் அனேகர் பேசிக் கொள்கிறார்கள். சில வருடங்கள் வடகிழக்கு மாகாண சபையில் உதவிச் செயலாளராகக் கடமையாற்றினார். தற்போது கனடாவில் வங்கியொன்றில் கணணித் துறையில் தொழில் புரிகின்றார். திருமணமாகி குடும்ப வாழ்க்கையிலும் குதூகலமாக பொழுதுகளைக் கழிக்கின்றார். நிர்வாக சேவையில் இவர் நிர்மாணித்த கட்டடம் இன்னமும் புதிதாகவே உள்ளது. இச் சாதனையைப் புரிய புதியவர்களும் வரலாம். மனம் வைத்துச் செயற்பட்டால் மாமலையும் தரும்பே.

திரு.வே.சுப்ரமணியம் அவர்கள் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்தைந்தில் பெரதேனிய பல்கலைக்கழகத்தில் வணிகமாணி பட்டப்படிப்பிற்கு அனுமதி பெற்றார். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்தெட்டில் ஒரு விரோதி திருவாளர் சுப்ரமணியத்தின் கண்களில் அமிலத்தை (அசிட்) தெளித்ததன் விளைவாக கண்கள் முற்று முழுவதுமாக பாதிக்கப்பட்டது. இவரது இருபத்திநாலாவது வயதில் இருளின் ஆட்சிக்குட்பட்டார். இருந்தும் மனம் தளரவில்லை. கைதடி நவீல்ட் பாடசாலையில் பிறியில் எழுத்துக்களைக் கற்று யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் தன் பட்டப்படிப்பைத் தொடரலானார். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பதில் பொருளியல் விசேட கற்கை நெறியில் B.A. Economics special பொருளியல் விசேட கற்கை நெறியில் B.A பட்டம் பெற்றவர். யாழ் பல்கலைக் கழக பட்டதாரி மங்களராணி அவர்களைத் திருமணம் செய்து இல்லறத்தை இனிதே நடத்தி வருகிறார்கள். இருவரும் கட்புலனற்றவர்களாயிருந்தாலும், எல்லோருக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவரின் மனைவி மங்களராணி அவர்களும் நல்ல

எழுத்தாற்றல் உள்ளவர். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தியிரண்டில் “ஓ சமுதாயமே” எனும் கவிதைத் தொகுதி நூலை வெளியிட்டு தன் மதிப்பை உயர்த்திக் கொண்டார். கட்புலனற்றவர்களுக்குள் தமிழ் மொழியில் பல்கலைக் கழகத்திற்கு முதலில் அனுமதி பெற்றுச் சென்றவரும் இவரே. தற்போதும் திருமதி மங்களராணி சுப்ரமணியம் அவர்கள் ஓரளவு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். இவர்கள் விழியிழந்தோருக்கும் ஏனையோருக்கும் சைகை நிலைகளாக தொடர்ந்தும் பணிபுரிவார்கள். இருவரும் ஆசிரியர்களாகக் கடமை புரிவதால் நல்ல மாணவ சமூகத்தையும் கட்டியெழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமானவர்களைப் போலவே பிறரின் உதவியின்றி, சமையல் வேலை உட்பட சகல வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். இவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவை நிறையவே உண்டு. உறுதி குருதியில் கலந்திருந்தால் காற்றையும் கயிறாகத் திரித்துக் காலத்தை கட்டிப் போடலாம்.

“வாழ்க்கை ஒரு புலம்பலும் அல்ல, பொழுது போக்காய் மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படுவதும் அல்ல, அது அர்த்தங்கள் அதிகம் நிறைந்தது.” “K.L.பத்மசிறி, மொனிக்கா சிரந்தி” இருவருமே கணவன் மனைவியாகக் குறைகள் ஏதுமின்றி குடும்பம் நடத்தி வருகிறார்கள். கட்புலனை இழந்தாலும் காரிருளுக்குள் இவர்கள் வாழ்க்கை அமையவில்லை. இவ் இருவரினதும் நிஜ வாழ்க்கையின் உண்மைகள் ஒரு கலகத்திலும் களிப்பைக் காட்டுகின்றன. பத்மசிறி இருபத்தியோராவது வயதில் தன் பார்வையை இழந்தார். இவர் தன் ஏக்கத்தின் எதிரொலிகளை வெளியிட்டார். “நான் கண்பார்வை உடையவனாக இருக்கும் போது ஒரு வைத்தியராக வர வேண்டும், எனும் எதிர்பார்ப்போடு கல்வியைத் தொடர்ந்தேன். கண்களில் நோய் ஏற்பட்டு பார்வை முற்று முழுவதுமாக இழந்த போது, என் எதிர்பார்ப்புக்களும் எரிக்கப்பட்டதை உணர்ந்தேன். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தி மூன்றில் இந்த நாட்டில் ஏற்பட்ட கலவரங்கள் போன்றே என் வாழ்விலும் சில நிகழ்வுகள் நடந்து முடிந்தன.” பத்மசிறி இத்தனை தடைகளைத் தாண்டிய விதத்தை கூறிய போதும் அதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தடயங்களை ஒரு போதும் மறக்க முடியாது எனக் கூறுகிறார். இவரது மனைவி மொனிக்கா சிரந்தியும் கண்பார்வையைச் சிறு வயதில் இழந்தவர். தன் பார்வை இழப்புக் குறித்து பெரிதாக இவர் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. கல்வி நிலையில் இருவரும் சிறந்தே விளங்குகின்றார்கள். பத்மசிறி ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றிரண்டில் ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக் கழகத்தில் B.A.Second upper கலைமாணி இரண்டாம் உயர்தரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். இதைத் தவிர M.A. முதுமாணிப் பட்டத்தைச்

சிங்கள மொழியில் பௌத்தபாளி பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றார். பட்டப்பின்படிப்பை கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தில் வெற்றிகரமாக முடித்துள்ளார். தொடர்ந்தும் கல்வியில் உயர்வைக் காண விரும்புகிறார். பத்மசிறியின் மனைவி மொனிக்காவும் கல்வியில் சளைத்தவர் அல்ல. இவர் இவ்வாறு தன் பட்டப் படிப்பைக் குறித்து மேன்மை பாராட்டுகிறார். “நான் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றிரண்டில் ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக் கழகத்தில் General B.A First Class கலைமாணி பொதுக் கற்கை நெறியில் முதல் வகுப்பில் சித்தியடைந்தேன். இதனை ஒரு சாதனையாகவே கருதுகிறேன். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பதாம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கடந்த பின்னர் என்னாலே இச்சாதனை படைக்கப்பட்டது.” மொனிக்கா சிரந்தி இவ்வாறு தன்னைக் குறித்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதிலும் நியாயம் இருக்கின்றது. இச்சமயத்தில் தன் கவலையையும் வெளியிடுகிறார். பல்கலைக் கழகத்தில் இறுதியாண்டு பரீட்சை எழுதும் சமயத்தில் தந்தையார் மரணமடைந்ததனால் ஒரு அசாதாரண நிலமையிலேயே பரீட்சை எழுதிச் சித்தியடைந்ததாகக் கூறுகிறார். தற்போது கணவனும் மனைவியும் ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். இவர்கள் சமூகத்திடம் ஒரு அன்பான வேண்டுகோளை விடுக்கின்றனர். “பார்வையற்றவர்களை பரிதாபத்துடன் பார்க்க வேண்டாம். நட்புத் தன்மையோடு உதவிகளைச் செய்யுங்கள்.” இவ்வார்த்தைகளை அடிக் கோடிட்டு அதன் படி செயற்படுங்கள். வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து காட்டுகிறவர்களின் வாசகங்களை வாசியுங்கள். “வாழ்க்கை என்பது ஒரு மலர்ப்படுக்கையல்ல, அது முட்கள் நிறைந்திருப்பவை, அப்பாதையில் பயமின்றி நடந்தால் பலன்கள் பல்லாயிமாய்க் குவியும்.”

நியதிகள் நிர்மாணித்தவை

“பாதைகள் வகுத்தபின் பயணம் நடத்துவதே வாழ்க்கையைப் பயனுள்ளதாக மாற்ற உதவும். அதைரியங்கள் அதிகம் வரும். என்னும் தைரியங்களைத் தனதாகக்கிக் கொண்டு நடந்தால் நாளையும் நமதே.”

சட்டத்தரணி K.V. மகாதேவாவும் ஒரு மாற்றுத்திறன் கொண்டவர். கட்புலனற்ற பலர் இன்று சட்டத்தரணிகளாகத் தொழில் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் திருவாளர் K.V. மகாதேவாவின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் வாழ்வில் தேர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் பெறத் தேவையானவை. ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்தி ஒன்றில்

சட்டத்தரணியான K.V. மகாதேவாவின் வாழ்க்கையில் சந்தோஷமலர்கள் மணம் பரப்பின. ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்தி மூன்றில் ஜுலை இருபத்தி மூன்றில் ஒரு விஷயியின் வினையினால் கண்களில் அமிலம் தெளிக்கப்பட்டது. இதனால் அவர் வாழ்வில் அஸ்தமனங்கள் ஆரம்பமாகின. இரண்டு ஆண்டுகள் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற்று வந்தார். இக்காலப் பகுதியில் தனது அதிர்ச்சியிலிருந்து மீள்வதற்குக் கற்றுக் கொண்டார். வைத்தியசாலையிலேயே இருளில் இசைவாக்கத்தைப் பெற்றார். திடீரென ஏற்பட்ட மாற்றத்தினால் பெலவீனமடைந்ததாகவும் பின் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொண்டதாகவும் கூறுகிறார். ஆயிரத்தித் தொழாயிரத்தி எழுபத்தைந்தில் ஏற்கனவே காதலித்திருந்த பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டார். மனைவி பவானியின்துணையோடு அன்பின் அணைப்பின் நிமித்தம், ஏற்பட்டிருந்து குறைவிலும் ஒரு குளிர்மை தென்படத் தொடங்கியது. K. V. மகாதேவா அவர்களின் வாழ்க்கையில், ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எழுபத்தேழில் இந்தியாவிற்கு மேலதிக சிகிச்சை பெறச் சென்ற போது அங்கே ஊனமுற்றோரைச் சந்தித்ததாகவும், அவர்களிடம் காணப்பட்ட உறுதியின் ஊன்று கோல் திருவாளர் K. V மகாதேவா அவர்களிடம் இருந்த அதைரியத்தை அகற்றியதாகக் கூறி ஆனந்தப்படுகிறார். தற்போது நம் தேசத்திலேயே சட்டத்தரணித் தொழிலை மனைவியின் துணையோடு தொடர்கிறார். “ஊனமடைந்தவர்களுக்கும் கல்வி மிக அவசியம். அவர்கள் கல்வியறிவு உடையவர்களாக இருந்தால் மட்டுமே சமூகத்தில் நல்ல அந்தஸ்த்தோடு வாழலாம். இவர்கள் கற்காவிட்டால், வாழ்க்கை கவலைக்குரியதாகக் காட்சியளிக்கும். எனவே கல்வியில் உயர்நிலையை அடையும் போது ஊனமுற்றவர்களுக்கும் சாதாரணமானவர்களுக்கும் இடையே ஒரு சமநிலை ஏற்படும்.” K. V. மகாதேவா அவர்கள் ஆணித்தரமாக தன் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார். “ஊனமுற்றோரையும் ஏனையோரோடு சம்பந்திப்பார்க்க வேண்டும். பாசுபடுத்திப் பார்க்கக் கூடாது.” இந்தக் கருத்துக்களையும் சமூகத்திடம் சமர்ப்பிக்கின்றார். இப்போது இவருடைய குடும்ப வாழ்க்கையிலும் குளிர்மையின் குழல் ஊதப்படுகின்றது.

“வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு அழைக்கின்றது. வாழத் தொடங்கினால் அதில் அர்த்தங்கள் காணப்படும். நீச்சல் கற்க வேண்டுமென்றால் கரையில் நின்று கொண்டிருக்க முடியாது. தண்ணீரில் இறங்க வேண்டும். வாழ்க்கையும் அப்படியே.”

“N. சுகத்” உம் இங்கே ஒரு கல்விச் சாதனையை நிலை

நாட்டி இருக்கின்றார். கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்ற இவர் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து தொண்ணூற்று நாலில் History Special First Class சரித்திர விசேட கற்கை நெறியில் முதல் வகுப்பில் சித்தி பெற்றிருக்கிறார். திருவாளர் “சுகத்” தின் வெற்றிக்குப் பின்னணியில் நண்பர்களே இருந்ததாகக் கூறுகின்றார். இவர் ஆயிரத்தித் தொளாயிரத்தித் தொண்ணூற்று ஒன்பதில் பெரதேனியா கலைமாணிப்பட்டதாரி B. A நாளானியைத் திருமணம் செய்துள்ளார். இருவரும் கட்புலனற்றவர்களாகக் காணப்பட்டாலும் கை கோர்த்து கலகலப்பாய் வாழ்க்கை நடாத்துகிறார்கள். தொழிந்துறையில் N. சுகத் அவர்கள் சமூக சேவைகள் திணைக்களத்தில் அபிவிருத்தி உத்தியோகஸ்தராகக் கடமையாற்றுகின்றார். இவரின் மனைவி நாளனி மகரகம பிறியில் அச்சகத்தில் தொழில் புரிகின்றார். பொருளாதாரத்தில் தளம்பலற்ற நிலையில் இவர்களின் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சிகரமாகச் செல்கின்றது. “கட்புலனற்ற ஒருவர் இன்னொரு கட்புலனற்றவரை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்வது மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கைக்கு வழிவகுக்கிறது” என்கிறார் சுகத் “இருவரும் பார்வையற்றவர்களாக இருந்து குடும்பம் நடத்தும் போது குடும்ப உறவில் நெருக்கம் ஏற்படுகிறது. புரிந்துணர்வும், விட்டுக்கொடுத்தலும் அதிகமாக இருக்கும். ஒருவரின் உணர்வை மற்றவர் மதித்து நடக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. கணவன் மனைவிக் கிடையிலான அன்பின் பிணைப்பிலும் ஒரு இறுக்கம் காணப்படும்.” சுகத்தின் இருக்கருத்துக்களை ஏற்பாரும் மறுப்பாரும் உண்டு. பொதுவாக கண்பார்வையற்றவர்கள் திருமணவிடயத்தில் தெரிவிக்கும் கருத்து, “ஒரு கண்பார்வையற்றவர் இன்னுமொரு பார்வையற்றவரை கல்யாணம் செய்யலாம் எனினும் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலையில் தன்னிறைவு இருக்க வேண்டும்.” இக்கூற்றையும் ஆதரிப்போரும் எதிர்ப்போரும் உண்டு. திருவாளர் “சுகத்” இன் குடும்பம் ஒரு அன்பான வேண்டுகோளை முன்வைக்கின்றார்கள். “பார்வையற்றவர்கள் மீதான பரிதாபமும் அனுதாபமும் நீங்க வேண்டும். சினேக பூர்வமான சிந்தனையோடு உதவிகளை உணர்ந்து செய்யுங்கள்.” இக்கோரிக்கையை கோடிட்டு வைத்துக் கொள்ளுங்கள். “ஊழற்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் படிக்கவேண்டும். கண்பார்வையற்றவர்களும் கல்வியைக் கண்ணாக நினைத்து கற்க வேண்டும். இதற்கு ஏனையோரும் ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டும். இந்தச் சிந்தனையும் செயல் வடிவும் பெற சமூகமே துணைபுரியவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒன்றைச் சாதித்து விடவேண்டும் எனும் முனைப்பில் செயற்படுகின்றான். இவ்வாறு

செய்ற்படும் எல்லோரினாலும் சாதனைகளை நிலைநாட்ட முடிவதில்லை சிலரால் மட்டுமே சரித்திரங்களில் இடம் பிடிக்கமுடிகின்றது. “கடமைகளினால் உந்தப்படும் செயல்களே நல்ல செயல்கள்”. நா.இதயராஜன் கிழக்கிலங்கையின் ஒரு ஒளித்தீபமென்றும் குறிப்பிடலாம். நீண்டகாலமாக கிழக்கிலங்கையின் கண்பார்வையற்றவர்கள் கல்வி பயில்வதற்கு யாழ்ப்பாணம் செல்லும் சூழ்நிலையே இருந்தது. இந்நிலையை உணர்ந்த இதயராஜன் கிழக்கு மாகாணத்திலும் கட்புலன்றோர் படிக்கும் பாடசாலையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இவர் உள்ளத்தில் ஆயிரத்துத் தொழாயிரத்து எண்பத்தொன்பதில் ஏற்பட்டது. மூன்று ஆண்டுகள் இதற்காக உழைத்தார். இவரின் கடின உழைப்பின் பயனாக ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றாயிரண்டில் கல்லடி மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் ‘தரிசனம்’ பாடசாலை அனேக நலன்விருப்பிகளின் ஆதரவோடு ஆரம்பமாயிற்று. கட்புலன்றோருக்கு கல்வித்தானம் செய்யும் பணியை இதயராஜன் ஆரம்பித்து வைத்து அனேக பார்வையற்றோரின் வாழ்க்கையில் ஒளிமயமான எதிர்காலம் உருவாக வழி சமைத்திருக்கின்றார். இவரே கிழக்கிலங்கையில் முதல் கட்புலன்ற பட்டதாரியுமாவார். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து தொண்ணூற்றாயிரண்டில் பெராதெனிய பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். இவரின் வழியில் அனேக பட்டதாரிகள் இனி உருவாகுவார்கள். தரிசனம் பாடசாலையின் முதல் அதிபரும் இவரே. தற்போது திருமணம் செய்து மிக மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வருகிறார். இவரின்சேவை கிழக்கிலங்கையில் மிகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு கரையில்

“ஒரு எல்லையை எட்டிப்பிடிப்பதற்கு முன் அதற்கிடையில் ஏற்படும் தொல்லைகளை தொலைப்பதில் வேண்டாமென்று போய்விடும்”.

வாழ்கை எனும் சமுத்திரத்தை கடப்பதும் அப்படியே எழுத்தாளர் எருவில் மூர்த்தியும் கடினங்களைக்கடந்து வந்தவர். ஒரு தடை தாண்டலில் தடக்கி வீழ்ந்திடாத வண்ணம் இலக்கை இடர்கள் வென்று அடைந்தவர். இவரின் வாழ்க்கையின் நிஜங்கள் நிசியினை நினைவுபடுத்துகின்றன ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பத்தைந்தில் பிறந்த இவரின் இயற்பெயர் நா.ஏரம்பமூர்த்தி. ஆயிரத்து தொளாயிரத்து ஐம்பத்தாறில் தனது இருபத்தியோராவது வயதில் தனது கட்புலனை இழந்தார். இவ்வாண்டில் இடம்பெற்ற சத்தியாக்கிரகப்போராட்டத்தில்

பங்கு பற்றியபோது பொலிசாரின் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் காரணமாக தன் விழிகளைப் பறிகொடுத்தார். "இந்நாட்டின் வன்முறைக்கு நானே முதற் பலிக்கடா" எனக்கூறி அடிக்கடி வருத்தப்பட்டுக்கொள்வார். திருவாளர் எருவில்மூர்த்தி விழிகளை இழந்திருந்தாலும் இரவுகளை வென்றவர். காலையின் சோலையிலே அகத்தை லயிக்கவிட்டு இங்கிதமாகப் பொழுதுகளைக்கழித்தவர். ஆயிரத்து தொளாயிரத்து அறுபத்திமூன்றில் ஏற்கனவே காதல் கொண்ட பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வாழ்க்கைத் துணையோடு துயரத்தை துரத்தி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். திருவாளர் எருவில்மூர்த்தியிடம் எண்ணற்ற திறமைகள் தேங்கிக்கிடக்கின்றன. கவிதைகள் எழுதும் ஆற்றலுடையவர் ஐநூற்றுக்குமேற்பட்ட மெல்லிசைப் பாடல்களை எழுதியுள்ளார். இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபன தமிழ்ச்சேவையில் இவர் எழுதிய பாடல்கள் ஒலிபரப்பாகி வருகின்றன. தவிர்வும் நாடகம், கட்டுரைகள் போன்றவைகளையும் எழுதியிருக்கின்றார். ஆத்மீக துறையிலும் அதிக நாட்டம் கொண்டவராக விளங்குகின்றார். எருவில் மூர்த்தி அவர்கள் சமூகசேவைப் பணிகளிலும் தன்னை அர்ப்பணித்து வருகின்றார். R.D.S தலைவர் இளைஞர் கழக ஆலோசகர், தரிசனப் பாடசாலையின் ஆரம்பகர்த்தாக்களில் ஓரவராகவும் திகழ்கின்றார். ஒளி போனால் என்ன? வாழ்வின் வழி நடந்து செல்லும் எருவில் மூர்த்தி அவர்களும் இன்று நம் தேசத்தில் திறமையுடையவராக, மற்றவர்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வருவதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள். கரையின் தரையில் எருவில் மூர்த்தி அவர்கள் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். புயலோடு போராடிய அனுபவமும், அலைகளை எதிர்த்து நீச்சலிட்ட வலிமையும் இவரிடம் உண்டு. அதை அறிந்து அவரின் கரம் பற்றுவோம். எழுத்தாளர் வரிசையில் கட்புலனற்ற திருமதி "R.S பத்திரன்"வின் பணிகளும் போற்றத்தக்கது. இப்பெண் அடிமட்டத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றார். எழுத்துலகில் பிரகாசிக்க வாய்ப்புக்கள் கிடைக்கவில்லை. ஒரு வட்டத்திற்குள் வாழும் இவரின் கவிதைகள் எல்லைகள் கடந்து எம்மையும் எட்டிப்பிடிக்கின்றன. கட்புலனற்ற பெண்கள் உள்ளீடாக ஏனைய பெண்களின் புற அக ரீதியான உடல் உளவியல் தாக்கங்களை கவிதையில் வடிக்கின்றார். திருமதி R. S. பத்திரன் ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தியும் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். "எனது நாடு" எனும் தலைப்பில் மிக அழகாக கவிதைகள் வடித்திருக்கின்றார். இக்கவிதைகள் மொழிமாற்றம் செய்யப்படும் போது இப் பெண்ணின் உணர்வுகளையும் அனைவரும் அறியக்கூடியதாக இருக்கும். திருமதி R. S. பத்திரன் வித்தியாசமான ஆற்றல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றார். இப் பெண் ஆற்றலை அறிந்திடும் வண்ணம்

செய்வதே இலக்கிய தர்மமாகும். எமது தேசத்தின் இன்னுமொரு பிரபல்யமாகப் போகும் எழுத்தாளர் செல்வி மாலின் அவர்கள். இவரும் மாற்றுத்திறன் கொண்டவர். தாய்மொழி சிங்களமாக இருந்தாலும் “Tomorrow belongs to me” எனும் தலைப்பில் ஆங்கில நூலொன்றை எழுதியுள்ளார். “நாளை எனக்குரியது” எனும் இந்நூலின் கிராமச சூழலில் வாழ்க்கையை அழகாகவும் அதே நேரத்தில் அளவாகவும் சித்தரித்துள்ளார். தன் வாழ்வியலில் வந்த சோகங்களையும் சுகங்களையும் இந்நூலில் எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் இறையியற் கருத்துக்களும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. செல்வி மாலினின் தேகம் தென்றலை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவருக்குள் ஒரு புயல் புரட்சி நடத்திக் கொண்டிருப்பதாக உணர முடிகின்றது.

இவ்வாறாக எமது தேசத்திலும் ஊனமுற்றோரிடையே பல எழுத்தாளர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சந்தர்ப்பமும் வாய்ப்பும் இவர்களுக்குக் கிடைத்தால் சூரியனையும் தொலைக்க வல்லவர்கள் ஆவார்கள்.

ஒரு நைலின்...

“இசை இறைவனால் வழங்கப்படும் ஒரு வரம். இந்த வரத்தை பெற்றவர்களை விரல்விட்டு எண்ணலாம். இவர்களுள் “நேசராசா வேடஸ்வேர்த்”தும் ஒருவர். பிறப்பிலிருந்து சிறிதளவு பார்வையுடன் காம்போதியுடன் கைகோர்த்து கான மழையில் நனைந்து கொண்டிருக்கின்றார். உடுவை ஊரில் உதித்த இவர் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து எண்பத்தெட்டில் இருந்து மட்டக்களப்பு இசை நடனக் கல்லூரியில் மிருதங்க விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்து வருகின்றார். குறிப்பாக பார்வையற்றவர்கள் எல்லோருமே இசையில் வல்லவர்கள் எனும் கருத்து பொதுமக்களிடையே நிலவுகின்றது. இக்கருத்து ஏற்படையது அல்ல. விழிப்புலனற்றோர்கள் இடையேயும் ஒரு சில இசையாளர்களே இருக்கின்றார்கள். குறிப்பாக அருள்மொழி, பவன், சந்திரசேகர் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களை விட ஒரு படி மேலாக திருவாளர் நேசராஜா அவர்கள் முன்னணியில் விளங்குகின்றார். மிருதங்கம் மட்டுமல்ல “ஓகன்”, “எக்கோடியன்” போன்ற கருவிகளையும் வாசிக்கக் கூடியவராக உள்ளார். தேவாலயங்களிலும் இவர் தன் இசைப் பணியைச் செய்து வருகின்றார். தனது புலமையை ஏனையோருக்கும் புகட்ட வேண்டுமென்பதில் இருந்த

ஆர்வத்தை காட்டியும் வருகிறார். பிரத்தியேக வகுப்புக்கள் மூலம் மாணவர்களுக்கு இசைப் பயிற்சி அளிக்கின்றார். ஒரு சாதாரண பெண்ணைத் திருமணம் செய்து ஆனந்த பைரவிக்குள் வாழ்க்கை நடத்துகின்றார். நேசராஜாவின் இசைப்பணியின் பரப்பை அதிகரித்தால் பல் மாணவர்கள் இசையின்பம் பெற்று அதனைத் தேசத்திற்குப் தெம்மாங்காய்ச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும். இவரின் மாற்றுத் திறமையினால் நம் தேசம் மகிழ்வு காணும். இன்று பல கட்டிலனற்றவர்கள் ஏனைய உறுப்புக்கள் ஊனமடைந்தவர்கள் கூட தெருவோரங்களில் பேருந்துகளில் பாடிப் பிழைப்பு நடாத்துகின்றார்கள். இவர்களின் கலைத் திறமைகளையும் காசினி கண்டு கொள்ள வேண்டும். அவர்களையும் அரங்கத்திற்குக் கொண்டு வர முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

எமது தேசத்தின் மாற்றுத்திறன் கொண்டவர்கள் வாழ்க்கையை ஒரு சவாலாக ஏற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இங்கே இன்னும் சிலர் தங்கள் ஆற்றல்களை விருத்தி செய்ய இயலாத நிலையில் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். இவர்களையும் சமூகத்தரின் முன் கொண்டுவர வேண்டும். இக்கட்டுக்கள், நெருக்கடிகள், தளர்வுகள் இவற்றையெல்லாம் தாண்டி தங்களிடம் இருக்கும் திறமைகளை வெளிக் கொணர்ந்தால் இத் தேசத்தின் செல்வாக்கும் சொல்வாக்கும் மாற்றும் திறன் கொண்டவர்களே. எடுத்துக்காட்டுக்கள், முன் மாதிரிகள், உதாரணங்கள் என்று சில கல்வியலாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், இசையாளர்கள் என அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள். இவர்களைப் போல் இன்னும் பலர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். எல்லோருமே வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சலிட்டவர்கள். அக ரீதியாகவும், புறரீதியாகவும் போராடியவர்கள். இவர்களின் வெற்றிக்கு வாழ்த்துதல் மட்டும் கூறினால் போதாது. இவர்களோடு சேர்ந்து வாழ்வுங்கள். அவ்வாழ்க்கையினை அர்த்தமுள்ளதாக மாற்ற முயலுங்கள். இறைவனின் அருளையும் இதற்குத் துணையாக பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

முற்றும்

With the Best Compliments From:-

Friendly Dental Surgery

No. 18, Hampden Lane,
Wellawatte,
Colombo -06

Kala Publication Bank Details
A/C No. 1470014654
Commercial Bank Kirulapone

KALA PUBLICATION

K.S.
*****

பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பியின்
பார்வையில் இந்நூலாசிரியர்

KARTHIGESU SIVATHAMBY

M.A., (Sri L), Ph.D., (Birm)
D.Litt (Hon. Causa) Jfn.

Professor - Emeritus
University of Jaffna

Co - Ordinator (Tamil)
Revision of Glossary Terms
Official Languages Commission
Sri Lanka.

2/7, Ramsagate Apts.
58, 37th Lane,
Wellawatte.
Colombo -06
Sri Lanka.
Phone : 94-01-508958

திரு.சார்ள்ஸ் ராஜ்குமார், தனது இயலாமையைப் புறங்கண்டு, வலுமிக்க ஒரு தொடர்பாளராக இயங்குவதனை இந்நூல் நிலை நிறுத்துகின்றதெனலாம்.

‘தெருத்தூசியோன்’ என்ற புனைபெயரிற் கவிதைகள் எழுதும் இவர் விழிப்புலனின்மை, திறமையும் சாதாரியமும் மிக்கவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி விடுவதிலலை என்பதற்கான ஒரு நல்ல உதாரணமாகிறார்.

சமூகப் பயனுள்ள பல விடயங்கள் இந்நூலில் எடுத்துப் பேசப்பட்டுள்ளன.

இவர் திறமை மேலும் பிரகாசிக்க என் வாழ்த்துக்கள்.

அன்புடன்
கா. சிவத்தம்பி